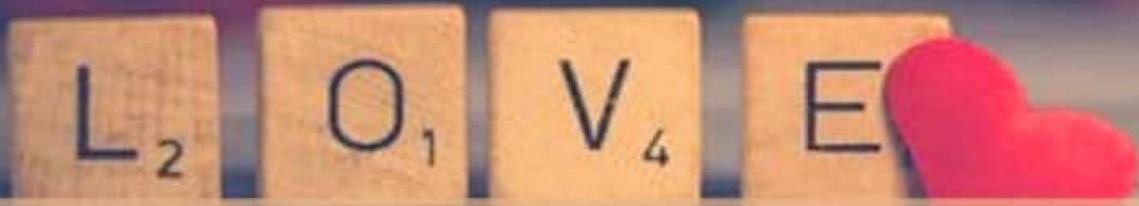

زوج زنگنه

((ناول))

Ketabton.com

پیکوال: نیک محمد "بارک"

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

دالۍ.....

دا ناول دی گران ملګري محمد داود رحماني او
خور زينب علی ته دالۍ وي چې هر وخت یې زما
ملاتيا کړيده او دا ناول د دوي سره زما د یو تړون
لمخي تاسو ته آنلاين د دوي لخوا دالۍ سویدي.

د کتاب په اړه

کتاب.....	زموږ نیمګړی مینه
لیکوال.....	نیک محمد بارک
کمپوز او دیزاین.....	نیک محمد بارک
کره کتنه.....	محمد داود رحماني
د چاپ کال.....	۲۰۲۱
د چاپ شمیر.....	۱۰۰۰ توکه
خپروندویه تولنه.....	بارک خپروندویه تولنه
د خپرونو لړ.....	پنځم
د لیکوال سره تماسونه.....	
موبایل او واتسون:	0702110371
آیمل پته:	naikbarak786@gmail.com

یادونه: د کاپي رايټ د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلري چې
د لیکوال د اجازې پرته د هغه کتاب په شخصي توګه استقاده،
چاپ او په خپل نوم خپور کي.

نظر

لومړی د هر څه مخکي تولو لوستونکو ته السلام عليکم ورحمة الله وايم خوان او تاند ليکوال نیک محمد "بارك" صاحب راڅخه غوبښته کړي وه چې باید پر همدي ناول یې کره کتنه وکم او نظر ورکم ناول می وکتی په دیر بنایسته او فصیح انداز جور سوی وو که څه هم بارک صاحب تل وايی چې زما په ناولونو کي د ناول قوانین چنداني نسته خو چې کله می ووايیه نو په دومره خوانی او کم عمر کي دا یو راته معجزه معلومه سوه چې خوک دي داسې بشکلی ناولونه ولیکي که څه هم خنی نیمګړتیاوي لري خو د وخت په تیریدو زه سل په سلو کي باوري یم چې بارک صاحب به یې مراعت کوي او تر مور او مینوالو پوري به د مکملو قوانينو په مراعت کول سره ناول وړاندی کوي د بارک صاحب د لا بریاوو په هيله یم او د الله د درباره ورته د لا پرمختګ او بنو لیکنو د توان او توفيق غوبښتونکي یم.

په درښت

محمد داود رحماني/کالفرونيا

د لیکوال خبری

د پاک او لايزال خدائ په ستر نامه:

يو وار بيا د الله حمد وايم چي د يو بل ناول د لیکلو توان او
توفيق يي راكى تر خو خپل مينوال يي په لوستلو خوبش
وساتم،

که څه هم زما د ناول لیکلو او لوستلو سره هیخ علاقه نه وه
او نه هم ده خو بیا یی هم د دوو سببو په خاطر لیکم، لومری
دا چي پوهان وايی نورو ته په غم، ستونزو او د ژوند د
ناخوالو په ويلو سره غم کميري نو ځکه غواړم خپل د ژوند
يو څه ناخوالی او ستونزی پخپلو ناولونو کي شريکي کم تر
څو مي زړه له دردونو او غمونو څخه څه اندازه خالي سی،
که څه هم الله ماته الحمد لله بنه کورنۍ او بنه ژوند راکریدی
نو د چا غمونه یوازي په کورنۍ او ژوند پوري اړه نه لري
چي ګواکي څوک چي کورنۍ او د ژوند مشکلات ولري نو
هغه دي یوازي غمنج وي نه داسي نه ده بلکي مور په ژوند
کي د ځینو پېښو او خبرو سره مخ کېرو د مثال په ډول لکه د
کورنۍ د يو غري د لاسه ورکول، د يو ملګري د لاسه
ورکول، د ځینو ملګرو سره اريکي لمنځه تلل او داسي
نور.....زما په ژوند کي هم همداسي څه پېښ سويدي چي زه
بي مجبوره کرم چي ناول لیکلو ته مخ کم او دوهم سبب زما
د ناول لیکلو دا وو چي د زياتو مينوالو لخوا زيات تشويق او

د دوى د بيا بيا غوبنتنو پر اساس مجبوره سوم چي ناول
ليکلو ته مي ادامه ورکم،

را به سم پر خپلو ناولونو به يو خه رنا و اچوم: زما د هر
ناول تر شا همدي ناول ته ورته يو حقيقي کيسه وي خو داسي
نه ده چي زما د ناول هر کيسه دي نو زما پر ژوند راخري
هو په خينو ناولونو کي يو لبره لبره برخه مي د خپل ژوند هم
را اخيستي وي خو مكمel ناول د منظم جورو لو په خاطر يو
خه نثرونه مي هم ور اضافه کري وي چي په حقiqet کي
هغسي نه وي پيin سوي دوهم به راسم همدي زمور نيمگري
مياني ناول ته دا ناول هم يو کوچني حقيقي کيسه لري چي
همداسي نيمگري کيسه ده خو د ناول د يو قانون مطابق مي
چي باید کيسه شروع او پاي ولري نو خكه مي کوبنبن وکي
چي دا قانون مراعت کم او ناول چي خنگه شروع سويدى
همداسي يي په خو جملو ختم هم کم که خه هم ددي ناول
حقiqي کيسه پر نيمگري حال ديره شاته پاته سويده په دی
ناول کي چي خه ليکل سويدى حقيقي کيسی ته يي همداسي
فکر مکوئ، په نوموري ناول کي خني نومان چي خنگه په
حقiqي کيسه کي و همداسي په دی ناول کي هم دی د ناول د
مرکزي لوبغاری نوم "بارک" نه په ما پوري اره لري او نه
هم ما د خپل تخلص يا قوم په خاطر ور اچولی دی بلکي دا
نوم د بنه طرز او د حقيقي کيسی د لوبغاری د اصل نوم په
سبب سره ور اضافه سويدى، بله خبره دا چي ما په مخکي
ناولونو کي خپل د تماس شميري په دی سبب پري ايښي وي

چي زما د ناولونو اديب او باخبره لوستونکي زما د ناول په لوستلو سره زما نيمگر تياوي ماته را په گوته کي تر خو زه يي په راتلونکو ناولونو کي اصلاح کم خينو د پوهنتون استاذانو او مينوالو ميسجونه کري وه چي په سبب سره يي ما پخپل ناول کي حقيقي غلطی اصلاح کري خو پوره نه نو خکه گرانو لوستونکو که مو زما په ناول کي کومه غلطی ليدل نو په اصلاح کولو کي يي زما سره په تماس کي کيري په واقعيت سره چي زه زييات خوشحاله کيرم ستاسو د هر يوه ميسجونه ماته د قدر وردي او د فارغه وخت سره سم به جواب درکوم، بله خبره دا چي خينو مينوالو ميسجونه کري وه چي تاسو باید عامه پښتو استعمال کري په خپل ناول کي د مثال په دول "سو" په "شو" ولیکم "وکي" باید په وکري ولیکم ..... په دي اره به ووایم چي کندھاري پښتو چي تول هيوادوال خبر دي چي خلاصه او فصيحه پښتو ده او په کندھار کي "شو" په "سو" ويل کيري او "وکري" په "وکي" ويل او ليکل کيري نو خکه يو خو زه په همدي سبب شو په سو ليکم..... او بل دا چي زما عادت هم همداسي جور سويدي چي شو په سو ليکم هيله ده مينوال د تعصب فکر پر ونکي ما ته تول پستانه او هيوادوال گران او د قدر وردي ستاسو د روغتنيا او سلامتنيا په هيله.

په درنښت

نيک محمد بارک

زمور نیمگری مینه

د کال لومړی موسم وو د تول کال کاروبارونو خلک زیاتره
خسته کړی وي زبیر خپل خلور ورونه سره را تول کړل هغو
ورته وویل: څه خبره ده یاره چې مور دی دلته سره را تول
کړو؟

زبیر وویل: ملګرو خوبنې مو نه ده چې مور ته ووایو چې په
پسلنۍ رخصتی په سیاحت ولاړ سو؟

د زبیر د دوو مشرانو ورونو کوچنيو زامنو وویل: هو کاکا
هو کاکا خوبنې مو ده،

زبیر ورونو ته وویل: تاسو وګوري کوچذیان هم خسته
سویدي ولاړ به سو نو؟

د زبیر مشر ورور عادل وویل: خو مور به اجازه رانه کي،
زبیر وویل: مور به تول مور ته ورسو او ورته وبه وايو چې
مور دير خسته سوی یو تر هغه وخته کار ته نه خو چې تر
خو مو ميله نه وي کړي،

عادل وویل: سمدہ خو دا خبره به ته ورته کوي زه یې نسم
ورته کولای،

زبیر وویل: سمدہ لالا خو تول یو ځای ورڅو،
تولو وویل: سمدہ،

بیا تول یو خای د مور اطاق ته ورغلل په دی وخت کي بی
سپین سري مور لمونځ کوي تول ورته انتظار سول، خو
شېبي وروسته يې مور لمونځ خلاص کي تر دعا وروسته
چي بی شاته وکتل نو توله کورنۍ بی ورته انتظار وه مور
ېي وویل: خه خبره ده چې تول سره را یو خای سوی یاست؟

زبیر خپله مور تر لاسو ونيول او تر کته يې ورسول او بیا
تول پر کت ور سره کښېنستل زبیر د مور پښي کښېکښلي او
په خوره لهجه يې ورته وویل: مور هغه مور یو فیصله کریده
چې د رخصتى لپاره په سیاحت ولار سو کوچنیان هم دیر
خسته دی،

په دی وخت کي کوچنیانو هم په خوره لهجه وویل: هو انا،
انا په دی وخت کي کوچنیانو ته په غوسمه وکتل هغوى ژر
شاته سول او خه يې ونه ویل او تولو سرونه کښته اچولي وه،
بیا تر خو شېيو وروسته يې مور وویل: کوم خای ته خی؟
په دی سره تولو سرونه را پورته کړل او دیر خوشحاله سول
او تولو مور په غېر کي ونيول،

ماښام توله کورنۍ سره یو خای ناست وه او د هیوادو
عکسونه يې کتل زبیر خپل مشر ورور عادل ته وویل: لالا
سویدن بنه خای نه دی؟

د زبیر بل ورور سکون وویل: يا لالا هغه دیر لیری دی او
چنداني منظري هم نلري،

د زبیر بل ورور امجد وویل: لالا زه خو وايم چي سینگاپور
ته به ولاړ سو هغه دیر بنه څای دی،

زبیر وویل: يا یاره هغه خو دیر نیرودي دی چي ورسو بیا به
مور وايې چي هلي درخې نور، داسې څای چي یو څه لیری
وی بیا مو مور ژر نه راولي،

عادل وویل: زه یو وار امریکا ته تللي یم هلتہ دیری بنه بنه
منظري ستہ هلتہ به ولاړ سو؟

تولو پر امریکا هوکره وکره او بیا یې د سفر لپاره چمتوالي
شروع کی تر ويزو او تکیتانو وروسته تول اماده سول او د
هوایي میدان پر خوا روان سول تول طیاري ته وختل، زبیر
او سکون چي ودونه یې نه وه کري په طیاره کي د مور تر
څنګ کښینسل، امجد او عادل د ميرمنو او کوچنیانو سره
کښینسل،

زبیر او سکون خپل مور په غیږ کي ونیول زبیر وویل: مور
ته پر مور دیره ګرانه یې،

مور یې د غیږ څخه لیری کي او ورته یې وویل: چاپلوسي
مکوي زه در پوهیرم،

زبیر او سکون دواړه موسکي سول بیا یې وویل: نه مور د
زړه راباندي ګرانه یې پر بابا به هم دومره نه وي ګرانه لکه
پر مور،

د بابا د نوم په ويلو سره د زبیر د مور تر سترگو اوښکي
راigli، سکون و زبیر ته اشاره وکړه چې چپ سه!

بيا زبیر وویل: زه بخښه غواړم مور،

د زبیر مور دواړه زامن په غین کي ونيول او بشکول يې
کړل،

تر څو ساعته وروسته ټول امریکا ته را ورسیدل او د
اوسيډلو لپاره يې په یو هوټل کي اطاقيونه ونيول،

کله چې يې ستریا لیری سول نو دوي پخپلو منظرو پیل وکی
او هره ورڅ به د سیاحت لپاره یو سیمي ته وتل او مابنام به
بېرته خپل هوټل ته راتل، یو ورڅ زبیر او ورونه چې يې د
سیاحت څخه خپل هوټل ته راغل نو مابنام وو زبیر خپلو
ورونو ته وویل: نن لږ وختي بیده سی سبا سهار وختي د قدم
وھلو لپاره وڅو خبر یاست دلته د قدم وھلو لپاره دېري
بنایسته جادی جور سویدی پیاد ولری سبا سهار وختي،

ټولو د هوکري سر وښوروی او بیا خپلو اطاقو ته ننوتل،

څو ساعته وروسته د سهار د مرغانو اوازونه خپاره سول او
د سهار يخ شمال زبیر او ورونه يې د خوبه راکښینول تر
لمانځه ادا کولو وروسته ټول د قدم وھلو لپاره اماده سول
زبیر خپل مور تر لاس ونيول او ټول د هوټل څخه دباندي
راووټل او د قدم وھلو سرک ته يې څان برابر کي، ټولو کرار
کرار قدم وهی او روان وه، زبیر خپل مور او ورونو ته چې

تر څنګ یې روان وه وویل: چې دله مو استوګنه شروع
کړی واي څومره آرام او خوبن خای دی که څنګه مور؟

د زبیر مور هغه ته په غوسه وکتل او ویویل: ستاد پلار د
وطن یو موت خاوره هم ماته تر دی تولی امریکا گرانه ده
هله ستاد پلار یادونه دی چې په سبب یې زه ژوندی یم ستا
د پلار وطن زما روح دی،

زبیر وویل: زه بخښنه غواړم مور او نه پوهیرم مور چې پر
بابا به هم ته دومره گرانه وي لکه څومره چې هغه پر تا
گران دی؟

د زبیر مور وویل: ستاد پلار الماس وو زه پیره بختوره یم چې
هغه زما په نصیب سوی وو هغه بیل سری وو،

تر زیات قدم و هللو او خبرو وروسته د زبیر مور ستري سوه
نو خکه ټول د جادي بغلته پر یو چوکی کښیںستل،

امجد وویل: هي هغه وکوري څومره غت ستور دی،

ټولو ورته وکتل چې دیر غت ستور وو بیا عادل وویل: فکر
کوم چې د یو دیر غت او سرمایه داره سری به وي،

امجد وویل: زه به ورسم خو بوتله او به به ځني را واخلم دنه
به یې هم ووینم،

وروسته امجد د هغه ستور پر خواروان سو او ستور ته دنه
ورغلی، امجد چې کله ستور ته ور دنه سو نو ویلیدل چې

دېر غټ او بنایسته ځای وو، امجد هلته گرځیدی تر خو او به
پیدا کړي چې په دې وخت کې د ستور عمومي دفتر ته نېړدي
سو امجد د خان سره وویل: دا یې لکه چې د مشر ځای دی
واه خومره بنایسته،

د امجد ستريګي په هغه دفتر کې پر دیوال ولګیدي چې د یو
خوان غټ عکس وو ورباندي په دې سره امجد دېر حیران
سو او په ځغاسته د ستور څخه دباندي را ووتی، امجد د مور
او ورونو پر طرف راخګستل ورونه او کورنۍ یې حیرانه
سول چې امجدولي راخغلې کله چې امجد را ورسیدي نو
وروونو یې پوبنته ځنۍ وکړه چې څه خبره ده؟ امجد چې دېر
حیران وو او ساوي یې کښلي وویل: مور هغه هلته په ستور
کې...،

امجد نوري خبری نسوای کولای ورونو یې ورته وویل: څه
په ستور کې څه وسول راته وواي،

امجد وویل: مور هغه هلته په ستور کې بابا...،

تول دېر حیران سول او بیا یې وویل: بابا؟

تول د ستور پر خوا ور روان سول امجد هغوي د هغه دفتر
و خواته ور وستل نو تولو پر دیوال هغه عکس ته وکتل او
بیا د زبیر مور په حیرانی وویل: بارک؟!

دوی د دفتر سره ولار وه چي په دې وخت کي د ستور یو
امریکایي ساتونکی راغلی او په انگلیسي بی دوی ته وویل:
څه خبره ده؟

عادل وویل: پر دا دیوال عکس د چا دی؟

د ستور ساتونکی وویل: ستاسو بی ددی عکس سره څه؟
عادل وویل: دا زما د پلار عکس دی،
ساتونکی وویل: څه؟!

بیا سکون ورمخته سو او ساتونکی ته بی وویل: هو دا زما د
پلار د خوانی عکس دی دلته څه کوي؟

ساتونکی وویل: دا زموږ د مشري دفتر دی عکس هم د هغې
دی،

عادل وویل: ستاسو مشره؟

ساتونکی وویل: هو دا زموږ د مشري عاليې دفتر دی،
د عاليې د نوم په ويلو سره د زبیر مور حیرانه سول او عادل
ته بی وویل: ده د چا نوم یاد کی ویل عاليه څه؟
عادل وویل: مور دی واي دا ځای د عاليې دی،

په دی سره د زبیر مور حیرانه سول پښي او بدن بی په
رېزدیدو سول او تر سترګو بی اوښکي روانې سوي او بغلته

پر یو چوکی کښینستل تولو مور ته را وڅغستل او ورته یې
وویل: مور څه خبره ده دا عاليه څوک ده؟

په دې وخت کي یو بل ساتونکي زنګ ووهلي او ویویل: سلام
مشري! مشري دلته څو کسان راغلي دي او ستاسو په دفتر
کي هغه عکس ولا څوان یادوی وايی چي دا زموږ پلار
دی....،

عادل وویل: مور څه خبره ده دا بنځه څوک ده؟
د مور تر سترګو اوښکي جاري وی او ویویل: هغه دلته
اوسيري؟ دومره ليري راغلي وه زه غواړم د هغې سره ووينم
او ستاسو د پلار اخيري غوبښته پر ځای کم،

سکون، عادل او امجد وویل: اخيري غوبښته؟!

کله چي دوي دا وویل په دې وخت کي د ستور مخته موټران
ودريدل او د یو موټر څخه په بيره یو سپین سري بنځه
راکښته سول او په څغاسته ستور ته را دنه سوه کله چي
ساتونکو ته را ورسيدل نو هغو د زبیر او د ورونو خواته یې
اشاره ورته وکړه چي هلته ناست دي،

کله چي هغې سپین سري د زبیر مور ولیدل نو د هغو خواته
ور رهي سول د زبیر د مور سر کښته وو زبیر خپل مور د
هغې خواته متوجي کړه کله چي د زبیر مور هغې ته وکتل نو
بدن یې په رېزدیدو سو او په رپانده بدن ولاړه سوه او په دې

وخت کي هغه سپین سري هم را ورسيدل د زبیر مور په ژرا
وویل: عالیي ته؟

په دې سره عاليه هم په ژرا سول او وویل: فاطمي ته دلته؟
دوارو په ژرا په غين کي سره ونیول تر څه شیبو وروسته
چي کله آرامي سوي نو عالیي وویل: بارک ستاسو سره نه
دی راغلی؟

تولو یو وبل ته سره وکتل او بیا فاطمي وویل: بارک دا خو
کلونه کیروي چي مر سویدی،
عالیه دیر حیرانه سوه او بیا یی وویل: څه بارک مر سویدی؟!

ددی خبری وروسته د عالیي پښو حرکت پریښوی او پر
مخکه ولویدل او تر سترګو یی اوښکي روانی سوي عالیي
دیر وژرل بیا یی فاطمه تر څنګه کښیښتل او د عالیي سر یی
څل پر اوږه کښیښوی او بیا یی وویل: بارک تر اخيري
سلکیه یادولي واده خو هغه زما سره وکی خو تر مرګه پوري
یی مینه یوازی او یوازی ستا سره کول پر هغه ته دیره گرانه
وی،

عالیي دیر وژرل فاطمي هغی ته دلسایي ورکول تر دیري
ژرا وروسته عالیه څه آرامه سول بیا یی د فاطمي زامنو ته
وکتل او فاطمي ته یی وویل: دا ستا و د بارک اولادونه دي؟
فاطمي وویل: هو،

عالیي په ژرغونی اواز او په موسکا وویل: بارک ته په شکل
کي دیر سویدي کت مت د بارک پخیر مخان يې دې،
په دې سره ټول په موسکا سول بیا عاليي وویل: فاطمي په
امریکا کي څه کوي؟

فاطمي وویل: د سیاحت لپاره راغلي یو دلته مو په هوتل کي
اطاقونه نیولي دې،

عالیي وویل: زما کور دلته نیرودي دی نور هوتل ته حجت
نسته،

فاطمي وویل: نه نه تاسو ته تکلیف نه در کوو مور هوتل کي
اوسيرو،

عالیي وویل: فاطمي زما کور ستاسو کور دی او په هوتل کي
خو پردي اوسيزی خپل نه،

وروسته عاليي خپلو ساتونکو ته وویل: ورسی د دوی سامان
زمور کورته راوري،

عالیه او فاطمه سره روان سول او زامن يې د شا په پسي
سول زبیر خپلو ورونو ته وویل: دا اوس څه کيسه ده زما خو
په هیڅ هم سر نسو خلاص؟

عادل وویل: نه پوهيرم چي څه خبره ده او جالبه خبره لا دا
چي بابا او ددې بنځي تر منځ کومه خبره سته چي مور نه یو
په خبر،

سکون وویل: نو دا به څنګه معلومو چي د بابا او ددی عالی
تر منځ څه خبره وه او بابا ولی پر دی بنځی دومره گران دی
چي د هغه د شلو کالنی عکس تر اوسمه ور سره دی،

د عادل میرمنی وویل: د تلواریه کار مه اخلى که مور ته
ووايو شاید هغه کيسه نیمګري راته وکړي څکه چي هغه په
زیاتو خبرو نه ده خبره داسې وکی چي دا عالیه خاله راضی
کی چي کيسه درته وکی،

امجد وویل: دا بنده خبره ده اوسمه خود هغې کور ته هم خو
هلته به یې راضی کو،

تولو وویل: سمدہ،

تول موټرانو ته وختل عالیه او فاطمه جلا موټر ته وختل او د
عالیي د کور پر طرف روان سول،

په لاره کي عالیي د ګلکین څخه دباندي کتل او تر سترګو یې
اوښکي روانې وي فاطمي ورته وویل: عالیي ته پوهېږي چي
ته په دی اوښکو سره د بارک روح نا آرامه کوي،

عالیي په ژرا وویل: د بارک برغونه مې په غورو کي آزانګي
کوي دا شل کاله ما په آرامه خوب نه دی کړي د هغه انتظار
مې کړیدی اوسمه هم هغومره مینه ور سره کوم لکه څنګه چي
مې مخکي ور سره کول خوبس د الله ليکل سوی نه په بله
کېږي چي هغه یې زما په نصیب کي نه وو ليکلی،

فاطمي وويل: ته پوهيني عالي بارك هم ستا سره تر اخيري
سلگيه مينه کول او ته يبي يادولي هغه ماته وويل چي زما
روح به هله پر کراره سی چي هغه زما قبر ته راسي،

عاليه حيرانه سوه او د فاطمي خواته يبي وکتل بيا فاطمي
wooil: هو عالي د هغه اخيري غوبنسته همدا وه چي ته به د
هغه قبر ته ورخي،

عالي په سرو او د اوښکو په ډکو ستړګو سر وښوروی چي
سمده،

څو شيبې روسته د عالي کور را ورسيدی تول د موټرانو
څخه راکښته سول او عالي خپل کور ته دعوت کړل کله چي
کور ته ننوتل نو عالي خپل خدمتگار ته وويل: دوى ته خپل
اطاقونه ور وښيء،

وروسته عالي فاطمي او د هغې کورني ته مخ را واروی او
ورته يبي وويل: تاسو خپل اطاقونه وکوري زه به مخ پريولم،
تولو وويل: صحی دی،

وروسته عاليه د خپل اطاق خواته ولاړل او خدمتگار فاطمي
او د هغې کورني ته د هغوی اطاقونه ور وښول کله چي تول
پر خای سول او خپلو اطاقو ته ولاړل نو زبیر او ورونه يبي
سره راتول سول زبیر وويل: نه پوهينم چي دا څه خبره ده
بابا ددي بشئي سره مينه کول مور هم په دي هر څه خبره ده،

عادل وویل: زه هم نه پوهیزم چي خبره ده دا بنخه خو ما
هیڅکله نه ده لیدلي نه بابا او نه هم مور په دي اره مخکي خه
ویلی دي،

امجد وویل: بنه خبره دا ده چي همدا اوس مور ته ورسو او
دا کيسه خنی ويوبنتو،

تول وویل: همدا صحی خبره ده راخی چی ورسو،

روسته یی په مور پسی دروازه و ترل او تول دباندي را
و وتل،

عالیي خپل مخ پریولی کله چې یې خان ته په هنداره کي وکتل
نو یو وار بیا یې تر سترگو اوښکي راغلي او دیر یې وژرل
تر دیری ژرا وروسته د تشناب څخه را ووتل آټوال یې
واخیسته او مخ وچول یې شروع کړل د عالیي په دې وخت
کي د ګلکین څخه دباندي عادل، امجد، سکون او زبیر ته پام
سو چې په پارک کي دیر پریشانه ناست دې او په فکرو کي
غرق دې، تر څه شیبو وروسته عالیي پارک ته د زبیر او
ورونو لپاره چای راوري، زبیر او ورونه یې د هغې په لپدو

پر خای ودریدل او عادل وویل: خاله تاسو ولی تکلیف وکی
مور به راوري واي،

عالیه موسکی سوه او ويويل: نه نه زويه دا ماته بنه خوند
راکوي چي ستاسو خدمت کوم زه په دي دير د ارامى احساس
کوم،

عادل وویل: خاله فکر کوم ستاسو په امريكا کي دير وخت
کيري چي اوسيروي خو بیا مو هم پښتو ديره بنه زده ده،

عالیه موسکی سوه او ويويل: ستاسو د مور او پلار د واده
څخه څه وخت وروسته زه دلته راغلم،

سکون وویل: خاله ولی ستاسو مجبوريت څه وو چي خپل
هیواد مو پريښوی او دلته راغلاست،

د عاليي تر سترګو اوښکي روانی سوی او بیا یي وویل: کله
چي یو خای د ژوند کولو سبب ختم سی نو هلتہ اوسيدل دير
گران سی.

زبير د عاليي تر څنګ کښينستی او هغي ته یي وویل: خاله
مور غواړو ستاسو د ژوند په کيسه پوه سو هيله کوم مور ته
حقیقت ووایست مور پوهیزو چي زمور پلار ستاسو سره بي
وفایي کریده،

عالیي وویل: نه نه زويه ستاسو پلار زما سره بي وفايي نه ده
کري بلکي ما ستاسو د پلاره سره بي وفايي کريده بارک خو
دیر يو ساده او رېتېنى خوان وو،

بيا عاليي وویل: زه هغه وخت د ۱۹ کالو وم او بارک د ۲۰
کالو وو چي ما هغه په لومړي خل ولیدي زموږ په کلی کي
نوی مكتب فعاله سو زموږ د کلی تول کوچنیان هلكوان او
انجوني هغه مكتب ته ورتل شروع کړل لکه څنګه چي ټولنه
کي رواج وو چي باید هلكوان ته ناريئنه استاذ درس ووایي او
انجونو ته بسخینه استاذه زموږ په کلی کي ما او زما خور او
ستاسو مور فاطمي سیواد درلودی نو څکه یې د انجونو د
درس لپاره مور په مكتب کي د استاذانو په هيس مقرري کړو
زه په دي نه وم خبره چي همدا مكتب به زما په ژوند کي یو
لوی بدلون راوري، د هلكوانو او انجونو د درس خایونه سره
جلا وه نو څکه خو ورځي ما بارک نه وو ليدلي چي همدي
مكتب ته به راتلى بارک د استاذى تر څنگ د همدي مكتب
ځني نور مسؤوليتونه هم سرته رسول هغه پر تولو دير ګران
وو زه تر دي دمه نه وم خبره چي په مكتب کي د هلكوانو
استاذان خوک وه څکه زموږ خاى د هلكوانو د خاى څخه
جلا وو خو ورځي تيري سوي موب به هره ورڅ راتلو او
کوچنیانو ته به مو درسونه ويل یو ورڅ چي زه کله صنف ته
raglam او دير وخت مي د شاګردانو سره تير کي نو د ديرې
ولاري څخه مي پښو درد شروع کي ما خپل یو کوچنی
شاګردي ته وویل: جميلي هلتہ د هلكوانو صنفو ته ورسه او

مدیر صاحب ته و وايە چي عاليه استاذه وايى يوه چوکى د
كېنىستو لپاره راكه،

زما شاگرده ولاړل او خو شىبىي وروسته بيرته راغل او
ويويل: استاذى مدیر صاحب نه وو پر خاي يى بارک استاذ
ناست وو او ويلى يى چي هله ورسه چوکى نسته،

ما خپلي شاگردي ته بيا وييل: ورسه هغه استاذ ته و وايە چي
زمور استاذه يى غوارې،

كله چي هغه ولاړه او خو شىبىي وروسته راغله نو ويويل:
استاذى هغه استاذ وايى چي ستاسو استاذى ته و وايە چي په
صنف کي باید استاذ نه كېنىنى باید شاگردانو ته درس و وايى
او ماته يى غوسه هم وکره،

زه حيرانه سوم او په عيني حال کي په غوسه هم سوم او د
خان سره مي ويول چي ته خوک يى چي ماته نصيحت کوي
ددې مكتب مدیر خو نه يى، بيا زما تلوسه سوه چي باید دا
استاذ ووينم نو خو شىبىي وروسته د هغى دروازى خواته
ورغلم چي زمور او د هلكوانو د صنفو تر منځ وه ما هغه
دروازه کرار خلاصه کره او د هلكوانو د صنفو خواته مي
وکتل هغه لومرى خل وو چي ما بارک هلتہ ولیدى زمور
کيسه د همدى خايە شروع سوه، بارک د صنفو مخته يو ميز
ته ناست وو په کوم څه ليکلو مصروف وو د هغه وريئنتيان
لږ وه او لوري خواته يى اړول ما هغه ته خو شىبىي کتل د
هغه ساده ستايل او مود زه جذبه کرم خو خو شىبىي وروسته

په صنف کي د شاگردانو غالغال سو زه بيرته خپل صنف ته
raglam xo xw shibbi wrostehصنف ته يو کوچني هلك چوکي
راوري ما هغه ته ژر ووييل چي دا چا درکره هغه ووييل:
بارک استاذ راکره،

زه ديره خوشحاله سوم او هغه شاگرد ته مي ووييل: بارک
استاذ ته ووايه چي ديره مننه،

بارک په خوي او کردار کي دير غوسه ناك وو خوزره يې
ديز نرم او پاک وو نو خكه د غوسه ناكی خيهرى او کردار
سره سره پر تولو گران وو د مكتب مدیر د مكتب تول
صلاحیت بارک ته ورکړي وو خكه هغه پر بارک دير باور
درلودي،

مور به هره ورڅ مكتب ته تلو ما به کله کله چي به مي وخت
پيدا کي نو تر دروازي به مي پېت بارک ته وکتل خو هغه به
د خپل مصروفیت څخه هیڅ لور نه کتل نو خكه به يې زه نه
ليدلما و ستاسو مور فاطمه د صنفو د نشتون لکبله په يوه
صنف کي وو کله به شاگردانو ته ما درس وايه او چي زه به
ستري سوم نو ستاسو مور به درس ورته وايه او زما د خور
صنف زمور څخه څه اندازه ليري وو، ستاسو مور په ما
پوهيدل چي زما په زره کي بارک ته خاي پيدا سويدي،

لکه خنګه چي زمور په کلي کي دا لومړي مكتب وو چي د
هلكوانو تر خنګ يې انجونو ته هم د درسو زمينه برابره
کړي وه نو خكه په مكتب کي د انجونو داخله او شموليت وار

په وار زیاتیدل نو خکه مور مجبوره سوو چي د هلکوانو
 صنفو ته واورو او هلکوان زمورن صنفو ته راسي خکه چي د
 هلکوانو د صنفو ساحه غېه هم وه او صنفونه يې هم زيات وه
 نو د مكتب مدیر فیصله وکړه چي باید د هلکوانو او انجونو
 صنفونه سره تبدیل کي، خو ورځي وروسته مور د هلکوانو
 او هلکوان زمورن صنفو ته راغله لکه څنګه چي زمورن
 مخکینی د صنفو خای ډير تنګ او کوچنی وو نو خکه به چي
 کله بارک مكتب ته راتلى نو موټرسیکل به يې زمورن د صنفو
 سره دروى او بیابه خپل صنف ته تلى، بارک د څان سره یو
 بسته هم راول هغه به خپل بسته د څانه نه ليري کول د څان
 سره به يې گرڅول زمورن به هره ورڅ پکښي فکر وو او تر
 ګلکین به مو ورته کتل مور پوهيدو چي د بارک په بسته کي
 به حتماً د هغه کوم مهم څه وي نو خکه يې د څانه نه ليري
 کوي خو مور دا هدف د څان لپاره وګرڅوی چي حتماً به یو
 ورڅ د بارک بسته ګورو چي څه دي پکښي مور به هره
 ورڅ کوبنېن کوي او پسي کتل به مو چي کله د بارک بسته
 لاسته راورو، یو ورڅ زه خپل دي هدف ته د نورو څخه
 مخکي ورسیدم لکه څنګه چي د مكتب مدیر یو سپین زيرى
 په عمر پوخ سړي وو نو هغه به زمورن د صنفو په ساحه کي
 کښېنسټي او مكتب به يې اداره کاوه کله چي یو ورڅ بارک
 راغلى نو مدیر ورته وویل: بارک تاسو راسي زما سره دا د
 نوو شاګردانو لیستونه ترتیب کي،

بارک هم د لیستونو په ترتیبولو ور سره مصروف سو تر
دیره ور سره مصروف وو او زیات ستري سو تر یو یا یونیم
ساعت وروسته د لیستونو کار خلاص سو نو بارک مدیر ته
وویل: مدیر صاحب زه به نور خپل صنف ته ولاړ سه،

مدیر هم هغه ته د تلو اجازه ورکره د الله مهرباني وه د بارک
څخه د ستريا په وجه د هغه بسته پاته سول ما په دی وخت
کي د ګلکین څخه ورته کتل کله چي بارک ووتی نو زه په
څغاسته ورغلم هغه ځای ته چېږي چي بارک ناست وو کله
چي ورسیدم نو د بارک بسته د مدیر تر څنګ پرته وه زه نه
پوهیدم چي څه دول د بارک بسته را واخلم خو څو شبې
وروسته مي دماغ ته یو فکر راغلی هغه دا چي ما مدیر ته
وویل: مدیر صاحب زما مارکر قلم خراب سو تاسو مارکر
قلم نه لري؟

زه پوهیدم چي د مدیر سره مارکر قلم نه وو دا صرف زما یو
بهانه وه نو څکه هغه راته وویل: نه لورکی نسته را سره،
زه دیره خوشحاله سوم بیا می ورته وویل: دا ستاسو بغلته
بسته د چا ده په دی کي به نه وي؟

مدیر راته وویل: دا د بارک استاذ بسته ده نه پوهیرم چي
مارکر به پکښي وي او که نه زه مصروفه یم تاسو یې در
واخلی او پکښي وګوري،

ماله خدایه همدا خبره غوبنستل چي مدیر ماته ووایي چي بسته
در واخله،

زه په بيره ورغلم او بسته مي د مدیر له خنگه را واخیستل او
د مدیر خخه په خه فاصله کي کښینستم او بسته مي خلاصه
کړل لومړي مي يو سپينه د داکټرانو چپنه ولیدل تر هغه
لاندي مي خه اندازه کتابونه ولیدل خو کله چي مي هغه
کتابونه پورته کړل نو هلته مي يو د یاداشت کتابچه او يو د
شعر او کتاب ولیدي پر کتاب ليکلی وه چي ليکوال بارک ما
هغه ژر را پورته کړل او مدیر ته مي ووييل: مدیر صاحب
مارکر مي نکي پيدا خو ایا دا کتاب او کتابچه د تفريح تر
وخته کتلای سم؟

مدیر موسکي سو او ووييل: زه پوهيدم چي ستا مقصد مارکر
نه وو بلکي په دا بسته کي خيرنه کول وه،

زه موسکي سوم او خه مي ونه ويل خکه زه نه وم خبره چي
مدیر به دومره چلاکه وى زما په هر حرکت به پوهيري بيا
يې راته ووييل: سـمـدـهـ وـايـخـلـهـ خـوـ تـرـ تـفـرـيـحـ پـورـيـ يـيـ باـيدـ
خلاص کي خکه چي د بارک دا نه خوبنـيـرـيـ چـيـ دـ هـغـهـ پـهـ
بـسـتـهـ کـيـ دـيـ خـوـکـ وـگـورـيـ ياـ هـمـ دـ هـغـهـ دـ یـادـاشـتـ کـتابـچـهـ دـيـ
خـوـکـ وـوـایـيـ نـوـ بـاـيدـ ژـرـ يـېـ وـوـایـيـ،

ما مدیر ته ووييل: صحی دی تفريح ته به يې بيرته را اور سوم،

ما د بارک كتابچه او كتاب یورل بارک په خپله كتابچه کي
 ديری خوری او خنی ديری غمگینی خبری ليکلی وي لکه
 خنگه چي مدیر راته ويلى وه چي بايد تفریح ته يي وکورم نو
 خکه می د بارک د یاداشت كتابچه ژر ژر وویل بیا می د
 بارک د شعرو كتاب خلاص کی بارک دير بنایسته شعرونه
 ليکي وه خو خنی نیمگرتیاوي يی درلودی ما پینسل را
 واخیستی او هغه نیمگرتیاوي می نسانی کړی او لاندی می
 صحی ورتهوليکلی كتابچه او كتاب می بند کړل او ولاړم
 بيرته می د بارک په بسته کی کښېښول تفریح ته لا خه وخت
 پاټه وو زه د مدیر سره کښېښتم او هغه ته می وویل: مدیر
 صاحب فکر کوم دا بارک استاذ شاعر دی؟

مدیر وویل: هو شاعر او ليکوال دواره دی هغه په ژوند کي
 د دیرو ستونزو سره مخ سویدی چي هغه يی چاټه نسي ويلاۍ
 نو خکه يی د شعر او نثر په دول ليکلی دي او خپل د زره
 غمونه يی خه پري کم کريدي،

ما ورته وویل: مدیر صاحب بارک تاسو د خه وخت خخه
 پیژنی؟

مدیر وویل: تقریباً دا دریم کال دی چي زما سره استاذ دی او
 همکاري را سره کوي دير دیندوسته او پرهیزگاره خوان دی
 نو خکه زما سره دا دری کاله کیري چي را سره دی،

د مدیر په خبرو بارک زما په زره کي نور خاى هم ونيوى او
 زما د بارک سره مینه پیدا سول نو خکه می غوبنتل د مدیر

څخه نوري پونتنې هم وکم خو په دی وخت کي تفريح سول
او کوچنیان دباندي را ووتل زه هم ولازم او د نورو استاذانو
سره مو چای و چېښلي،

همدا ورڅ تيره سوه سبا سهار چي کله مور مكتب ته راغلو
زه دی ته انتظار وم چي بارک به نن کوم عکس العمل وبنېي
څکه ما د هغه په کتاب کي لاسوهنه کړي وه، بارک به زمور
څخه نيم يا يو ساعت وروسته راتلى څکه د هغه کور د مكتب
څخه پير ليږي وو، زه په ګلکين کي ناسته وم او د دروازي
خواته مي کتل او بارک ته په انتظار وم خو شېري وروسته
بارک راغلى ما ژر د هغه خواته وکتل ومي ليدل چي د بارک
پر مخ کومه د غوسې نېښي نه وي او خوشحاله معلومېدي نو
څکه زمازره هم پير خوشحاله سو، بارک د مدیر خواته
راغلى تر سلام او روغبر وروسته يې مدیر ته وویل: مدیر
صاحب تيره ورڅ زما بسته دلته پاته سوي وه او چا لاسوهنه
پکښي کړي وه،

مدیر وویل: هو هغه عاليې استاذې مارکر غوبنۍ زما سره
نه وو نو څکه يې ستاسو په بسته کي وکتل ویل شاید په دی
بسته کي وي،

بارک وویل: بنه بنه نور څه خو به يې نه وي کتلي؟
مدیر کښته وکتل او وویل: نه زما ومخته يې په مارکر قلم
پسي وکتل او وروسته يې بيرته بنده کړل،

بارک موسکی سو او ويويل: مدیر صاحب تاسو چي کله
کومه خبره پتوی نو بيا کښته گوري زه پوهيرم هغې زما
كتاب او كتابچه هم کتلي وه او په دي هم پوهيرم چي د کتلوا
اجازه تاسو ورکري وه،

مدير موسکى سو او بيا يى وويل: بنه نو تاسو خنگه پوه
سواست چي هغي ستاسو كتاب او كتابچه كتلې دى؟

بارک وویل: هغی زما په کتاب کي زما نيمگر تیاوې نېسانې
کړي وي او لیکلې یې وه چې باید دا داسې ولیکم،

مدیر دير حيران سو او ويويل: دا يې نو بنه کار نه دی کړي
خکه دی وييل چې صرف يې گورم،

بارک وویل: نه مدیر صاحب زه په دی دیر خوشحاله سوم
چې هغې ماته زما نیمگرتیاوی را په گوته کړی وی ورته
ووایه چې بارک واي دیره منه،

تر څه خبرو وروسته بارک څېل صنف ته ولاړی او زه ژر
د صنف څخه راووتم او مدیر ته مي وویل: مدیر صاحب
بارک څه ویل؟

مدير ماته په غوسيه وکتل او بيا يي وويل: تا خو ويل چي زه
پي صرف گورم خو تا د هغه په كتاب کي لاسوهنه کړي وه،

د مدیر په دی خبرو زه بېره شرمینده سوم او سر مي کښته
وڅروی ما فکر وکی چې بارک به د هغه په کتاب کې د

لاسوهني په خاطر دير خپه سوي وي نو ځکه زه هم ديره
پريشانه سوم خو مدير بيا په موسکاراته وویل: بارک ويل
منه چي زما نيمگرتياوي دي را په نښه کري وي،

په دي سر ما سر راپورته کي او ديره خوشحاله سوم او مدير
ته مي ژر وویل: په ربنتيا هغه خوشحاله سوي وو؟

مدير وویل: هو نو ځکه يې منه هم در څخه کول،

زه مدير ته نيردي کښينستم او هغه ته مي وویل: بارک نور
څه ويل زما په اړه؟

مدير وویل: ستا په اړه يې څه نه دي ويلي خو ويل يې چي
زه په دي دير خوشحاله کيرم چي ماته زما نيمگرتياوي څوك
را په نښه کي،

ما ورته وویل: نه نه هغه خو ديري بنايسته ليکنی کري وي
خو انسان عاجزه دي کوم کوچني کوچني نيمگرتياوي چي يې
درلودي هغه ما ورته په نښه کري که نه نور ديري بنايسته
ليکنی وي،

مدير وویل: پوهيرم د بارک ليکنی دير مينوال لري او په دي
نيردي وخت کي دير مشهوره سوي دي خو هغه ددي هيچ
پروا نلري هغه دير ساده څوان دي،

ما وویل: پوهيرم مدير صاحب بارک دير عاجزه او ساده
څوان دي څومره چي په ظاهره غوشه ناکه او تريخ دي خو

په باطن کي تر هغه خو چنده زيات مهربانه نرم خويه او
خور دی،

مدیر و خندل او بیا یې وویل: فکر کوم لیکنو یې پر تا هم
تاثیر وکی؟

زه موسکی سوم او بیا می وویل: نه دا یوازی زه نه بلکي
تول وايي چي بارک مخامخ توند مزاجه دی خو په زره کي
دیر مینه ناکه دی،

مدیر وویل: هو هغه خو دی،

ما غوبنټل د بارک سره په څه دول شناخت او روابط پیدا کم
نو څکه می یو خط ولیکی او مدیر ته می وویل: مدیر صاحب
دا خط بیا بارک استاذ ته ورکی ما د هغه څخه په دی خط کي
یو کوچنی غوبنټه کړیده هیله ده تر هغه پوری یې ور
ورسوی،

مدیر زما څخه خط واخیستی او بارک ته یې ور وری مدیر
بارک ته وویل: بارک دا خط ستاسو لپاره عالیې استاذی
راکی ویل دا بارک استاذ ته ورکه،

بارک حیران سو او ویویل: زما لپاره؟

کله چي مدیر ولاړی نو بارک خط خلاص کي نو لیکلی وه:
السلام عليکم هیله لرم چي روغ او جور به یاست لومری در
څخه ددي بخښنه غواړم چي ستاسو بسته می بیله ستاسو د

اجاري پرته خلاصه کره زه پيره بخښنه غواړم هيله لرم چي
 تاسو به بخښلي يم په دوهم قدم کي به ووایم چي ماشاءالله
 ستاسو ليکني پيري بنائيستي وي خو غمگيني پيري وي او زه
 د غم خبری او ليکني نسم زغملای نو څکه مي توله نه وویل
 لب مي وویل دريم به ووایم چي زه ستاسو همکاري ته
 ضرورت لرم زما یو د یاداشت کتابچه ده غواړم کتاب ځني
 جور کم که تاسو وخت لري نو زه به يي درکم تاسو يي
 کمپيوتري کي او بيا يي را چاپ کي دا به مو پر ما یو لوی
 احسان وي ستاسو د جواب په هيله عاليه،

بارک چي کله خط ووایه نو موسکی سو او بيا يي د عاليي د
 خط په جواب کي خط ولیکي او مدیر ته يي ور وری او ورته
 يي وویل: مدیر صاحب دا د هغه خط جواب دی چي اغلي
 عاليي راستولي وو دا بيا هغي ته ورکي،

مدیر د بارک څخه خط واخیستي او عاليي ته يي ورکي،

عاليه د خط په ليدو پيري خوشحاله سوه او ژر يي خلاص کي
 بارک ليکلي وه: وعليكم السلام منته زه بشه يم الله دی وکي
 چي تاسو به هم روغه او جوره یاست ستاسو د لومرې ليکني
 په جواب کي به ووایم چي پروا نکوي کومه خبره نه ده او د
 دوھمي خبری په جواب کي به ووایم چي زما ليکني هغه
 څوک نسي زغملای چي د زره تکليف لري هاهاهانو څکه
 دي ونه سوای کولای چي تول ووایي او د دريمې خبری په
 جواب کي به مو ووایم باور وکي چي زيات مصروف يم

تاسو کتابچه را واستوی ان شاءالله چي فارغه سوم ببابه يي
درته کمپيوتری کم هيله ده چي خپه نسي په درنښت بارک،

عالیه د بارک په خط زياته خوشحاله سوه ژر يي قلم او
کتابچه را واخیستل تر څو بیا بارک ته خط ولیکی خو په دي
وخت کي د صنف دباندي د موټرسیکل برغ سو کله چي عاليي
په کلکین کي دباندي وکتل نو ويلىدل چي بارک د مكتب څخه
ووتی عاليه په دي سره زياته خپه سوه چي بارک ولی زما د
خط ورکولو مخکي ولاړی،

سبا ته بیا عاليه د بارک په انتظار وه او په کلکین کي يي د
مكتب دروازی ته کتل چي کله به بارک راسي څه وخت
وروسته بارک راغلی موټرسیکل يي ودروی او خپل صنف
ته روان سو عاليه نوره هم په غوشه سول او بارک ته ليکلی
خط يي نه ور واستوی همدا ورڅ همداسى تيره سوه عاليي
فکر کوي چي بارک به پوه سې چي زه د هغه څخه خپه يم
نو خکه به خطرا واستوی خو بارک دي ته هیڅ خط نه ور
واستوی دا ورڅ پر عاليي دیره سخته تيره سوه کله چي سبا
ته بارک مكتب ته راغلی نو عاليي فکر وکي چي بارک بیا
نن همداسى څي نو خکه کله چي بارک موټرسیکل ودروی
عاليي خپلی شاګردي ته وویل: ثناء! هله ورسه بارک استاذ
ته ووایه چي عاليه استاذه وايی زه ستا څخه خپه يم،

کله چي بارک د انجونو د صنفو د دروازی څخه وتنی په دي
وخت کي ثناء ور ناره کړه: استاذه! استاذه!

بارک تر شا ورته وکتل او ورته يي وويل: خه وايي؟

ثناء چي کله بارک ته نيردي سول نو ورته يي وويل: استاذه هغه زموږ استاذه عاليه وايي چي زه ستا خخه خپه يم،

بارک په دې خبره سره وخذل او ويوييل: ولی خه پېښه ده؟

ثناء وويل: نه پوهيرم خو زموږ استاذه ديره غوشه وه

بارک موسکى سو او بيا يي قلم او كتابچه واخيستل او عاليي ته يي خط ولیکي او ثناء ته يي په لاس وركى او ورته يي وويل: دا ستاسو استاذې ته ورکه،

ثناء خط عاليي ته راوري او عاليي ژر خط خلاص کي بارک ورته ليکلي وه: هاهاها ولی په خه خاطر خپه یاست ما کومه غلطې کړيده؟

عاليي خط ولیکي او ثناء ته يي وركى او ورته ويوييل: ثناء دا خط بارک استاذ ته ور وړه،

ثناء خط بارک ته ور وړي کله چي بارک خط خلاص کي نو عاليي ليکي وه: بس زه نور ستا سره خبرې نکوم ته ولی هغه تيره ورڅ زما د خط د درکولو مخکي ولاړي ما تاسو ته خط ولیکي خو چي ومى کتل تاسو نه واست مكتب کي ماته ديره غوشه راغله بس زه نور ستا سره خبرې نکوم،

بارک لا خط ویل نه وه خلاص کری چی په دی وخت کي
ثناء راغله او بارک ته يي وویل: استاذه زمور استاذه وايي
چي د خط جواب راکه،

بارک د خط په ویلو موسکی سو او بیا یی ثناء ته وویل: ته
دلته انتظار سه اوس یی درکوم، بارک عالیي ته خط ولیکی
او ثناء ته یی ورکی ثناء خط عالیي ته راوري او عالیي
خلاص کی بارک لیکلی وه: زه دیره بخښنه غوارم په هغه
ورځ یو څه مریض وم ولاړم داکټر ته نو په دی خاطر ستاسو
خط ته نسوم انتظار زه بخښنه غوارم خير د هغه خط جواب
اوسم راکی،

عالیي بارک ته خط ولیکی او ثناء ته یی وویل: ثناء! دا بارک
استاذ ته وروړه،

ثناء خط بارک ته راوري او ورته یی وویل: استاذه دا خط
زمور استاذی راکی،

بارک د ثناء څخه خط واخیستی او خلاص یی کی عالیي
لیکلی وه: زه دیره بخښنه غوارم زه نه وم خبره چي تاسو
مریض واسټ الله دی خير کی څه مریضی مو وه ما فکر
وکی چي تاسو ته زه ارزښت نه لرم نو خکه زما د جواب
مخکی ولاړاست خير بارک صاحب اوسمو صیحت څنګه
دی او گوره بارک صاحب زه د زړه مریضی نلرم بنه،

بارک د عالیي د خط جواب ولیکی او په جیب کي یی واچوی
خه وخت وروسته ثناء راغله او ويويل: استاده زموږ استاده
وايي چي د خط جواب راکه،

بارک د خط جواب ورکی او ثناء و عالیي ته یوری کله چي
عالیي خط خلاص کی نو بارک لیکلی وه: نه کومه خبره نه
ده یو لړ سر دردی می وو اوس سم سوم تیره ورڅ ما فکر
کوي چي تاسو نه یاست راغلي نو خکه می خه ونه وييل او
ولارم او هاهاما هغه د زړه خبره خو ما بس داغسى وکړه
خدای دي داسي نکوي،

عالیه د بارک په خط ويلو سره موسکی سوه او بیا یی بارک
ته خط ولیکی خو په دی وخت کي یی د صنف دروازه
خلاصه سول عالیي چي وکتل نو خور یی وه عالیي بارک ته
لیکلی خط په کتابچه کي پت کي چي خور یی ونه ویني،

د عالیي خور وييل: عالیي په خه اخته یی ته نه ویني چي
تفریح سویده؟

عالیي وييل: شاګردا نو ته می درسونه وييل وروسته در وتلم،
د عالیي خور پر هغې باندي خه شکمنه سوه چي کله عالیي د
خور په ليدو کتابچه پته کړل خو خه یی ونه وييل او د صنف
څخه ووتل،

تفریح د ۱۵ دقیقو وروسته خلاصه سول عالیه دیره خوشحاله
سول خکه د هغې خط پاته وو تر خو بارک ته یی واستوی د

تفریح تر خلاصیدو وروسته عالیي ثناء ته وویل: ثناء هله ژر
راسه او دا خط بارک استاذ ته یوسه او گوره که زما خور
درته وویل چې چیرې څی ورته ووایه چې د کور څخه او به
راورم سمدہ؟

ثناء وویل: سمدہ استاذی همداسی ورته وايم،
عالیي وویل: شاباس زما زمری هله ورسه نو چې وخت لږ
پاټه دی رخصتی ته،

ثناء خط بارک ته راوري او بارک خط خلاص کی عالیي
ليکي وه: بنه بنه بس الله دی روغ صیحت درکړی نه تیره
ورڅ زه راغلي وم خو تاسو ته ډيره غوشه وم نو څکه می
خط نه در وليري خو چې ومي ليدل چې تاسو زما پوبنتنه نه
وکړه نو ما فکر وکی چې زما غوشه کومه ګټه نه کوي نو
څکه بيرته پخلاء سوم او هو زه د زره تکلیف نه لرم،

بارک د عالیي د خط په ويلو موسکي سو او د عالیي خط يې
په جیب کي واقوي،

څو شيبي وروسته رخصتی سوه عاليه د بارک خط ته په
انتظار وه تول شاګردان ووتل خو عاليه لا هم په مكتب کي
وه تر ډير خند وروسته یې خور ورناره کره: عالیي! عالیي
چيرى یې ژر راوخه چې ناوخته دی،

عالیه په مات زره راوتل او د کور پر طرف روان سول،

عالیي توله شپه د بارک په اره فکر کوي او پر کت به يو
 اړخ او بل اړخ ته اوښتل په همدي فکرو کي تر سهاره ويښه
 وه کله چي د سهار رنګانې خپري سوي نو عاليه ديره
 خوشحاله سوه او د مكتب شروع کيدو ته يي ديره تلوسه وه د
 سهار تر چایو وروسته يي د مكتب ته تلو تياری شروع کي
 او تر خو شیبو وروسته مكتب ته دا او خور روانی سوي کله
 چي صنف ته ورسیدل نو ساعت ته يي وکتل خو د بارک
 راتلو ته نيم ساعت وخت پاته وو عاليه ديره په غوشه سول
 او د غوسي يي خپل پښي د مخکي ووھلي او ويويل: اوږد يو
 خو دا بارک دومره ناوخته راخی،

ثناء په خپله کوچني او خوره ژبه وویل: استاذی! بارک استاذ
 خو د هلکوانو استاذ دی نو تاسو ولی هغه ته انتظار یاست او
 هره ورڅ دا خطونه ولی ور استوی ایا هغه ستاسو قریب
 دی؟

عالیه په دی خبره موسکی سوه او ويويل: زما گرانی ته نه
 پوهیزی کله چي غته سوي بیا پوهیزی بارک خو زموږ
 قریب نه دی خو قریب به مو سی که د الله خوبنه وه،

د عاليي د خبرو په وخت کي د موټرسیکل بوغ سو عاليه ژر
 د ګلکین خوا ته ولاړل ويليل دل چي بارک دی نو ديره
 خوشحاله سوه،

کله چي بارک موټرسیکل ودروی د مدیر سره تر روغبر
وروسته مدیر ورته وویل: بارک! زه دیر ستړی سوی یم زه
به یو پیشنهاد در ولیکم تاسو یې د پوهنۍ ریاست ته یوسى،

بارک وویل: سمدہ مدیر صاحب تاسو یې ولیکی،

مدیر پشنهاد ولیکی او بارک ته یې ورکی هلتہ عالیه په دی
انتظار وه چي کله به بارک صنف ته ولاړ سی او دی ته به
خطرا واستوی خو خوشیبی وروسته یې ولیدل چي بارک
موټرسیکل چالاندہ کی او ولاړی په دی سره عالیه دیر
مايوسه او خپه سوه،

بارک ریاست ته ورسیدی یونیم ساعت په جریان کی یې د
ریاست کارونه خلاص کړل بارک خپل موټرسیکل د ریاست
په پارکینګ کی درولی وو کله چي یې کارونه خلاص کړل
نو پارکینګ ته راغلی غوبنتل یې چي موټرسیکل چالاند کی
چي په دی وخت کی یې موبایل ته زنګ راغلی کله چي
بارک موبایل د جیب څخه را وایسټی نو ویلیدل چي د مدیر
تلیفون وو کله چي یې جواب ورکی نو مدیر وویل: السلام
علیکم بارک،

بارک وویل: وعلیکم السلام مدیر صاحب جور یاست پخیر
یاست؟

مدیر وویل: هو الحمد لله خنګه سو د هغه پیشنهادو کار مو
وکی؟

بارک وویل: هو مدیر صاحب هغه کار می خلاص کی او س
نو ناوخته دی زه به ولاړ سم کور ته،

مدیر وویل: صحی دی خو ما د یو بل څه په اړه تاسو ته
زنګ در ووهلي،

بارک وویل: کومه خبره مهرباني مدیر صاحب ووايست،
مدیر وویل: بارک! فکر کوم دا عاليه استاذه ستاسو سره مينه
کوي،

بارک بير حيران سو او بيا يي وویل: څه؟ تاسو څه وویل زه
پوه نسوم مدیر صاحب،

مدیر وویل: هو بارک عاليه ستا سره مينه کوي،
بارک بيا په حيراني وویل: مدیر صاحب دا او س تاسو څه
وايست زه خو په هيچ نسوم پوه عاليه او زما سره مينه؟

مدیر وویل: بارک! ستا تر تلو وروسته عاليه راغل او ستا په
اړه يي زما څخه بيري پونستني وکړي د هغې د خبرو څخه دا
معلوميدل چي هغه ستا سره مينه کوي،

بارک وویل: څه بول پونستني مدیر صاحب؟

مدیر وویل: اول يي ويل چي بارک تاسو د کومه وخته پېژنۍ
ما ورته وویل چي دا دري کاله کېږي زما انديوال او استاذ
دی را سره بيا يي وویل چي دوى خو ورونه دي ما ورته
وویل چي بارک د شخصي ژوند په اړه چاته معلومات نه

ورکوی او په اخیره کي يي وویل چي ايا بارک واده کريدي
ما ورته وویل چي نه نه يي دی کري په دي خبره سره هغه
پيره خوشحاله سول،

بارک په دي خبرو پير غوسه سو کله چي سباته مكتب ته
raghli nu عاليي ته يي خط ولیکلی او ثناء ته يي په لاس
ورکي ثناء هم هغه خط عاليي ته راوري او عاليي خلاص
کي بارک ليکي وه: لومري درته سلام وايم هيله لرم چي
روغه او جوره به ياست تيره ورخ غرمه مهال مدیر صاحب
زنگ راوهلي او پيري جالي خبری يي کولي ستاسو په اره
غوارم ستاسو د خولي يي واورم،

کله چي عاليي د بارک خط ووايه نو پوه سوه چي مدیر توله
کيسه بارک ته کريده نو موسکي سوه او بيا يي بارک ته خط
ولیکي او ثناء ته يي وویل چي دا بارک ته وروره،

ثناء خط بارک ته را ورسوي بارک چي کله خط خلاص کي
نو عاليي ليکلی وه: وعليكم السلام منه کوم خدای دی وکی
چي تاسو به هم روغ او جور ياست ما ستاسو په اره څه
معلومات څني وپوبنټل نو په دي کي غلط څه دي؟

بارک چي کله د عاليي خط ووايه نو د هغي په جواب کي يي
خط ورته ولیکي او ور وايستوی کله چي عاليي خط خلاص
کي نو بارک ليکلی وه: ته ګوره اغلي تاسو به ماته په بنه
نيت خط را استوی او په بنه نيت به مو زما په اره پوبنټنې
کري وي خو که سبا خلک په خبر سول هغوي بيا دول دول

تاپی راباندی و هی هسی به مو رنگ بد سوی وی بیا که تاسو
 ماته په ورور خطاب هم وکی خو خلک به یی ونه منی زه
 خو به پر خپله لاره ولاړ سم خو تاسو د همدي کلی یاست
 تاسو به بیا د خلکو خبری ونسی ز غملای نو هیله کوم نور
 مه خطرا استوه او مه هم زما په اړه د چا څخه پونستني کوه،
 عالیه ددی خط په ویلو سره دیره خپه سوه او بیا یی خط
 ولیکی او بارک ته یی ور واستوی بارک چي خط خلاص
 کی نو عالیي لیکلی وه: بارک زه د هیچا پروانه لرم د خلکو
 خولی خو مور نسور بندولای او بل هغه متل دی نه دی
 اوریدلی چي واي د بنار دروازی بندیدای سی خو د خلکو
 خولی نه بندیری هو مدیر صاحب چي څه ویلی دی ربنتیا یی
 درته ویلی دی او ورور خوزه تاته هیڅکله نه وايم ما مدیر
 ته وویل چي زه هم استاده یم او بارک هم استاذ دی ما هم
 واده نه دی کړی بارک هم واده نه دی کړی نو په دی کی بد
 څه دی مدیر صاحب ستاسو په اړه ماته هر څه ویلی دی،

بارک ددی خط په لیدو دیر په غوشه سو بیا یی قلم او کتابچه
 واخیستل او عالیي ته یی خط ولیکی او ور وايستوی کله چي
 عالیي خط خلاص کی نو بارک لیکی وه: ګوره اغلی فکر
 کوم ستاسو عصاب له فعالیته لویدلی دی ما هیڅکله تاسو ته
 په دی نظر نه دی کتلی او نه هم غواړم وګورم ځکه دا مكتب
 دی زموږ مسؤولیت دا دی چي باید کوچنیانو ته درس ور زده

کو دا بی معنا کارونه نه نو خکه زه د هم اوس خخه دی بی
معنا کار ته د پای تکی ایزدم بنه وخت ولري،

کله چي عاليي د بارک خط ووايه نو تر سترگو يي اوښکي
رواني سوي خوشبيي وروسته د مكتب دروازه وتكيدل
عاليي د کلكين دباندي وکتل کله چي کوچني دروازه خلاصه
کرل نو ويلىدل چي بارک وو عاليه پيره وارخطاء سول
بارک د مدیر خواته ورغلى او تر خه خبرو وروسته بيرته
خپل صنف ته ولاړي کله چي بارک ووتی نو عاليه د صنف
خخه په بيره د مدیر خواته ورغلل او په ژرغوني اواز يي
مدير ته وویل: مدیر صاحب بارک خه ویل؟

مدير اوبرده ساه و ايستل او بيا يي عاليي ته يو خط وركى او
ورته يي وویل: دا يي ویل تاسو يي خپله وگوري،

کله چي عاليي خط خلاص کي نو بارک مدير ته ليکلي وه:
محترم مدیر صاحب د وظيفوي غفلت له وجي او په مكتب
کي د خپل مسؤليت د نه ادا کولو له وجي نور نسم کولاي
خپل وظيفي ته ادامه ورکم نو خکه غواړم تاسو ته د خپلي
وظيفي استعفاء درکم هيله ده زما استعفاء ومني په درنښت:
بارک،

عاليه ددي خط په ليدو په رېنديدو سوه مدیر پوه سو چي
عاليه د بارک سره پيره مينه کوي نو خکه يي ورته وویل: ته
مه خپه کيره لوري زه هغه ته په هیڅ ډول اجازه نه ورکوم
چي ولاړ سی،

عالیه ددی خبری په اوریدو خوشحاله سوه او بیره یې څه
ناڅه لیری سوه خو بیا یې هم زره نه مطمئن کیدی بیا مدیر
وویل: خو لوري زه بارک پېژنم هغه ددی مینی او محبت
څخه دیر نفرط کوي هغه و نورو ته لا نصیحتونه کوي چې
اوسمیتینی مینه نسته.....) ورڅ تیاره سول زبیر، عادل،
سکون او امجد د خپل پلار او عالیي د مینی کیسي ته غور وه
د عالیي تر سترګو اوښکي روانی وی او ویویل: د بارک
مفکوره ربستیا وه چې ربستینی مینه لمنه تللي ده،

عالیه په فکرو کي ډوبه وه چې په دی وخت کي خدمتگار
راغلی او ویویل: اغلی د ډودی وخت دی ډودی تیاره ده،
عالیي زبیر، عادل، سکون او امجد ته وویل: درخي زامنو د
ډودی وخت دی ډودی به وخورو،

زبیر، عادل، سکون او امجد د خپل پلار کیسي ته په فکرو
کي ډوب وه او په دی فکر کي وه چې مخته به څه پیښ سوي
وی په همدي فکرو کي ولاړ سول او د ډودی خورلو لپاره
روان سول لکه څنګه چې تول د خپل پلار او د عالیي په
کیسه کي پاته سوي وه او هغه کیسه یې په دماغ کي ګرځیدل
راګرځیدل نو څکه د تولو ډودی ته زره نه کیدی د عالیي د
خوبنۍ خواره برګر وو کله چې خدمتگار د هغې مخته برګر
کښېښوی نو عالیي ته بارک ور پیاد سو چې دی به په تليفون
کي ورته ویل: ای بارک زه برګر غواړم،

بارک ورته وویل: په دا سهار وختي زه برگر چیري پیدا کم
تول خورنخایونه نېلې دی بل شی به درویم؟

عالیې ورته وویل: یا یا زه برگر غوارم،

بارک وویل: اف سمدہ لیونی،

عالیې د بارک دا خبرو ژرول خو چې ويکتل چې مخکي لا
زبیر، عادل، سکون او امجد خپه دی او دودی نه خوري نو
څکه یې اوښکي کنټرول کړي،

تر دودی خورلو وروسته تولو د عاليې خواته وکتل عاليې پوه
سوه چې دوی د پاته کيسې په اميد دي نو یې ورته وویل:
زامنو اوس بیده سی پاته کيسه به سباته در ته وکم،

تولو وویل: سمدہ خاله،

وروسته تول خپلو اطاقو ته ولاړ او عاليې خپل اطااق ته
راغل او بیده سول کله چې شپه نیمایې سول نو عاليې ته په
خوب کي بارک راغل چې سپین کالې یې اغوسټي وه او
ددي پر خوارا روان دی او خاندي کله چې دی ته را ورسيدی
د عاليې تر سترګو اوښکي بهيدلي بارک په خپل لستونې د
عالیې اوښکي ور پاکي کړي او ورته یې وویل: لیونی ته خو
پوهیزې چې زه ستا اوښکي نسم زغملای نو ولې په هر
واري اوښکو تیولو ما زهیروي؟

عالیي ورته وویل: بارک زه په تا پسی دیره خپه سوي یم بیله
تا می دیر ژوند سخت دی زه ژمنه کوم بیابه ستازره نه در
ماتوم هیله کوم بارک ما د خان سره بوخه هیله کوم،

بارک وویل: زه نسم کولای عالیي چي تا له خانه سره بوخم،
بارک دا وویل او د عالیي څخه روان سو عالیي ناري ور
پسی وهلى: بارک! بارک! ما یوازي مه پريوده بارک!
بارک!

د عالیي په نارو سره فاطمه له خوبه راکښینستل او د عالیي د
اطاق خواته ورغلل او د هغې د اطاق دروازه یې نيمایي
خلاصه کړل او عالیي ته یې وکتل، فاطمي ولیدل چي عاليه
پريشانه پر کېت ناسته ده او د بارک عکس ته ژاري، فاطمي
دروازه بنده کړه او په پريشانۍ خپل د اطاق پر خوا روانه
سول، عاليه د بارک د عکس سره خپل د کور پارک ته ووتل
او تر سهاره نسوه بیده د بارک عکس ته یې کتل، څه وخت
وروسته تول د خوبه راکښینستل کله چي زبیر، عادل، سکون
او امجد د خپلو اطاقو څخه را ووتل نو تول سره یو خای سول
او د پارک خواته عالیي ته ورغلل عاليه د بارک عکس ته په
فکرو کې دوبه وه چي په دي وخت کې زبیر وویل: سلام
خاله!

عالیي خپل اوښکي پاکي کړي او بیا یې په موسکا وویل: اووه
زویه تاسو راکښینستلاست شپه پخیر تیره سول درباندي؟

عادل وویل: هو الحمد لله پر تاسو باندی هم پخیر سول فکر
کوم خاله چی تاسو نه یاست بیده سوی؟

عالیي اوږده ساه و ایستل او ويول: هو زويه ځنی یادونه مي
آرام او خوب ته نه پرېردي،

امجد وویل: خاله چی تاسو زما د پلار سره دومره مینه کول
نو بیا زما پلار زما د مور سره ولی واده وکی او تاسو ولی د
هغه څخه جلا سولاست او زما پلار بيرته څنګه پاته سو
مكتب کي هغه خو مدیر ته استعفاء خط ورکړي وو؟

عالیي وویل: ..... د مدیر صاحب تر خبرو وروسته ما
بارک ته خط ور واستوی کله چی هغه خلاص کي نو ليکلي
وه: بارک هيله کوم مه څه او مكتب مه پرېرده زه غواړم تاته
د خپل زره خبره وکم هيله کوم مه څه،

بارک د عاليي تر خط ويلو وروسته هغي ته خط ولیکي او
ور وايستوی کله چي عاليي ته خط را ورسيدی نو بارک
ورته ليکلي وه: د زره خبره؟ تاسو څه ويل غواړي مهرباني
ووايست،

څو شيبي وروسته بارک ته خط راغلي کله چي بارک خط
خلاص کي نو عاليي ليکلي وه: بارک هيله ده زما د زره
خبره په غور واوره زه غواړم تاته د زره خبره وکم خو اف
څه وکم نه یې سم کولای خير زره به وکم او درته وبه وايم
بارک زه ستا سره مینه کوم هو بارک ما چي ته په اول وار

وليدلي لا درباندي مينه سوم گوره د ميني اظهار بайд هلكوان
وکي خو دا دی ما و تاسو ته اظهار وکي نو اوس هيله کوم
بارک زما څخه مه څه زه ستا سره ربستيني مينه کوم،

بارک د عاليي خط ووايه او خو شيببي يې فکر کوي او بيا يې
خط ولیکي او عاليي ته يې ور واستوی عاليي چي کله خط
وکتی نو بارک ليکي وه: گوره اغلي ما مخکي هم درته وویل
چي زموږ مسؤليت دلته کوچنيانو ته درس ويل دي د ميني او
عاشقی خبرې نه دي او بل زه نه غوارم چي د چا سره کومه
څلوي جوره کم خکه ماته د هري څلوي څخه صرف او
صرف غم او تکليف رسيدلي دی نور نه غوارم چي خان
غمگين کم،

عاليي چي کله د بارک خط ووايه نو د هغه په جواب کي دي
هم خط ولیکي او بارک ته يې ور واستوی کله چي بارک خط
خلاص کي نو عاليي ليکي وه: بارک زه پوهيرم چي زموږ
مسؤوليت کوچنيانو ته درس ويل دي خو د ژوند یو بنه او پاک
نفسه ملګري پيدا کول هم یو ضرورت دی چي ما الحمد لله
بنه والي او پاک نفسي په تاسو کي پيدا کړه نو خکه غوارم
 TASO D ژوند ملګري جور کم او بله خبره بارک د زرو په
قدر زرگر پوهيري هغه کسان چي ستاسو زره يې در مات
کړيدی هغوي ستا په قدر نه پوهيدل او هغو ستا ورتیا نه
درلوډه خو زه ستا سره وعده کوم چي زما په مينه کي به ته
هیڅکله غمن نسي زه به هیڅکله تاته د شکایت موقع در نه

کم زه به تل ستا سره همداسي رېنتيني مينه کوم ته وگوره
 بارک تاسو چيري اوسيرو او مور چيري اوسيرو خو الله
 پاک ته تر دي خایه ځکه را وستلي چي زما و ستاد يو خای
 کيدو نصیب او تقدير يې ليکلى وو نو هيله کوم ما يوازي مه
 پريده او مه را خخه ځه هيله کوم،

بارک چي کله د عاليي خط ووايه نو زره يې څه نرم سو او
 عاليي ته يې خط ولیکي او ور وايستوی کله چي عاليي خط
 خلاص کي نو بارک ليکلي وه: زه ستاد ميني جواب اوس
 نسم درکولاي زه وخت ته ارتيا لرم د دوو ورڅو وروسته به
 زه تاته جواب درکم،

عاليه په دي سره څه ناخه خوشحاله سوه او بيا يې بارک ته
 خط ولیکي کله چي بارک ته خط ورسيدی نو عاليي ورته
 ليکلي وه: صحي دي خو بارک که ستاسو جواب منفي وو نو
 هيله کوم مكتب مه پريده مور به تل بنه ملګري يو خو بس
 ته مه ځه زه به تل ستا ميني ته په انتظار يم،

بارک يې په جواب کي ولیکل: صحي دي نه څم خو ته يو
 خبره راته وکه زه خو نه ستايلی يم نه ديري پيسې لرم نو بيا
 ته پر ما خنګه ميئنه سوي؟

د بارک د خط په جواب کي عاليي ورته ولیکل: ستاسو ساده
 والي او پاک نفسي مي خوبنه سوه هره انجلۍ دا غوارۍ چي
 د ژوند لپاره يو داسي څوك انتخاب کي چي يوازي او يوازي
 ددي سره مينه وکي دا د يو انجلۍ لپاره هر څه دي،

عالیه د بارک جواب ته په بی صبری انتظار وه او په فکرو
کي دوبه وه چي بارک به هغي ته څه جواب ورکي دوي
ورخي ورباندي دوه کاله سول خو تيري سوي او د دريمى
ورخي په سهار عاليه وختي را کښينستل تر لمانځه وروسته
يې ديرې دعاوی وکړي د سهار تر چایو وروسته وختي
مكتب ته ولاړل خپلو خو شاګردا نو ته يې وویل: هلی ورسی
د بارک استاذ صنف صفاء او جارو کي،

يو کوچني پخپله معصومانه لهجه وویل: استاذی بارک شتا
ورور دی؟

عالیه او فاطمه موسکی سوي عاليي وویل: چپ سه بی عقلي
هغه زما راتلونکی خاوند دی،

بل کوچني وویل: استاذی دا خاوند څه شي ته وايی؟

عالیي وویل: اف زما ګرانی تاسو نه پوهیری چي کله غڼاني
سی نو بیا پوهیری چي خاوند څه شي ته وايی،

هغه کوچني وویل: يا يا استاذی راته ووايی که نه مور سبقان
نه وايو،

عالیي وویل: اف سمدہ درته وايم خاوند دي ته وايی چي مور
د هغه سره تول عمر تيره وو هغه زمور د سر سايوان وي
هغه زمور د سرتاج وي مور ته مينه راكوي خوشحالی
راكوي د غمو او مثبتو څخه مو ليري ساتي،

کوچنی وویل: زه یی هم غوارم استاذی،
عالیه او فاطمه موسکی سوی او بیا عالیه وویل: سمدہ خو
چی غته سی زه به ستا مور ته ووایم چی د بارک استاذ پژیر
خاوند تاته در پیدا کی،

کوچنی وویل: یا یا استاذی زه بارک استاذ غوارم،
عالیه وویل: بی عقلی بارک یوازی زما دی،

عالیه د کوچنیانو سره په خبرو مصروفه وه چی په دی وخت
کی د بارک د موټرسیکل برغ سو عالیه پیره خوشحاله سوه
خو کله چی یی بارک ته په کلکین کی وکتل نو بارک پیر
پریشانه وو عالیه د هغه په پریشانه لیدو پیره خپه سول او پوه
سوه چی بارک هغی ته منفي جواب ورکوی عالیه پر هغه
خای پریشانه ناسته وه چی خو شیبی وروسته یو کوچنی
هلک یی صنف ته راغلی او عالیه ته یی وویل: تاسو عالیه
استاذه یاست؟

عالیه په ترخه خوله ورته وویل: هو زه یم وایه خه وایی؟
هغه کوچنی د جیب خخه یو د خط پاکت را وایستی او عالیه
ته یی ورکی او ورته یی وویل: دا بارک استاذ راکی ستاسو
لپاره،

پاکت غت معلوم سو عالیه حیران سول چی په دی کی به نو
خه وی خو کله چی یی خلاص کی نو د حیرانتیا او خوشحالیه

يې لویه چغه وکړه څکه بارک ورته سور د ګلابو ګل را
استولی وو عالیه د خوشحالیه په صنف کي په ګرځیدو سوه
او ټول کوچنيان يې بنګل کړل لبر وروسته يې فاطمه صنف
ته راغله او په ریزدیدلی اواز يې عالیي ته وویل: څه پیننه
سوه ولی دی دومره غټه ناره وکړه؟

عالیي فاطمه په غیر کي ونیول او ورته يې وویل: بارک ماته
ګل را استولی دی هغه زما مینه قبوله کړه،

فاطمه خوشحاله سوه او ویویل: نور يې څه ویلي دی که يې
صرف ګل درته را استولی دی؟

عالیي وویل: اوه نور خط خو می هیر سوراشه راسه چې
دواري يې وګورو چې نور يې څه راته ليکلی دی،

کله چې عالیي د بارک خط خلاص کي نو بارک ورته ليکلی
وه: سلام هيله لرم چې روغه او جور به یاست چې دا دوي
ورځي می انتظار کري ديره بخښنه غواړم ما تر څه فکر
وروسته فيصله وکړه چې زه باید ستا مینه رد نه کم نو څکه
درته وايم چې اغلي ليونۍ ستا مینه زما قبوله ده زه هم ستا
سره مینه کوم او تل به يې کوم،

عالیي بیا د خوشحالیه ناره کړه فاطمي ورته وویل: ته خو
ربستیا هم ليونۍ يې خو کرار سه اوس به دی خور دا ستا
ناري واوري،

بیا عالی بارک ته خط ولیکی او ور وايستوی کله چی بارک
 خط خلاص کی نو عالی ورته لیکلی وه: و عليکم السلام زه
 بنه یم ستاسو دروغتیا په هیله یم او دیره دیره منه بارک
 چی زما د مینی جواب دی راکی او زما مینه دی قبوله کره
 خو بارک زما ذهن ته یو پونسته راغله هغه دا چی تا خو زه
 نه یم لیدلی دا که زه بدرنگه او بدشکله وم نو ایا ته به بیا هم
 زما سره مینه وکی ایا زما ارزښت به تاته همدومره وی لکه
 څنګه چی اوس دی هیله ده بارک چی ددی پونستې جواب
 راکی بیا هم منه بارک پر ما گران یي،

بارک د عالی د خط په ویلو موسکی سو او بیا یي ددی د
 خط په جواب کی خط ور واستوی کله چی عالی خلاص کی
 نو بارک لیکلی وه: لیونی! مینه په زره کی کیږي مینه له
 زرونو سرچینه اخلي او زما زره ته ستانوم داخل سویدی
 اوس به تر مرگه زه او زما زره ستاوي او ته او ستازره به
 زما وي،

عالیه د بارک ددی خط په ویلو دیره خوشحاله سوه او هغه
 یي بنګل کی او بیا یي بارک ته خط ولیکی او ور وايستوی
 کله چی بارک خط خلاص کی نو عالی لیکی وه: زه دی له
 تا قربان سم بارک زه دیره بختوره یم چی ستا په رکم د ژوند
 ملګری می پیدا کی اوس بس د الله څخه دا خواست کوم چی
 ژر تر ژره مو واده سره را وکی او زه ستاتر څنګ ستا پر

خنگون په ارامى خوب وكم اي بارک مور جانه دي کله را
استوي زه دير انتظار نسم کولاي،

بارک د عاليي د خط په ويлю موسکي سو او بيا يي په جواب
کي خط ورته ولیکی او عاليي ته يي ور واستوي عاليي چي
خط خلاص کي نو بارک ليکلي وه: اول دا چي بيا داسي
خبره ونكی چي تر تا دي قربان سم زما داسي خبری نه
خوبنیری چي ته تر ما قربان سی نو زه بيا دا دنيا څه کوم او
دوهم دا چي اغلي د مور راضي کيدل پاته دي چي مور مي
راضي سوه نو بيا به زما واده کيري نو يو څه وخت به صبر
کوي زما خو دا زره غواوري چي همدا نن واده در سره وكم
خو څه وكم کلتور او رواج مو اجازه نه راكوي چي د مور د
اجاري پرته واده وکو،

کله چي عاليي د بارک خط ووايه نو بارک ته يي په جواب
کي خط ولیکی او ور وايسنوي کله چي بارک ته خط
ورسيدي نو عاليي ورته ليکلي وه: بلکل بارک د مور
رضایت دي باید وي خو زه بيريرم داسي نه ستا مور درته
ووايي چي زه يي پخپله خوبنېه در کوم اي بارک که مور
جانی دي داسي درته وویل نو ورته ووايي چي ته زما سره
دېره مينه کوي او زه هم ستا سره دېره مينه کوم،

بارک د عاليي د خط په جواب کي خط ور واستوي کله چي
عاليي خط خلاص کي نو بارک ليکلي وه: زه به نن مابسام د
مور سره دا موضوع شريکه کم زه مطمئن یم چي زما د مور

به ته خوبنې سې زه نن مابنام دا خبره ورته کوم خو اوس
ماته اجازه راکه زه ئم يو خای مي خه کار دی زه وختي تلم
خو بیا مي فکر وکى چې ستا خخه اجازه واخلم که نه نو بیا
به خدای خبر چې خو ورځی خپه يې نو اغلي زه تلای سم؟

کله چې عاليې خط ووايې نو موسکۍ سوه او بیا يې بارک ته
وليکل: هو نن دا خبره ور سره شريکه که باید چې راضي
يې کي بارک او هو درته اجازه ده خو په يوه شرط سبا چې
راخې نو ماته به يو برگر هم در سره راوري،

بارک د عاليې د خط په ويلو سره موسکۍ سو او بیا يې ورته
وليکل: سمده بابا درته راوريم يې،

کله چې زموږ کلیوالو د شاګردانو سره زموږ کوبنښ او زيار
وليکل نو شاګردان وار په وار زیاتیدل تر دي پوری چې زما
په نظر ورکولو مدیر صاحب اړ سو چې يو بل صنف جور
کي خو زه نه و م خبره چې دا صنف به زما لپاره يو مصیبت
او سرخوری جوریزې کله چې صنف جور سو نو مدیر ورته
د استاذې په لته کي سو زموږ د کلې يو سپین بیری مدیر
صاحب ته راغلې او د خپلې لور د استاذې په حیث د مقرريدو
پیشنهاد يې ورته وکى مدیر صاحب ورته وویل: بلکل ولی نه
چې د بل خای خخه يې راولم تر دي خو دا بنې دی چې د
همدي کلې استاذه مقرره کم،

نو هغه وو چې مدیر صاحب زموږ د کلې يو بله د کاینات په
نوم استاذه مقرره کړه د هغې صنف زماد صنف تر خنګ

وو کله چي به ما بارک ته او بارک ماته خطونه را استول نو
 دا به په کلکین کي ولاره وه او ثناء ته به يي کتل د هغي به
 توله ورخ همدا کار وو چي زما و د بارک په خطو پسي به
 يي خارنه کول کله چي به بارک ماته کومه تحفه راورل نو
 ما به خپل خور ته ويل چي دا زما د شاگردانو والدينو ماته را
 استولي ده هги به نور خه نه ويل خو کله چي کainات راغلل
 او ماته به بارک کومه تحفه راورل نو هги به قصداً په تفريح
 چي موبن يو خاي کبنینس تلو زما د خور و مخته ماته وویل:
عالیي دا تحفه چا درته راورل؟

ما به ورته وویل: دا مي د یوي شاگردي والدينو را استولي
 ،
 ٤٥

بیا به یی وویل: د کومي شاگردي والدينو؟
 چي ما به زما یوه شاگرده ور یاده کره نو دی به بیا وویل:
 هغه خو زه پیژنم دیر غریبان دی د مابنام د دودی وس نه
 لري نو تاته یی تحفه خنگه را واستول،

کله چي به هги دا وویل نو زما خور به ماته وکتل او پر ما
 به یی شک پیدا سو چي ماته دا تحفي څوک راوري بارک په
 دی موضوع نه وو خبر چي کainات ماته ستونزی جوروی او
 زما لپاره يو سرخوری جوره سویده نو څکه ما بارک ته
 وویل: بارک نور ماته تحفي مه را استوه،

بارک ماته وویل: ولی خه خبره ده خيريت خو به وی؟

بارک دير غوشه ناکه وو په دی خاطر چي هغه په غوشه کي
 کوم داسي اقدام ونه کي چي زما و دده مينه رسوا سی نو
 ځکه مي د کاينات خبره ځني پته کره او ورته ومي نه ويلايو
 بله بهانه مي ورته وکړل بارک زما سره دا خبره ومنل خو
 زه هغه خبري ديره وزړولم په هغه ورڅه چي کله ما بارک ته
 وويلا چي ماته نور دا تحفي مه راوريه نو هغه دير مايوسه سو
 او ماته يي وويلا: عاليي زه پوهېرم چي زما تحفي ديري
 کوچنۍ دي او د کمو پيسو شيان پکښي کي وي خو زه وعده
 در سره کوم چي پيسې پيدا کم نو د ديره پيسو تحفي به درکم،

د بارک دی خبری زه ديره وزړولم او خو ورځي مي خوب
 ونه کي خو کاينات ته ديره په غوشه وم خو په وس کي مي
 نه وه چي سزا مي ورکړي واي خو خير دا ورځي پر ما
 تيري سوي يو ورڅه بارک راته وويلا: عاليي مور مي راضي
 کړیده او هغه وايي چي سبا ورڅو،

ددی خبری په اوريدو زه ديره خوشحاله سوم او د سبا لپاره
 مي تياری ونیوی او مور ته مي وويلا: مور سباته خو به ته
 کوم ځای ته نه ځی؟

مور مي وويلا: ولی څه خبره ده؟

ما اصلې خبره نسوای ورته کولای نو ځکه مي ورته وويلا:
 کالې مي درته تيارول،

مور مي وويلا: يا نه ځم،

په دې سره زه دېرې خوشحاله سوم او اوس د سبا سهار د
راتلو انتظاره مړه کرم الله دا ورځ هم راباندي تیره کړه کله
چي سبا سو نو زه وختي مكتب ته ولاړم مدیر چي کله راغلی
نو ما د لیونی پڅير ورته وویل: مدیر صاحب زه نن دېرې
وختي راغلم مكتب ته خو هو نن وختي بېرته خم،

مدیر چي زما دا د ليونيانو خبرې واوريدې نو موسکى سو او
ويويل: سمهه لورکې، ولاړه سه چې هر وخت دي خوبنې وي،

خو شیبی وروسته بارک راغلی عالیی ژر هغه ته خط ور
واستنوی او ورته لیکلی بی وه: سلام بارک! هيله لرم چي
پخیر به را رسیدلی بی خنگه سو مور راخی زمور کور ته؟

بارک عالیي ته خط و استوی او ورته لیکي يې وه: وعليکم السلام زه دېره بخښنه غواړم عالیي د مور فیصله می بېرته واوبنـتل او ماته يې ويل چې ما تاته په کوچنيوالی کوزده درکريده ويل هغه انجلي د لوی خاندانه څخه ده چې زه دوستي نسم ور سره ماتولای نو ما ته بخښه وکه زه ستا نسم کدای،

عالیه ددی خط په ویلو دیره خپه سوه او خط یې خیری کي او
ویغورخوی خه وخت همداسی په غمو او فکرو کي غرقه وه
چي یو هلک پر اوږه وتكول او ورته یې وویل: استاذی!
استاذی!

کله چي عاليي ورته وکتل نو تر سترگو يي اوېنىكى روانى
وى او هغه ھلک ته يي په ژرغونى اواز وویل: څه دي؟

هغه ھلک ورته وویل: استاذى زمۇن استاذ وايىي چي زه نور
خُم،

عاليي په ژرا ورته وویل: ورته ووايىه چي ولاړ سه زه دى په
کيسە کي نه يم،

هغه ھلک هم ترى روان سو او بارک ته راغلى او ويويلى:
استاذە عاليي استاذى ژرل او ويل يي چي ولاړ سه زه دى په
کيسە کي نه يم،

بارک دير پريشانه سو او بيا يي عاليي ته خط ولېكى او ور
وايستوى کله چي عاليي خط خلاص کى نو بارک ليكلې وە:
هي! هي! ليونى ما مسخرى كولي ته ربستيا سوي؟ او
ژاري؟ سمدە بخښنه غواړم بيا داسي نکوم مور مي را روانه
ده څو شيبې وروسته به را ورسېږي اوس نو مه ژاره،

عاليي د بارک خط ليري وغورخوی او بيا يي وژرل څه
وخت وروسته ھلک راغلى او ورته يي وویل: استاذى زمۇن
استاذ وايىي چي خط راکه،

عاليي په درد ورته وویل: څه ولاړ سه نسته خط ورته ووايىه
چي زه نور خط نه در استوم،

هلك ولاري او خو شيببي وروسته بيرته راغلى او عاليي ته
بي خط راوري كله چي عاليي خط خلاص کي نو بارك ورته
ليکلی وه: سمده نو چي ته زما څخه خپه سوي يي زه به اوس
مور ته تليفون وكم چي بيرته کور ته وگرخي،

عاليي ددي خط په ويلو د بارك لخوارا استول سوي هلك ته
وويل: هله ورسه استاذ ته مو ووايه چي عاليه استاذه وايي
چي زه بيرته پخلاء او خوشحاله سوم هله ژر ورسه،

هغه هلك بارك ته راغلى او ورته يي وويل: استاذ! عاليه
استاذه وايي چي زه بيرته پخلاء او خوشحاله سوم،

بارك ددي خبرې په اوريدو موسکي سو او بيا يي د جيب
څخه تليفون را وکښي او مور ته يي زنګ ووهلى او خاي يي
ور وښوی څه وخت وروسته د بارك مور او دوي خويندي
را ورسيدې او بارك د عاليي کور ور وښوی او هغوي
ور غلي، عاليه په صنف کي ډيره پريشانه وه بيا بارك خط
ور وليرى او ورته ليکلې يي وه: مور او خويندي مي ستاسو
کور ته ور وليرلى،

عاليي ورته وليل: ايا زمور کور ته دي ور وستلي داسي نه
کوم بل خاي دي استولي وي،

بارك په خط کي ورته وليل: نه ستاسو کور وو،

خو د عاليي زره نه صبريدې نو خپلي شاگردي ته يي وويل:
ثناء هله ته ورسه زمور کور ته وگوره چي څوك راغلي دي

که نه؟ او گوره ز ما مور ته و وايې چي د عاليې کتاب پاټه
سويدى دلته هغه ورم،

ثناء ولاړل او د هغې خوا بيرته راغل او عاليې ته يې وویل:
هو استاذې ستاد مور سره نوري بنځي هم ناستي وي،

د عاليې زره خه ارام سو خو شېېي وروسته تفريح سوه بارک
د شاګردانو سره د مكتب مخته را ووتی عاليې مدیر ته وویل:
مدیر صاحب زه نوره خم،

مدیر هغې ته اجازه ورکړه او عاليه د مكتب خخه ووتن کله
چي يې د مكتب مخته بارک ولیدی نو د هغه ورته شاه وه او
عاليه يې نه ليدل کله چي عاليه بارک ته ور نيردي سوه نو
بارک يې پر شا تینګ ووهی کله چي بارک مخ ورته را
اړوی نو دا د کور پر خواروانيه سول بارک هغې ته وکتل او
موسکۍ سو پوه سو چي عاليې د نن د هغه اول خط سزا
ورکړه کله چي عاليه کور ته ورسیدل د بارک د مور او
خويندو يې دېر زيات خیال وساتی او دېر زيات خدمت يې
وکی د بارک د مور او خويندو عاليه دېره خوبنې سوه،

بارک په صنف کي دېر په فکرو کي غرق ناست وو او فکر
يې کوي چي د عاليې مور به دده مور او خويندو ته خه جواب
ورکي ايا دده د مور به عاليه خوبنې سې او که نه په همدي
فکرو کي وو چي يو ساعت وروسته ورته د تليفون زنګ
راغلې چي بارک وکتی نو مور يې وه کله چي بارک تليفون

جواب کی نو مور یې ورته وویل: زویه مور نور څو کور ته
ته زمور سره څي او که وروسته بیا راپسی راخي؟

بارک ورته وویل: نه زه بیا وروسته پسی در څم او مور
څنګه سو انجلی دی خوبنې سول او د هغې مور څه ویل؟

مور یې ورته وویل: چې کور ته راغلي بیا به درته ووايم،
بارک ورته وویل: سمدہ مورکی،

کله چې مكتب رخصت سو نو بارک په دیری تلواری کور
ته ولاړی او د مور تر څنګ کښیستی او ورته یې وویل: بنه
مور کیسه وکه چې څه پیښ سول،

د بارک مور وویل: هو بنه کورنۍ وه او انجلی مو هم خوبنې
سوه خو مور یې ویل چې زه می لونې څلوا دوستانو ته
ورکوم،

بارک په دی خبره دیر خفه سو او توله ورڅ پريشانه وو سبا
ته چې کله مكتب ته ولاړی نو مدیر ورته وویل: بارک! تاسو
راسی دا د شاګردانو لیستونه را سره ترتیب کی چې په
رياست کي یې را څخه غواړي،

بارک هم د مدیر تر څنګ کښیستی او د لیستونو پر ترتیبولو
کي ور سره مصروفه سو څو شیلې وروسته مدیر وویل:
بارک! زه به ورسم لویان او کوچنیان به په صنفو کي سره
بیل کم او تاسو دا لیستونه ورسوی،

بارک وویل: سمده مدیر صاحب ولی نه،

مدیر ولاړی او بارک د لیستونو په ترتیبولو مصروفه سو خو
شیبی وروسته د بارک تر څنګ کلکین و تکیدی کله چې
بارک ورته وکتل نو عالیه په تور حجاب کي ولاړه وه او
بارک ته یې وویل: سلام زما بارکه،

بارک چې عالیه یې دا لومړي خل وو چې لیدل یې نو ځکه
یې خو شیبی د هغې خواته کتل عالیې بیا ورته وویل: تاته
وايم اې بناغلي سلام مي درته ووايې،

بارک موسکی سو بیا یې وویل: و عليکم السلام،
عالیې وویل: بنه ته څنګه یې زما گران خاوندہ،

بارک اوږده د غم ساه او ایستل او خیهره یې خفه معلومه سوه
عالیې وویل: څه پېښه ده بارک خیریت خو به وی مور جانی
زما په اړه څه ویل؟

بارک وویل: ستا مور ورته ویلی وه چې زه مي لونې خپلو
دوستانو ته ورکوم په دی خپه یم،

عالیې موسکی سوه او ویویل: اوه زما ساده خاوندہ نو څوک
خو په اول خل چاته لونې نه ورکوي دا خو زموږ و ستاسو
کلتور دی چې اول انجلی گوري بیا دوهم خل ورته وايې چې
تاسو مشوره وکۍ او دریم خل د اخيرې جواب دی چې یا یې
در کوو یا یې نه درکو نو ته مه خپه کېړه چې ستا مور زموږ

کور ته دوه واري لا راسي نو ان شاءالله زما مور به حتماً
ورته ووايه چي صحبي دى در کوو يي،

بارک وویل: عاليي زه به خپل مور ته ووايم چي دوه واري
نور ستاسو کور ته درسي خو ته دي هم مور ته ووايه چي زه
ددی استاذ سره مينه کوم او غوارم واده ور سره وكم،

عاليي وویل: اي بارک مور انجونو ته که خه هم اسلام دا حق
را کريدي چي په خپله خوبنه واده وکو خو کلتور مو دا حق
را خه اخيستي دى او خه نه سو ويلاي زه مي مور ته نسم
ويلاي هو چي ستا مور جانه لا يو واري راسي بيا ورته وايم
وعده ده،

بارک وویل: سمه خو زما مور ديره غوسه ناكه ده بيا به يي
خنگه راضي کوم چي ستاسو کور ته درسي،

عاليي وویل: الله مهربانه دى او هو ربنتيا ستا مور زما په اره
خه ويل ايا زه يي خوبنه سوي وم؟

بارک بيا سر کښته کي عاليه په فکر کي سوه او په غمگينه
لهجه يي وویل: ملي لکه چي زه يي نه و م خوبنه سوي خه يي
ويل چي خه عيب يي درلودي؟

بارک وویل: مور مي ويل چي پزه يي ديره غته وه،

عاليي په غمگينه لهجه وویل: نور يي خه ويل؟

بارک وویل: ويل عمر يي دير وو خو په تنه ديره کوچني وه،

عالیي وویل: نور بی خه ویل؟

بارک وویل: ویل وربنستان بی داسی وه لکه د لیونی دا،

عالیي وویل: بنه نور بی خه ویل؟

بارک عاليي ته وکتل چي ديره پريشانه سول بیا بی په خندا
وویل: ویل ددي هر خه سره سره مو خوبنه سول،

کله چي عاليي دا واوريدل نو پوه سوه چي بارک ور سره
مسخري کولي نو خکه هلتہ ورتہ پروت د اوبو په پلاستيکي
کلاس بی بارک وويشتی گلاس تر بارک واوبنتی او پر و نه
لگيدی خو بارک پر خپل تندی لاس ونيوی او د اف اف ناري
بی کري عاليه په دي سره وارخطاء سول او ژر دباندي ور
ووتل او بارک ته بی وویل: بارک! بارک کم خای دي ژوبل
سو ما خو قصداً نه ويشتلي زه بخښه غواړم بارک،

بارک چي عاليه بیا وارخطا ولیدل نو ويختنل او د خپل صنف
پر طرف بی وڅغستل عاليه پوه سوه چي بارک بیا مسخري
کولي نو ګيلاس بی بیا د بارک پر طرف ور وغورخوی،

کاینات بارک او عاليه د خپل صنف د کلکین خخه څارل او د
دوی په دي ساعتيري ديره خپه سوه خو خه بی ونه ویل خو
ورځي تيري سوي یو ورڅ چي کله د مكتب د تفريح وخت
سو خو شېبې مخکي بارک د خپل صنف خخه مدیر ته
ورغلی او ورتہ ویویل: مدیر صاحب یو ملګري می تليفون
راته کري وو سخت بی پکار یم زه به ورسم،

مدیر وویل: بارک! دا مکتب زما و ستا په دواړو دی چې هر
وخت او هر کله څي زما اجازې ته اړتیا نسته،

بارک وویل: نه مدیر صاحب تاسو ددی مکتب تأسیس
کوونکي یاست او بیا تاسو زماد پلار په درجه کې یاست او
د پلار څخه د کوم څه اجازه اخیستل پر اولادو لازم دي،

وروسته بارک د مدیر څخه رخصت واخیستی او د خپل
موټرسیکل پر خوا روان سو کله چې موټرسیکل ته ورسیدی
نو د کاینات د صنف څخه کاینات ور ناره کړه او ورته
ویویل: مینه در سره لرم،

بارک په دی خبره سره تر شا وکتل خو کاینات ژر د کلکین
څخه ليري سوه بارک په دی سره پير وشرمیدی او د مدیر
پر خوا یې وکتل خو هغه په خپل کار اخته وو بارک مدیر ته
ورغلی او ورته یې وویل: مدیر صاحب هغه د پای صنف د
چا دی؟

مدیر وویل: د کاینات استاذی دی ولی څه خبره ده؟

بارک وویل: تاسو دا ناره نه واوریده؟

مدیر وویل: نه ولا نه ده می اوریدلی څه خبره وه؟

بارک وویل: زه پر موټرسیکله روانیدم چې د هغه پای د
صنف څخه یو چا راناره کړه بده خبره یې وکړه تاسو ورسی
وګوری چې دا څوک وه؟

مدیر د هغه صنف پر خوا ورغلی، بارک پر موټرسیکل
کښینستی او ولاړی سباته چې کله بارک راغلی تر روغږ
وروسته یې مدیر ته وویل: مدیر صاحب تیره ورڅه خبره
وه هغه تاسو چې بیا ورغلاست؟

مدیر وویل: هغه نوي استاذ کاینات وه چې بډغ یې درکړی
وو،

بارک په دی خبره حیران سو او وویل: نو هغې ولی داسي
وکړه نه خو زه هغه پیژنم نه هغه ما پیژني نو بیا یې ولی
داسي کار وکی؟

مدیر وویل: نه پوهیزم خو زه چې کله صنف ته ورغلم نو
ډیړه می تهدید کړه او په غوسمه می اخطار ورکی چې بیا
داسي ونه کي،

کله چې مدیر کاینات تهدید کړه نو په دی سره د هغې په زړه
کې بارک او عاليې ته سخته دوښمنې او بغض پیدا سو او د
بدل اخیستو قصد یې وکی، خو ورځي وروسته کاینات خپل د
پلار سره د بارک او عاليې خخه د بدل اخیستلو پلان جور
کې د عاليې پلار یو ساده سړۍ وو چې د هر چا په خبرو به
یې باور کوي نو خکه د دوى پلان د عاليې و پلار ته وو، د
کاینات پلار یو ورڅ د عاليې د پلار سره پر خنګ سو او هغه
ته یې د مكتب بحث شروع کې او بیا یې ورته وویل: زه
غواړم نور می لور د مكتب د استاذی خخه منعه کم ولی چې
اوس وخت ددي نه دی حالات خراب دی هسي نه سبا مو په

کلی کي نوم را بد کي بيا به چاته هیخ سترگي ونه لرو که
 زما په قول کوي ته دي هم خپلي لوني د مكتب خخه راویاسه،
 د عاليي پلار د کاینات د پلار په خبرو باور وکي او عاليي او
 د هغی خور ته يی وویل چي نور به مكتب ته نه خی، په دي
 سره عاليه ديره پريشانه سول کله چي بارک ته دا خبر
 ورسيدی نو هغه هم دير پريشانه سو او توله ورخ به د عاليي
 په فکر کي وو چي خه به پيښ سی او بیا به کله د عاليي سره
 ووینم او که نه پر بارک خو ورخی ديری سختی تيري سوی
 چي نه يی عاليه ليدل او نه د هغی خط، خو ورخی وروسته
 چي کله بارک مكتب ته راغلی په صنف کي دير غمکين
 ناست وو چي يو کوچنی انجلی راغلل او بارک ته يی خط
 ورکی بارک د خط په ليدو دير خوشحاله سو او خط يی ژر
 خلاص کي ويليدل چي د عاليي خط دی عاليي ليکلي وه:
 سلام زما بارکه هيله لرم چي روغ او جور به يی کله کله دي
 زما شاگردانی کيسی راته کوي وايي بارک استاذ چي او س
 کله مكتب ته راخی نو دير غمکين وي پوهيري بارک زه تر
 تا لس چنده ستا په ليدو او خطو پسي خپه سوی يم خو خه
 وكم هیخ نسم کولای زما پلار ته د کاینات پلار ويلي وه چي
 لوني دي د مكتب خخه راویاسه زما پلار دير ساده دی د
 هغی د پلار په دوکه او چمبازی يی باور وکي او موږ يی
 مكتب ته د درتلو خخه منعه کرو بارک ته هیخ فکر او غم
 مکوه زه ستا يم ستا سره مينه کوم او ستا سره واده کوم او د

مرگ تر ساعته به پر همدي خبره ولاره يم نور دي پر خدائی
سپارم پر خان پام کوه ستا عاليه،

بارک د عاليي د خط په ويلو پير خوشحاله سو او بيا مدير ته
ورغلی او د کاینات د پلار او د عاليي د پلار په اره ور سره
وبغیدی مدیر پلان ونيوي چي باید د عاليي د پلار سره
وويني، خو ورخی وروسته مدیر د عاليي د پلار سره وليدل
او هجه يي د تول حقيقت څخه خبر کي کله چي د عاليي پلار
پوه سو چي د کاینات د پلار مقصد صرف زما د لونو د
مكتب څخه را ايستل وه نو څكه يي پريکره وکره چي يو خل
بيا خپلي لوني مكتب ته واستوی کله چي بارک او عاليي ته
دا خبر ورسيدی نو دواړه پير خوشحاله سول سباته بارک
مكتب ته د معمول خلاف وختي راغلي عاليه هم وختي
راغلي وه کله چي عاليي د بارک د موټرسیکل برغ واوريدي
نو ژر د بارک د ليدو لپاره په موسکا د صنف دباندي را
ووتل، بارک چي کله د مدیر سره رو غبر وکي نو پر مخامخ
کلكين يي پر عاليي سترګي ولګيدي د هغي په ليدو پير
خوشحاله سو خو د مدیر مخته يي هیڅ نسوای ورته ويلاي نو
څكه پته خوله دواړو سره خندل عاليي بارک ته په کلكين کي
کتل چي خو شيبېي وروسته يي خور د صنف څخه ناببره پر
راووتل لوړۍ يي عاليي ته وکتل چي خندل يي او بيا يي
بارک ته وکتل چي هجه هم خندل د عاليي خور ته پام نه وو
خو چي کله يي د هغي خواته فکر سو او هجه ورته ديره په
غوسه وه نو پيره وبيريدل او صنف ته ولاره د عاليي خور

هم خه ونه ويل او خپل صنف ته ولاره کله چي مابنام سو نو
د عاليي خور د هغې په پته خپل مور ته توله کيسه وکره، د
عاليي مور په دي سره ديره پريشانه سوه خو عاليي ته يي خه
ونه ويل او د عاليي خور ته يي وويل: شايد هغه خطايستاني
وي خو ته پسي گوره که يي بل وار داسي وکره نو بيا زه
مدير ته خپله ورخم او ورته وايم چي دا استاذ نور په مكتب
کي مه پريزده که نه نو زه خپل لوني بيا نه را استوم،

د عاليي د مور په زره کي بارک ته دير نفرط پيدا سو او د
هغه په اره به يي دول دول غلط فكرونه کول، عاليي بارک
ته خو ورخي خط نه ور وليري خكه چي خور يي پسي کتل
او خارل يي خود بارک زره نه صبريدى نو خكه يي عاليي
ته خط ول يكن او ور وايستوی کله چي عاليي ته خط ورسيدى
نو بارک ورته ليکلي وه: سلام! اغلي لکه چي مينه دي نوره
ختمه سويده راسره که خنگه اوس دي هيخ خط نه معلوميني
او نه هم ته معلوميني خه خبره ده خيريت خو به وي؟

عاليي لومړي د صنف دباندي وکتل چي خور خو به يي نه
وي او بيا يي بارک ته خط ول يكن او ور وايستوی کله چي
بارک خط خلاص کي نو عاليي ليکلي وه: وعليكم السلام!
هيٺکله نه زما بارکه زه به تل ستا سره مينه کوم تر مرګه
هغه ورڅ چي ما او تا په کلکين کي سره ولیدل په هغه ورڅ
زما خور زه ولیدلم او ته يي هم ولیدلې هغه بيا ولاره او زما
مور ته يي توله کيسه وکره زما مور اوس دا پر ما مقرره

کریده پر ما خارنه کوي نو خکه زه تاته اوس خط نسم در
 استولای زما بارکه هیڅکله دا فکر ونه کي چي زما مینه ستا
 سره کمه سویده زه اوس هم ستا سره هغومره مینه کوم
 خومره چي مي اول کول يو خو ورځي به صبر وکو چي
 حالات سم سول بیابه خبری وکو اوس دي پر خدای سپارم
 زما بارکه،

بارک په دي خبر سره دير پريشانه سو چي يو بل غم راباندي
 راغلی هره ورڅ پر بارک او عاليي ديره سخته تيریده يو
 ورڅ عاليي بارک ته خط واستوی کله چي بارک خط خلاص
 کي نو عاليي تر سلام وروسته ورته ليکلي وه: بارکه بس ده
 نور زه دا حالت نسم زغملاي نور دي مور را واستوه زموږ
 کور ته،

بارک د عاليي د خط په جواب کي هغې ته خط ور واستوی
 بارک ورته ليکلي وه: عاليي ستا مور چي زموږ په کيسه
 خبره سوه نو د هغې په زړه کي به زما لپاره دير نفرط پيدا
 سوي وي اوس که زما مور ستاسو کور ته درسي نو ستا مور
 به حتماً بیا منفي جواب ورکي نو بنې حل لاره يې دا ده چي
 ته خپل مور ته خپله ووايي چي زه د بارک سره مینه کوم او
 غواړم واده ور سره وکم کله چي ستا مور پوه سې چي ته هم
 زما سره مینه کوي نو بیا به زما او ستا په واده راضي سې
 اوس ستا مور دا فکر کوي چي ماته خطایستلي يې يا هم زه
 غواړم په زور سره ستا سره مینه وکم او تا خپله کم او که ته

ورته ووايي چي نه داسي نه ده چي ته هم زما سره مينه کوي
نو بيا به ستاد مور باور وسي چي ماته نه يي خطايستلي،
عالیه د خپلي کورني څخه بيريدل نو ځکه يي د بارک دا
خبره نه منل خو بارک دوهم وار خپل مور نسواي ور
استولاي هغه پوهيدى که مي مور ورسى نو کيسه به خرابه
سي خو سمه به نسي همداسي د ژوند شپي او ورخي تيريدي
يو ورخ بارک عاليي ته وويل: عاليي نور مه ماته خطونه را
استوه او مه هم زما سره وينه که ستانيت نه وي چي زما
سره واده وکي نو دا زمور خطونه او ليدل بي معنا او بي
فايدى دي،

عاليي ورته وويل: بارک زه په ربنتيا ستا سره مينه کوم او تا
غوارم خو څه وکم زره نسم کولاي چي مور ته مي ووايم،
بارک وويل: خو اخيرولي ايا ته دي د مور څخه بيريدى
هره مور دا غواري چي د هغي لور دي تل خوشحاله اوسي
او مور د لور هر څه او هر درد دير ژر درک کولاي سي
لور مور ته ديره ور نيردي وي که غواري چي زما سره واده
وکي نو مور ته به دي وايي چي ته هم زما سره مينه کوي
کله دي مور ته وويل نو ببابه زه مور ته ووايم چي ستاسو
کور ته درسي،

عاليي وويل: صحي دي خوزه يو څه وخت ته ارتيا لرم هيله
ده بارک چي درک مي کي،

بارک وویل: سمده چي هر وخت ورته وايي ورته ووایه خو
چي هر خومره ژر وي،

عالیي د بارک سره وعده وکره چي مور ته به وايي چي دا
هم د بارک سره مينه کوي او غواوري واده ور سره وکي هره
ورخ به يي مور ته د ويلو کوبنبن کوي خو ويلاي به يي
نسوای ورخی شپي تيريدی يو ورخ چي عاليه مكتب ته
وختي راغلل نو يي مدیر ته وویل: مدیر صاحب تاسو يو څل
ستاسو موبایل راکي زه مي پلار ته تليفون کوم چي مابنام ته
څه څه راوره،

کله چي مدیر عاليي ته تليفون وركى نو عاليه خپل صنف ته
ولارل او بارک ته يي تليفون وکي تر خو شبيو وروسته
بارک تليفون ته جواب وركى عاليي د مدیر په اواز کي بارک
ته وویل: بارکه نور مكتب ته مه راچه ته ولی د عاليي سره
واده نکوي؟

بارک وخذل او پوه سو چي عاليه ده نو يي وویل: مدیر
صاحب هغه ديره بي عقله ده بد شکل يي هم دی زه مينه هم
نه ور سره کوم،

عالیه په دي سره غوسه سوه او بيا يي بارک ته وویل: بنه بنه
ته زما په غياب او پته په ما پسي داسي خبری کوي؟

بارک په خندا وویل: ليونى زه پوه سوم چي ته يي او زما
سره ساعتيرى کوي نو ځکه مي داسي درته وویل،

عالیي وویل: نه زه یی نه منم ته زما سره ربستیا هم مینه
نکوي او زه تاته بشکله معلومیرم،

بارک وویل: لیونی وايم ما مسخری کولي ته ماته د نری تر
تولو بشکلی معلومیری او زه ستا سره تر حد زیاته مینه کوم
او تل به یی کوم که کوي او که یی نکوي،

عالیي وویل: هو بس بس اوس می په دی خبرو بیرته مه
راضی کوه زه ستا خخه خپه سوم،

بارک وویل: اخه سمدہ بابا بخښنه غوارم بیا په مسخرو او
 ساعتیری کی لا داسی نه وايم اوس خو نو پخلاء سه هیله
کوم،

عالیي وویل: سمدہ په یوه شرط نن زه دوه دانی برگره غوارم
د خاله لور می هم راسره راغلي ده یوه دانه د هغی لپاره او
یوه دانه زما لپاره،

بارک موسکی سو او بیا یی وویل: نه یی درورم،

عالیي وویل: ای بارک زه برگر غوارم،

بارک ورتہ وویل: په دا سهار وختی زه برگر چیری پیدا کم
تول خورنخایونه ترلی دی بل شی به درورم،

عالیي ورتہ وویل: یا یا زه برگر غوارم،

بارک وویل: اف سمدہ لیونی،

عالیي خپل د خاله لور ته د بارک کيسی کولي عاليي د خاله
لور ته وویل: بارک زما سره دیره زیاته مینه کوي نو خکه
به تر واده وروسته زموږ ژوند دیر خوشحاله وي،

د عاليي د خاله لور موسکي سوه او بيا يي وویل: دن زياتره
هلکوان صرف پر ژبه خوابه وي ميني ته هیئخ اهميت نه
ورکوي مينه يي تر محدوده وخته وي،

عالیي وویل: زما بارک داسي نه دی هغه زما سره دیره مينه
کوي،

د عاليي د خاله لور وویل: د زياترو هلکوانو کيسی مي
اوريدلي دي چي نن د یوي انجلی سره سبا د بلي انجلی سره
وي،

عالیي په غوسمه د خاله لور ته وویل: ما درته وویل چي زما
بارک داسي نه دی،

د عاليي د خاله لور وویل: صحي دی راسه امتحان به يي کو
چي څنګه ستا بارک بلي انجلی ته گوري که نه،
څو شيبې وروسته د بارک د موټرسیکل برغ سو عاليي وویل:
بارک راغلی!

د عاليي د خاله لور وویل: بنه ته د بارک د موټرسیکل برغ
پېژني؟

عالیه موسکی سوه سر یې وښوروی چي هو، څو شیبی
 وروسته یو کوچنی شاګرد راغلی چي کڅوره یې هم په لاس
 کي وه او عاليې ته یې وویل: استاذی دا بارک استاذ راکړل
 چي عاليې استاذی ته یې ورکه، عاليې د شاګرد څخه کڅوره
 واخیسته ويکتل چي برگر وو نو ډیره خوشحاله سوه، په دی
 وخت کي د عاليې د صنف مخته کاینات هم تیریدل چي د
 عاليې په لاس کي یې برگر ولیدل پوه سوه چي دا بارک ورته
 راوريدي نو ډیره غوشه سوه او د ځان سره یې وویل: عاليې
 فقیری ته یې بیا برگر راوريدي،

د عاليې د خاله لور وویل: عاليې ته برگر اوس پرېرده بیابه
 یې وروسته وڅورو اوس به زه بارک معلوم کم چي ایا هغه
 هم د نورو هلکوانو پڅیر چمبازه دی او که ربنتیا هم ستا سره
 ربنتینې مینه کوي،

عالیي ورته وویل: صحی دی خو که هغه ربنتیا هم زما سره
 ربنتینې مینه کول نو تر غور دی نیسم او بنه تینګ یې در
 پیچم چي بنه درد وکي،

د عاليې د خاله لور وویل: صحی دی خوبنې می ده،

عالیه او د خاله لور یې دوارې تر صنف راووتلي ویلیدل چي
 بارک د مدیر سره پر خه موضوع لیکنه کوي د عاليې د خاله
 لور عاليې ته وویل: عاليې ته همدله د صنف ترڅنګ راته
 کوره زه د ګلکین خواته ورڅم او بارک ځانته متوجی کوم

اشاري ورته کوم که هغه هم ماته څه اشاره وکره یا یې
وخذل نو پوه سه چي سم نه دی،

د عاليي د خاله لور د کلکين خواته ورغله هلته ودریدل بارک
سر کښته ځرولی وو او کښته یې کتل د عاليي د خاله لور
بارک ته اشاري کولي خود هغه پام نه وو ورته څو شيببي
وروسته بارک د سټريا احساس وکۍ او چوکۍ ته یې څنګ
ووهی چي په دی وخت کې یې د عاليي د خاله لور ته پام سو
چي اشاري یې ورته کولي او خندل یې، بارک ډير حیران سو
فکر یې کوي چي شاته یې بل څوک دی شاید هغه ته یې کوي
نو ځکه یې شاته وکتل خو هلته څوک نه وو بیا یې د عاليي د
خاله د لور خواته وکتل هغې همهځسي اشاري ورته کولي
بارک ډير وشرميدي او سر یې لاندي وڅروی څو شيببي
وروسته چي یې سر راپورته کې نو د عاليي د خاله لور بیا
ورته اشاري کولي، بارک مدیر ته وویل: مدیر صاحب زه به
نور صنف ته ولاړ سم چي مكتب رخصت سو بیا به راسم،

مدیر وویل: نه لږ پاته دی دا به سرته ورسوو بیابه ولاړ سی،
کله چي مدیر و بارک ته د نه تلو وویل نو بارک بیا د کلکين
خواته وکتل خود عاليي د خاله لور لا هم هلته ولاړه وه خو
بارک په خپل کار اخته سو او د هغې خواته یې ونه کتل خو
شيببي تيري سوي بارک په کار کولو سټري سو خو کله چي
یې سر راپورته کې نو د عاليي د خاله لور بیا اشاري ورته
شروع کري بارک د ځایه ولاړ سو مدیر ته یې وویل: مدیر

صاحب زه ځم په خپل صنف کي به يې ورسوم دا کاغذان،
بارک دا وویل او ولاړی عالیي خپل د خاله د لور غور تینګ
ونیوی او صنف ته يې بوتله او ورته يې وویل: ما نه درته
وویل چي بارک یوازي زما سره مینه کوي خو تا نه منل
اوسمی دی ولیدی؟

د عالیي د خاله لور وویل: هو هو ومي منل چي بارک یوازي
ستا سره مینه کوي خو اوسمی نو غور ايله که،
عالیي د خاله د لور غور ايله کي او د خاله لور يې وویل:
ربستیا هم بارک دیر بنه څوان دی ته دیره بختوره يې چي
بارک دی پیدا کریدی بس اوسمی چي مو د خيره واده وسی نو
نوره به هم بختوره سی زه پوهیم چي بارک به تاته دیره
مینه درکي،

د عالیي او د خاله د لور مجلس سره روان وو وروسته يې د
بارک دراول سوو برگرانو په خورولو شروع وکړه کاینات
خپل یو کوچنی شاګردي ته وویل: زوها! هله ورسه د عالیي
استاذی د خور صنف ته ورسه او هغی ته ووایه چي بارک
استاذ عالیي ته برگر راول،

زوها هم ورغل او د عالیي خور ته يې وویل چي بارک
استاذ عالیي ته برگر راول، ددي خبری په اوريدو د عالیي
د خور مخ له درده تک سور سو او بیا د موضوع دربستیا
معلومولو لپاره د عالیي صنف ته ورغله نو هلتہ په رسیدو
يې ولیدل چي ربستیا هم بارک عالیي ته برگر راوري دي، د

عالی هم خپل خور ته پام سو چي دیره ورته په غوسه وه
 عاليه دیره وارخطاء سوه د خان سره يي وویل چي اوں نو
 بیا مور ته وايی دا ورخ ورباندي دیره په سختی تیره سوه کله
 چي کور ته ولاړل نو خور يي تر دي مخکي راغلي وه د
 عالي زره دير غورخیدی چي خور به مي مور ته تول حال
 ويلى وي خو مور يي ورته خه ونه ويل په دي سره عاليه
 ديره خوشحاله سوه چي گواکي خور مي مور ته هیڅ نه دي
 ويلى،

د مابسام تياري خپري سوي بارک پر بیستر پروت د عاليه
 سره په ويښه د واده خوبونه ويښي د خان سره يي وویل چي
 سبا به عاليه ته وايم چي زما او ستا د اطاق او خوني پيزاين
 به خه دول وي زه به ورته ووايم چي زما خوبشه خو داسي ده
 چي زما او ستا د خوني ديوالونه به په تور رنګه ديوالي کاغذ
 کي وي په خونه کي به مو سپينه او سره رنګه غالی هواره
 وي د پلنګ تر خنګ به بنایسته کوچونه وي پر ديوال به
 عصري دله ساعت وي..... ،

عالیه هم په داغه فکر کي وه هغې هم د خان سره وویل چي
 زه بارک ته وايم چي د خوني رنګ به مو تور وي او پر
 ديوال به درختي ته ورته د كتابو الماري وي.....، کله چي
 سهار سو او د عاليه د مكتب ته د تلو وخت سو نو عاليه د
 مكتب بسته واخیستل او د مكتب پر خوا روانه سول خو کله
 چي د کور دروازي ته رسیدل نو ویلیدل چي ورور يي د

دروازې مخته ولاړ دی عالیه دیره وارخطاء سوه خو څه یې
ونه ویل او د دروازې خواته ور نیزدې کیدل کله چې دروازې
ته ورسیدل نو ورور یې ورته وویل: چېري څي؟

عالیي وویل: مكتب ته ځم،

ورور یې وویل: بيرته کورته وګرځه نور مكتب ته مه ځه
ددی وروسته دی ونه وینم چې بیا ولاړه سی،

عالیي ورته وویل: خو ولی څه خبره ده؟

ورور یې په غوسمه وویل: بس مه ځه وګرځه بيرته کورته
هله!

په دی سره عالیه دیر پريشانه سوه نیزدې وه چې ددی لویه
غمه یې لویه چغه او ناره کړي واى خو که یې داسي کړي
واى نو د ورور د سخت غږگون سره به مخ سوي واى کله
چې یې د کور خواته مخ واړوی نو تر سترګو یې اوښکي
روانی سوي او دیره مایوسه سوه، خو شیبی وروسته بارک
مكتب ته را ورسیدی اوضاع داسي معلومیده چې عالیه نه ده
raigly نو ځکه بارک د مدیر خواته ورغلی او تر روغږ
وروسته یې په زړه نازره مدیر ته وویل: مدیر صاحب فکر
کوم عالیه نه دهraigly؟

مدیر وویل: هو عالیه او خور یې دواری نه دیraigly شاید
کوم ځای تللي وي،

کله چي به عاليه مكتب ته نه وه راغلي نو بارك به دير
 پريشانه وو او توله ورخ به ورباندي په پريشاني تيريدل د
 بارك زره خه خوشحاله وو چي خير يو ورخ ده تيره به سی
 خو کله چي سبا ته راغلي نو بيا هم عاليه نه وه د بارك
 پريشاني دوه چنده سوه خو اميد يي سبا ته وو خو سبا ته بيا
 هم عاليه نه راغله د عاليي د هري ورخي په نه راتلو د بارك
 پريشاني وار په وار زياتيدل په همدي کي خو ورخي تيري
 سوي بارك د عاليي او د هغي د كورني د عزت په خاطر د
 عاليي پوبنتنه هم د چا خخه نسواي کولاي د عاليي د جدایي
 غم به يي پر زره تيروي .....) عادل او ورونه يي تول د
 عاليي کيسی ته غور وه بيا عاليي وویل: د بارك حال به ماته
 زما شاگرданو راوري بارك په ما پسي دير خپه سوي وو کله
 چي به زه د هغه خخه يوه ورخ هم ليري سوم او مكتب ته به
 نه وم ورغلي نو پر هغه به دا ورخ ديره سخته تيريدلولي
 چي هغه زما سره ربنتيني مينه کول ستاسو د پلار زره دير
 صفاء او ربنتيني وو هغه به په دير لبر وخت کي د خلکو په
 زرو کي خاي پيدا کوي،

امجد وپوبنتل: بنه خاله جاني بيا خه وسول ايا بيا تر هغه
 وروسته تاسو زما د پلار سره وليدل؟

عاليي وویل: (..... بارك به هره ورخ زما د ليدو په اميد
 راتلى خو زه به ورونو نه پريشونلم چي مكتب ته ولاړه سم
 تر داسي حده چي ما نسواي کولاي چي بارك ته خط هم

واستوم دیر وخت تیر سو چي نه ماد بارک سره ولیدل او نه
هم بارک زه ولیدلم، يو ورخ بارک په صنف کي ناست وو
چي يو کوچنى د دباندي خخه بارک ته ور بونغ کره: استاذه!
استاذه!

بارک لکه د خوبه چي خوك ناره پر وکي همداسي
و غور خيدى او هغي کوچنى ته يي وويل: ها وايه خه خبره
ده؟

هغي وويل: تاسو راسي زما خه پکار ياست،

کله چي بارک ورغلی نو هغي تر پورني لاندي په لاس کي
خط پت کري وو او بارک ته يي ورکي بارک د خط په ليدو
دیر خوشحاله سو کوچنى انجلی بارک ته وويل: استاذه زه يي
خو شيبى وروسته په جواب پسي راهم،

بارک په بيشه خط خلاص کي نو ويليدل چي د عاليي خط دی
بارک هجه خط بنگل کي او بيا يي په ويلا شروع وکره عاليي
بارک ته ليکلي وه: سلام زما بارکه الله دی وکي چي روغ او
جور به يي زه بيشه تا د مرگ په اميد ناسته يم په ژوند تر
مرگ خوشحاله يم ته به نو پوبنته کوي چيولي هجه اوله
ورخ چي زه نه درلم مكتب ته وجه يي دا وه چي خور مي بيا
زما مور ته زما شکایت کريدي کله چي ما غوبنتل مكتب ته
درسم نو ورور مي د کور په دروازه کي ولاړ وو ويل يي
چي نوره مكتب ته مه خه زه يي اوس په کور کي د ليونى

پخیر بنده کړي یم زما دېره نفستګي کېږي بارک نور ما ددي
زندانه خلاصه که ما یو ليري خای بوخه هيله کوم بارک،

بارک ددي خط په ويلو اوبرده ساه و ايسټل او بیا یې عاليې ته
خط ولیکۍ او ور وايستوی کله چې عاليې خط خلاص کې نو
بارک ورته ليکلې وه: سلام ته دي وعليکم السلام وايم د
ژوندي حيوانه چې کله غوبنه پريکوي نو پر هغه به خومره
زيات تکلیف تيرېږي خو هغه رکم تکلیف مي قبول دي نه
ستا جدایي نو ته فکر کوي چې زه به خوشحاله یم خو خير دا
هر څه زغمم په دي هيله چې یو ورڅ به ته زما کېږي او بیا
به د مینې په بدل کي دا هر څه هير کم او عاليې د بي عقلانو
خبرې مکوه چې ماليري خای بوخه تښتی خو خوک د پردو
څخه د خپلو څخه نه که دا کار ما کولای نو د وخته به مې
درته ويلي وای چې راځه خو نه زه داسي کار هيڅکله نکوم
ولي چې زه نه غواړم ستاد پلار او ورونو عزت د خاورو
سره ور خاورې کم زه الله ته اميد لرم چې یو ورڅ به ستا
ورونه خپله دا هيله ولري چې تا و ماته راکي ما ستاد
غوبنستلو دېري دعاوی کړیدي او الله زما هره دعا راقبوله
کړيده اميد لرم چې دا به هم راقبولي نو بیا داسي د بي
عقلانو خبرې مکوه،

څنګه چې بارک ويلي وه هم هغسي وسوه داسي ورڅ راله
چې زما ورونو او کورني دا هيله درلودل چې ما بارک ته
ور په نکاح کي خو هغه وخت دېر ناوخته سوی وو ما او زما

کورنی د بارک په پېژندلو او خپلولو کي دير ناوخته کري وو
 مور د بارک د خپلولو موقع د لاسه ورکري وه خه چي مور
 د بارک سره وکره شايد په تاريخ کي چا داسي نه وي کري
 کله چي بارک دا خط ماته ولیکی چي هغه به هیڅکله داسي
 کار ونکي چي په سبب يې زما او زما کورنی بي عزته سی
 نو ما هغه ته خط ولیکی او ور ومى ليروی، کله چي بارک
 خط خلاص کي نو ليکلي وه: نو بارک ته راته ووايي چي بايد
 خه وکو چي زما و ستا واده وسی،

بارک د عاليي د خط په جواب کي خط ولیکی او ور وايستوی
 کله چي عاليي خط خلاص کي نو بارک ورته ليکلي وه:
 عاليي مور بله لار نلرو بيله دي چي ته خپل کورنی ته ووايي
 چي ته هم زما سره مينه کوي او غواري یوازي زما سره
 واده وکي دا خبره زمور د مذهب خلاف هم نه ده زمور
 مذهب مور ته دا اجازه راکړیده چي پخپله خوبنده د ژوند
 ملګري انتخاب کړو خو ته جرات وکه او کورنی ته دي دا
 خبره وکه،

عاليي دا جرات نسوای کولاي چي کورنی ته ووايي په دي
 خاطر نه چي هغه د خپلی کورنی خخه بيريدل هغې د بارک
 خخه یو راز پت کري وو که يې هغه راز بارک ته ويلاي
 وای نو بارک به هیڅکله د هغې سره مينه نه وای کري خو د
 وخت په تيريدو بارک د هغې په دي راز پوه سو هغه داسي
 چي د بارک او عاليي خط یو څل بيا دوام مندلی وو او هره

ورخ به يې خطونه سره استول چي کورنۍ يې يو څل بیا په خبره سول او عاليه يې دیره وترتل د عاليه ددي کړنو څخه يې کورنۍ دیره ستري سوي وه نو څکه يې د هغې د واده کولو فيصله کړي وه د عاليه مور چي څنګه د بارک مور ته ويلى وه چي مور يې خپلو دوستانو ته ورکوو نو هم هغسي د عاليه کورنۍ د خپلو دوستانو په يو کور کي د هغې د ورکولو فيصله وکړه لکه څنګه چي د عاليه کورنۍ پوهيدل چي عاليه د بارک سره مينه کوي خود ضد او غوسې لکبله يې داسي فيصله وکړه چي پخپلو خپلوانو کي د هغې واده د ماهر نامي هلك سره ور وکي عاليه ددي څخه انکار کوي خو يو ورخ يې خور ورته وویل: عاليه ته بي عقله يې ته پوهيني چي ماهر دير يو پيسه داره هلك دی هغه ته د پلار دیره شتمني ور پاته سویده هغه به تا ديره خوشحاله وساتي په پيسو کي به بازى کوي بازى بارک نو څه لري پر زور موټرسیکل گرخي خو ماهر ته يو نه بلکي خو خو موټران ولاړ دي بارک د يو غريبې کورنۍ دی ته به د هغه سره سم ژوند ونکي....) د عاليه کيسه تر دی خایه راورسیدل بیا عاليه وویل: زه می د خور په خبرو وغوليدم او زره می د بارک پر ځای ماهر ته میلان پیدا کی دا زما په ژوند کي يو لویه غلطې وه چي زه تر اوسه پوري ددي غلطې سزا ګالم ما د الماس پر ځای سکور انتخاب کي د يو حیاء ناک او پرهیزکاره شخص پر ځای می يو بي حیاء او عیاش شخص

انتخاب کی الله ماته د بارک سره د چم کولو لویه سزا راکره
چي ما د ماهر سره د واده کولو فيصله وکره... ،

د عاليې خبرو جريان درلودی چي په دي وخت کي د هغې
خدمتگار راغلى او ويول: اغلي داکټر صاحب راغلى دى
تاسو يې غوبنستي ياست،

عاليې د بارک زامنو ته ويول: وبخښي زه به د داکټر صاحب
سره وويں،

عادل ويول: خه خبره ده خاله خيريت دی؟

عاليې ويول: هو زويه خيريت دی د تشویش وړ خبره نه ده،
عاليه د داکټر خواته ورغل او تر روغږ وروسته داکټر د
عاليې فشار وکتی او تر خه معايناتو وروسته يې ورته ويول:
اغلي عاليې ما مخکي هم تاسو ته ويلي دي چي د تشویش
څخه خان وساتي که نه دا به ستاسو لپاره پېړه خطرناکه وي،

عاليې ويول: داکټر صاحب په واک کي مي نه ده تير يادونه
مي زوروی خوب او آرام ته مي نه پرېزدي،

داکټر ويول: اغلي عاليې زه ستاسو غم درک کولای سم خو
پر تير وخت افسوس او تشویش کول پېړ خطرناک وي د
روغتیا لپاره تاسو باید د خپل روغتیا خیال وساتي،

تر خه نورو سپارښتو وروسته داکټر د عاليې څخه رخصت
واخیستي او ولاړي عاليه د شپې د خوب لپاره خپل د خوب

اطاق ته ولاره په نيمه شپه کي فاطمه بيا د عاليي په لويو
 لويو چغو او نارو د خوبه راکښينستل کله چي د عاليي د اطاق
 خواته ورغلل نو ويلىدل چي عاليه پر کت پريشانه ناسته ده او
 په فکرو کي غرقه ده، فاطمه د هغې خواته ورغلل او تر
 څنګ يې کښينستل او ورته يې وویل: عاليي ما د داکټر خبری
 واوريدي تاسو باید پر خپل ځان پام وکۍ او تشویش ونه کي
 څه چي پېښ سول په نصیب کي مو لیکلی وه،

د عاليي تر سترګو اوښکي روانې سوي او ويويل: فاطمي!
 څه وکم دا هر څه زما په واک کي نه دي د کمه وخته چي د
 بارک څخه جدا سوي یم هره ورڅ او هره شیبه زوریرم د
 هغه یادونه مي خوب او آرام ته نه پریزدی هره ورڅ چي
 بیده سم بارک په خوب کي راته راسي سپین کالې يې اغوستې
 وي او په خندا زما و خواته را روان وي زما اوښکي په خپل
 لستونې را پاکي کري او راته ووايي: ليونې ته خو پوهیروی
 چي زه ستا اوښکي نسم زغملاي نو ولې په هر واري اوښکو
 تیولو ما زهیروی؟

زه بارک ته ووايم چي ما د ځان سره بوځه خو بارک راته
 وايي چي زه نسم کولاي تاله ځان سره بوځم، دا ووايي او
 راخخه ولارسي زه په هغه پسي ديرې ناري ووهم خو هغه
 راخخه ورک سی فاطمي! دا خوب د هغه وخت راهیسي زه
 وينم چي کله ما د بارک ربستيني مينه درک کړل ما هغه دير

زهير کي دير تکلیفونه او غمونه مي ورکړل هغه به ماته
دیری بنیراوی کړي وي،

فاطمي وویل: نه داسي نه ده عاليې بارک تر اخيري سلګيو
پوري ستاد بنه ژوند دعاوی کولي او تر اخيري سلګيو یې
يادولي او ويل به یې چې زه د عاليې خخه هیڅ ګيله نه کوم
هغه بي عقله وه ناپوه وه نو خکه یې داسي وکړل خو زه
پوهیزم چې یو ورڅ به حتماً هغه د خپلي ناپوهی احساس
وکي، او بیا یې راته په اخیرو شپو کي وویل: فاطمي تا زما
تول حقوق پر خای کريدي زه به دي دا احسانات هیڅکله نه
کم هير خو یوه اخيري غوبنښنه درڅخه کوم زما تر مرگ
وروسته عاليه پیدا که او ورته ووايې چې یو خل بس یو خل
زما قبر ته راسه زما روح به پر آرامه سې،

د فاطمي تر سترګو اوښکي روانې سوي او بیا یې وویل: د
بارک تر مرگ وروسته ما دير کوبنښونه وکړل چې تا پیدا
کم او د بارک اخيري وصيت او غوبنښنه پر خای کم خو کله
چې ستاسو پخوانې کور ته ورغلم همسایه کانو مو ویل چې
هغوي دا خو کلونه کيري چې ددي خای خخه تللي دي ما دير
خایونه په تا پسي وکتل خو پیدا مي نکري زه ديره مايوسه
سوم الله ته مي ديري دعاوی وکري چې تا پیدا کم او د بارک
قبر ته دي ور ولډ او د هغه روح پر آرامه کم کله چې مي ستا
په ستور کي د بارک عکس ولیدی او ستاد ستور د
کارکونکي خخه مي ستانوم واوريدي نو د ديري خوشحالیه

می بدن په ریزدیدو سو هو عالی د بارک اخیری غوبستنه
همدا وه چي باید ته يی قبر ته ورسی،

عالی وویل: فاطمی زه د هغه لپاره خان قربانولای سم خو
زه به په کم مخ د هغه سره مخ کیرم ما هغه ته دومره غمونه
ورکړل چي په ژوندونی څه چي زه د هغه د قبر سره لا نسم
مخامخ کيدلای که نه ما به د هغه سره په ژوندونی لیدلي واي
او بخښه به می خنی غوبنتی واي،

فاطمی وویل: عالی ستا د بارک دا عادت یاد نه دی چي کله
به هغه دیر هم خوابدی او خپه سو نو تر درو ورخو به اضافه
نه وو خوابدی ما درته وویل چي هغه دیر وخت مخکی لا ته
بخښلی وي او دا د بارک اخیری غوبستنه وه چي باید ته يی
قبر ته ورسی اوس پریکره ته وکه که ستا په زره کي اوس
هم بارک ته یو څه مینه پاته وي نو ته به د هغه دا غوبستنه
ومنی او زموږ سره به خپل هیواد ته ولاړه سی او د هغه د
روح د آرامي لپاره به د هغه قبر ته ورسی،

عالی وویل: فاطمی زه د بارک لپاره هر څه کولای سم که د
هغه اخیری غوبستنه زما ژوند اخیستل واي نو ما به بیله فکره
خپل ژوند د هغه پر نامه قربانی کړی واي سمدہ زه تیاره یم
چي ولاړه سم،

په دی سره فاطمه دیره خوشحاله سوه او د عالی خخه يی
مننه وکړه د بارک زامنو د خو ورخو تر رخصتیو او میلو
وروسته د بیرته تللو تیاري شروع کی تر خو ورخو وروسته

تول تیار سول او د خپل هیواد پر خواروان سول، په طیاره
کي د بارک زامن او لمسيان د عاليي تر خنگ کښينستل او د
عاليي خخه يې د پاتي کيسې غوبنسته وکره عاليي وویل:
(..... کله چي مي کورني زما رضايت ولیدي نو يې د ماهر
سره زما د کوزدي کولو تيارى شروع کي بارک په دي نه
وو خبر يو ورڅ چي کله هغه مكتب ته راغلى نو مدیر دير
پريشانه ناست وو بارک ورته وویل: څه خبره ده مدیر
صاحبولي داسي غمگين یاست،

مدیر نه غوبنستل چي بارک پريشانه سې نو يې ورته وویل:
کمه خبره نه ده بس داغسي مي يو څه طبعت خراب دی،
بارک شمکن وو چي حتماً يو خبره ده چي مدیر يې دده خخه
پتوی نو يې ورته وویل: مدیر صاحب حتماً يو خبره ده چي
تاسو يې زما خخه پتوی راته ووايست هيله کوم،
مدیر وویل: سباته د عاليي کوزده ده،

کله چي مدیر بارک ته دا خبره وکره نو بارک د ديواله سره
وجنگيدی هوپن او سدې له بدنه خخه ووتۍ، مدیر چي کله
وليدل چي بارک د پيري پريشانه د سد خخه ووتۍ نو يې
بارک وپنوروی خو بارک لا هم په سد کي نه وو د مدیر د
څو وارو بنورو لو وروسته بارک پر سد سو مدیر ورته
وویل: بارک! ته بنه يې؟

بارک په ماته زړه وویل: هو بنه یم،

مدیر بارک ته د هغه د سکون او زره بشه کیدنې لپاره خو
خبری وکړي خو بارک په اخیره کي وویل: زه نه پریزدم چي
دا کوزده وسی ما او عاليه هیڅوک نسي سره جلا کولای،

بارک دا وویل او وروسته خپل صنف ته روان سو او هلتہ
یې کتابچه او قلم واخیستل او عاليه ته یې خط ولیکی او خپل
کوچني شاګرد ته یې ورکی او ورته یې وویل چي دا عاليه
استاذی ته یوسه، شاګرد هغه خط عاليه ته ورکی کله چي
عاليه د بارک خط خلاص کی نو بارک تر سلام وروسته
ورته لیکلی وه: عاليه نن سهار چي کله مكتب ته راغم نو
مدیر راته وویل چي ستا کوزده کېږي عاليه ته هیڅ فکر
مکوه زه په هیڅ صورت نه پریزدم چي ستا کوزده او واده د
بل چا سره وسی هیڅوک په تا په زوره واده نسي کولای زه
ستا سره یم ته مه وارخطاء کېړه،

عاليه چي کله د بارک خط ووايې نو په جواب کي یې خط
ورته ولیکی او ور وايستوی، بارک په صنف کي په فکرو
کي دوب ناست وو چي د عاليه خط ور ته راوريسيدي بارک
په تلواري سره د عاليه خط خلاص کی عاليه ورته لیکلی
وه: بارک هيله کوم نور ماته خطونه مه را استوه زما کوزده
او واده د بل چا سره کیدونکی دی نور نه غواړم په دي
خطونه وخت ضایع کم،

بارک د عاليه ددي خط په ویلو دیر حیران سو او بیا بی په
جواب کي خط ور وايستوی کله چي عاليه خط خلاص کی نو

بارک ورته ليکلي وه: عاليي زه پوهيرم چي پر تا کورني
 فشار راوريدي چي کومه پيښه ونسی نو ته ماته داسي خبری
 کوي عاليي ما درته وویل چي ته مه وارخطا کيره زه یم ستا
 سره زه به هر څه سه کم،

عاليي د بارک ددي خط په جواب کي بارک ته خط ور
 واستوی کله چي بارک خط خلاص کي نو ليکلي وه: پر ما
 هيچا فشار نه دی راوري ما په خپل رضایت دا ريشته خوبنه
 کري او منلي ده هر څه سه دی نو ستا څخه هيله کوم چي ته
 یي مه را خرابوه،

بارک د عاليي د خط په جواب کي خط ور واستوی کله چي
 عاليي خط خلاص کي نو بارک ورته ليکلي وه: عاليي دا ته
 څه وايي ايا ته پر سد یي ما او تا خو یو د بل سره مينه کوو
 نو بيا ته څنګه د بل چا سره د واده کولو فيصله کولاي سی
 ايا زما څخه کومه غلطی سویده که راخخه سوی وي نو
 بخښه غواړم بيا به هيڅکله داسي کار ونه کم چي ته دي په
 ناراضه سی خپل بارک ته بس دا یو څل بخښه وکه هر څه به
 د پخوا پخير عادي کو خو بس ته ما یوازي مه پرېرده زه بيله
 تا نيمگري یم عاليي،

عاليي د بارک د خط په جواب کي خط ورته ولیکی او ور
 وايستوی کله چي بارک خط خلاص کي نو عاليي ورته ليکلي
 وه: ستا پياد نه دي چي ما درته ويلی وه چي زما لپاره زما
 کور زندان دی ما ددي زندانه وباسه ما صرف غوبنټل چي

ددي زندانه ژر واو خم زما ستا سره مينه کول نيت نه وه او س
زما مقصد دا دى د يو بل چا سره پوره کيري نور ستا ميني
او تاته ارتيا نلزم،

بارک د عاليي د خط په ويلو د درد په خندا سو او دير يي
و خندل او بيا يي عاليي ته خط ولويکي او ور وايستوی کله چي
عاليي خط خلاص کي نو بارک لومري ورته خندلي وه او بيا
يي ورته ليکلي وه: عاليي په دومره اسانی خودي نه پريزدم
ته ما نه پيژني چي زه څومره ضدې یم که زمانسوی نو د بل
چا کيدلو ته به دي هم نه پريزدم زه به وګورم چي ته دا واده
خنگه زما خخه کوي،

عاليي د بارک ددي خط په ويلو هيخ ونه ويل او فكر يي کوي
چي بارک يو کمزوری بنوونکي دی هيخ به ونه کولاي سی
خو وروسته يي فکر وکي که يي چيري ماهر ته صرف یوه
خبره وکره نو هم به ددي ژوند خراب سی نو ځکه په دي اره
ديره پريشانه سوه او بارک ته يي ژر ژر خط ولويکي او ور
وايستوی خو خوشېبي وروسته هغه کوچنۍ انجلۍ بيرته
را غله او عاليي ته يي هغه خط بيرته ورکي او ورته يي
وویل: استاذی! بارک استاذ نه وو مكتب کي تللى وو،

عالیه دیره پریشانه سوه چی هسی نه بارک د هم او س خخه
ددي پر ضد کوم اقدام ونه کي، بارک چي کله کور ته
ورسيدي نو خپل اطاق ته ولاړي او خپل بسته يي ليري
و غورخول او پر کت يي پر بالښت سر کښېښوی او تر خه

فکر وروسته یې تر سترگو اوښکي روانی سوي او د عاليې په ياد کي یې دير وزړل، عاليه د سباد لمرا ختلوا په انتظار وه کله چي لمرا راوختی او مكتب ته د بارک د راتلو وخت سو نو عاليې خپل شاګردي ته وویل چي ورسه وګوره چي بارک استاذ راغلى دی که نه کله چي د عاليې شاګرده مكتب ته ورغلن نو خو شېېي وروسته بيرته عاليې ته راغل او ويول: هو استاذی راغلى وو،

عاليې هغې ته خط ورکۍ او ورته یې وویل چي دا بارک استاذ ته ورکه، هغه شاګرده هم ولاړه او بارک ته یې خط ورکۍ بارک په غمکین انداز د هغه شاګردي څخه خط واخیستې او خلاص یې کې چي عاليې ورته لیکلې وه: بارکه هيله کوم زماژوند مه را خرابوه همدا به مو په تقدیر کي لیکلې وه نو د تقدیر سره جنګ مکوه زه ددي خبری بخښنه غواړم چي ما ستا سره د مينې کولو تمثيل وکۍ نو هيله کوم سزا یې دومره لویه مه راکوه چي بیا زه تل تر تله ددي سزا له امله سوچل کيرم هيله کوم بارک هيله کوم،

بارک د عاليې ددي خط په ويلو د غمه موسکۍ سو او بیا یې عاليې ته خط واستوی چي ورته لیکلې یې وه: ليونې ما ستا سره ربښتنې مينه کړیده او تل به یې کوم تيره ورڅه په غوشه او درد کي وم چي داسي ترخي خبری مي درته وکړي زه به هيڅکله داسي ونه کم ماته ستا خوشحالې مهمه ده د هر چا سره چي یې خوشحاله دي یې زه به تل دعاوی درته کوم

چي ستارا تونکي خاوند تاته د نری تولي خوشحالی درکي
کوم چي ما يي د درکولو خوبونه ليدل بنه وخت ولري عاليي
پر الله دي سپارم،،

عالیه د بارک ددي خط په ليدو ديره خوشحاله سوه او زره يي
مطمئن سو چي د بارک لخوا کومه ستونزه نسته، د عاليي
کورني د عاليي د کوزدي لپاره تياري نيوی، بارک ورخ په
ورخ په روحی او ذهنی نارغيو اخته کيدي او مكتب ته به هم
پر وخت نه راتلای کله کله به هیخ راتلی نه يو ورخ مدیر د
بارک د بد حالت په ليدو هغه ته وویل: بارک! ستاسو حالت
ته په کتلو تاسو خو ورخو رخصتیو ته ارتیا لری ته کولای
سي چي ولاړ سی،

بارک وویل: نه مدیر صاحب کومه خبره نه ده زه بنه یم،
مدیر وویل: نو بیا ولی دا خو ورخی داسي په فکرو او سوچو
کي غرق راخی زه پر دی بیریرم چي داسي نه په لاره کي
الله دي نکري کومه پېښه وکي زه درته وايم چي ته رخصتیو
ته ارتیا لري،

بارک وویل: نه مدیر صاحب ما وویل چي سم یم کومه خبره
نه ده،

مدیر وویل: صحي دي چي ستا هر ډول خوبنه وي،

بیا مدیر تر خه خنډ وروسته وویل: ایا عالیه دی ارمان ده زه پوهیرم چي ته په هغې پسی داسی سوی بی زه درته وايم چي د عالیي مینه یو خوب وګنه او هیر بی که،

د بارک تر سترګو اوښکي روانی سوی او په ژړ غونی اواز بی وویل: د هیرولو کوښښ خو بی کوم مدیر صاحب خو خه وکم چي هر واري بی په هیرولو کښی ناکام سم،

د بارک د اوښکو په لیدو مدیر دیر حیران سو او بیا بی وویل: عالیه دیره بدخته ده چي ستاسو پڅیر خوان بی پريښوی په نن وخت کي ستاسو پڅیر خوانان دیر کم دی چي مینه د واده لپاره کوي او هغوي دی پڅله مینه کي ستاسو پڅیر ربښېني وي....)، کله چي د عالیي کيسه تر دی ځایه راورسیدل نو په دی وخت کي د طياري چلونکي وویل: د دوو ساعتو لپاره استراحت کوو د طياري د ناستي لپاره اماده سی،

تول د طياري د ناستي لپاره اماده سول د طياري تر کښیںستلو وروسته تول د استراحت او ميلي لپاره د هوایي ډګر څخه ووټل، دوو ساعتو پوره کيدو ته لږ وخت پاته وو چي بيرته تول حاضر سول او د سفر لپاره اماده سول او طياري په روانيدو شروع وکړه کله چي طياره پر خپل مسیر برابره سوه نو د عالیي کيسه بیا شروع سوه (.....بارک چي به هره ورڅ مكتب ته ننوټی نو د فاطمي به پکښي فکر وو فاطمي به لیدل چي د عالیي په بی وفایي بارک دیر غمکین دی د بارک

غمگینتوب به فاطمه دیره زهیرول او په عینې حال کي به يې
عالیي ته دیر بد و رد ویل او ورته په غوسمه به وه، يو ورڅ
چې کله بارک مكتب ته راتلاي نو د عالیي د کور و مخته دیر
د خلکو او کوچنیانو رش وو بارک د مكتب مخته ودریدی او
د يو شاګرد څخه يې وپونستل چې څه خبره ده دا دومره رش
ولي دي؟ شاګرد ورته وویل: استاذه نن د عالیي استاذی
کوزده ده،

په دي سره بارک دیر غمگین سو او تر سترګو يې اوښکي
رواني سوي کله چې يې موټرسیکل دروي نو تر سترګو
رواني اوښکي يې فاطمي ولیدلي او دیره غمگینه سوه، د
مكتب رخصتيدو ته څه وخت پاته وو مدیر فاطمي ته وویل:
فاطمي لوري زما يو څای کار دی زه وختي څم زه به تاته د
مكتب قلف درکم چې کله شاګردان رخصت سول بیا د مكتب
دروازه در سره وټه،

فاطمي وویل: سمهه مدیر صاحب،

څو شیبې وروسته د مكتب شاګردان تول رخصت سول،
بارک خپل شاګردان هم رخصت کړل او دی په صنف کي
پاته سو يو شاګرد بارک ته وویل: استاذه ته نن همدلتله پاته
کېږي؟

بارک وویل: نه زه حاضري رسوم بیا څو شیبې وروسته څم
تاسو ورسی ولاړ سی،

شاگردان تول ولاړل د فاطمي سره یو شاگرده پاته وه فاطمي
هغې ته وویل: مرضيې ورسه بارک استاذ ته ووایه چې
موټرسیکل دی نور بوخه زه مكتب ټلفوم مدیر صاحب تللى
دی ټلف یې فاطمي استاذی ته ورکړیدی،

مرضيې ولاړل او خو شبېي وروسته بيرته راغل او فاطمي
ته یې وویل: استاذی بارک استاذ په خپل صنف کي ناست وو
وویل سمده درخم،

فاطمي وویل: شاگردان یې تللى وه؟

مرضيې وویل: هو استاذی تللى وه او استاذی بارک استاذ
ژرله،

فاطمه حیرانه سول او بیا یې وویل: څه؟

مرضيې وویل: بارک استاذ ژرله تر سترګو یې اوښکي را
رواني وي،

بیا مرضيې وویل: استاذی بارک استاذ ولی ژرل؟

فاطمي په دی خاطر چې مرضيې د مكتب دباندي چاته ونه
وايې نو یې ورته وویل: ژرل یې نه هغه یې سترګو کي کوم
څه لويدلي وه نو په دی خاطر یې سترګو اوښکي کولي خو ته
نور ورسه کورته ولاړه سه مور به دی درته انتظار وي،

مرضيې وویل: سمده استاذی،

مرضیه کور ته ولاړل او په مکتب کي یوازی فاطمه پاته سول فاطمي دیته انتظار کوي چي بارک موټرسیکل وباسی او دا دروازه ټلف کړي، فاطمي دیر انتظار وکی په دی انتظار کي یونیم ساعت تیر سو فاطمه دیر خسته سول اخیر کي د هلکوانو د مکتب خواته ورغلل او هغه دروازه یې وټکول او ويول: وبخښی استاذه وخت پوره دی،

خو د بارک لخوا کوم جواب ور نه کول سو فاطمي بیا دروازه وټکول خو بیا هم بارک جواب ورنه کي اخیر کي فاطمي دروازه خلاصه کړل او دننه ورغلل کله چي د بارک صنف ته ورغلل نو لویه چغه یې وکړل او دیره حیرانه سول فاطمي ولیدل چي بارک په صنف کي پر چوکی ناست دی او د لاس تر مروند یې وینې بهيرني او بي سده سویدي فاطمه یې ژر څنګته ورغلل او بارک یې وښوروی او ناري یې باندي و هلې چي بارک! بارک! خو بارک ضعف کړي وو او سخت بي سده سوی وو، فاطمي خپل د پورني یو توته خيري کړه او د بارک مروند یې پر ور وټري، فاطمي چي هر څه وکړه خو بارک په هوښ کي نه راتلى اخیر دباندي ووټل او تر څو شېيو وروسته یې د مکتب مخته موټر را وستی او دا ژر ولاړل او بارک یې تر څنګ نیولی وو موټر کي یې کښينوی دا یې ترڅنګ کښينسل او موټروان ته یې وویل:
هله وروره لږ ژر روغتون ته درڅه،

عالی پر توله لار پر بارک ناري و هلي خو بارک په هوښ
کي نه راتلى، تر خو شبيو و روسته روغتون را ورسيدى
نرسانو بارک عاجل عمليات خونى ته بوتلی او فاطمه دباندي
ورته انتظار سوه،

د فاطمي دنه عاجل وات کي دير نفس تنگ سو او خسته
سول نو خکه د عاجل وات مخته ووتل خو شبيي وروسته په
روغتون خو تور رنگ موئران راننوتل د دريدو سره سم تور
لباس په تن ساتونکي د موئرانو خخه راکبنته سول او ژر يي
د مينځ د موئر د شا دروازه خلاصه کړل، کله چي ساتونکي
دروازه خلاصه کړل نو د هغه موئر خخه یو پوخ عمره سړۍ
راکبنته سو او د عاجل وات پر خوا د ساتونکو په مينځ کي
ور روان سو او دير پريشانه او غوسه وو تول روغتون يي
ننداره کوله فاطمي هم ورته کتل او حيرانه وه چي دومره غت
سړۍ دلته خه کوي، کله چي هغه سړۍ عاجل وات ته ننوتى
نو د روغتون مشر يي مخته راغلى هغه سړۍ په رېږدېدلې
اوaz ورته وویل: زمازوی چېرى دی؟

د روغتون مشر ورته وویل: دنه عمليات خونه کي دی
صاحبه تاسو فکر مکوي زخم يي ژور نه دی تاسو دلته
انتظار سی په یو خو شبيو کي به يي عمليات وسي،

هغه سړۍ دير پريشانه وو چي په دی وخت کي دوه نور
ساتونکي عاجل وات ته ننوتل کله چي ننوتل نو هغه مشر
سړۍ ته يي سلام ووايې چي په دی وخت کي د هغه ورته شاه

و ه او دوى يي نه ليدل، كله چي مشر سري ورته وكتل نو
دواره يي پر مخ تينگ په چپلاخه (خپيره) ووهل او بيا يي
ورته وويل: ما تاسو ته نه و ه ويلى چي خلرويشت ساعته د
هغه پر شاوخوا اوسي تاسو چيري واست چي هغه پر داسي
حال سو،

هغو ساتونکو ورته وويل: صاحبه خو کشر خان مور خانته
نه پريښولو،

هغه مشر وويل: بي عقلانو يو کار مو سم نسي کولاي،

فاطمي د ليري خخه دا حالت خاري او په عيني حال کي يي د
بارک د عمليات خوني ګروفانو ته هم کتل خو لا هم د بارک
عمليات شروع وو خو څو شيبېي وروسته د عمليات خوني
زرغون ګروف ولکيدی، فاطمه په دي سره ديره خوشحاله
سوه او د بارک د عمليات خوني پر طرف ور روانه سول،
چي فاطمه هلتہ ور رسيدل تر هغه د مخه داکتران دياندي
راووتل کله چي د بارک د عمليات خوني داکتران راووتل
چي په دي وخت کي فاطمي هم د هغه مشر سري د ساتونکو
په رش کي خان راوردسوی داکترانو هغه مشر سري ته وويل:
مبارک مو سه ستاسو زوي اوسمه دی،

په دي سره فاطمه پر خای حيرانه ودريدل او هغه سري ته
بي زير زير وكتل، بيا هغه مشر او ساتونکي يي د بارک
عمليات خوني ته ننوتل فاطمه هم ورغلل، مشر سري د بارک

د کې تر څنګ کېښتی او د بارک پر تندی یې لاس کېښتوی
او ورته یې وویل: اوس څنګه یې?
بارک وویل: بنه یمه،

مشر سري د بارک لاس ونيوی مچ (بنګل) یې کې او تر
ستړګو یې اوښکي روانی سوي او تر خو شېيو وروسته یې
دакټرانو ته وویل: زه ستاسو څخه دیره دیره منه کوم چې
زمازوی مو را وزغوري،

دакټر وویل: نه نه صاحبه دا خو زموږ مسؤولیت دی،
بیا داکټر فاطمي ته لاس ونيوی او هغه مشر سري ته یې
وویل: منه خو باید ددي اغلي څخه وکو چې ستاسو زوي یې
پر وخت رو غتون ته را ورسوی که نه نو ستاسو زوي به
کوما ته تللى وای،

هغه مشر سري او بارک د فاطمي خواته وکتل د بارک
لومړۍ خل وو چې فاطمه یې ولیدل، بیا هغه مشر سري
فاطمي ته وویل: دیره دیره منه لورکۍ دا احسان به مو په
تول عمر نه کم در اداء خو تاسو څوک یاست لوري؟

فاطمي ورته وویل: هغه ما او بارک په یو مكتب کې استاذان
یو بارک د هلكوانو استاذ دی او زه د انجونو استاده یم،

مشر سري وویل: خو لوري دا راته وواي چې زمازوی چا
پر داسي حال کې؟

په دی وخت کي بارک فاطمي ته وکتل او د سترگو او سر په اشاره يي پوه کره چي هیخ مه ورته وايه، کله چي بارک فاطمي ته د کيسو د نه کولو اشاره کول نو په دی وخت کي يي پلار ورته وکتل او پوه سو چي بارک فاطمي ته وویل چي کيسه مه ورته کوه نو خکه يي ورته وویل: گوره زويه! دا به نه راته ووايي خو يو ورخ يي حتماً پيدا کوم او ستاد هر څاځکي ويني بدله به خني اخلم،

د بارک پلار د بارک پر سر لاس تير کي او وروسته د روغتون څخه ووتی، فاطمه د بارک تر خنګ کېښسته او بارک ته يي وویل: بارک ته اوس خنګه يي؟

بارک ورته وویل: فاطمي تا باید داسي نه واي کري ته پوهېږي په دی سره به ستا عزت ته دېر تاوان ورسيري او زه دا نه غواړم چي زما په سبب دی چي چاته کوم تاوان ورسيري،

فاطمي وویل: زما تر عزت ستا ژوند مهم وو خو ته دا راته ووايي چي تا ولی داسي وکره ايا په داسي کولو به عاليه ستاسي ايا بيرته به تاته راسي الله په هر څه کي خپل حکمت لري په همدي کي به دی خير وو،

تر څه خبرو وروسته بارک د کته ولاړ سو او فاطمي ته يي وویل: درڅه زه دی کور ته ورسوم،

فاطمه بيره حيرانه سول او ورته يي وويل: نه نه بارك ته
استراحت ته دلته ارتيا لري،

بارك فاطمه تر لاس ونيول او روان سول، داکتر د وات په
دروازه کي ورته وويل: تاسو چيري خي مشر صاحب ويل
چي تاسو تر بنه جوريدو پوري بايد نه پريرودو تر خو چي بنه
جور سوي نه يي،

بارك وويل: زه د مشر صاحب د آمر هیچ پروا نلزم تاسو يي
ومنى زه ضرورت نه ورته لرم،

بارك تکيسې موئر راوگرخوي او د فاطمي سره د مكتب پر
خوا روان سول کله چي مكتب ته ورسيدل نو د مكتب پر
شاوخوا ولاړو خلکو ورته وکتل چي فاطمه او بارك یو خای
سره راغلل، ټول دير حیران سوه او په فکرو کي يي دول
دول خبرې ګرځيدي راګرځيدي، بارك پوه سو چي دوى غلط
فکر کوي نو يي فاطمي ته وويل: ته ولاړه سه کور ته مكتب
زه قلفوم،

فاطمه د کور پر طرف روانه سول خو کله چي د خو ولاړو
خوانانو تر څنګ تيريدل نو هغو په خپل مینځ کي پتي خبرې
وکري د فاطمي خواته يي وکتل او په خندا سول، بارك هغو
ته کتل چي په دي وخت کي دير په غوشه سو او د هغو پر
خوا يي ور وڅستل او تر سوکانو او لغتو يي لاندي کرل او
په جنګ ور سره اخته سو، فاطمي د بارك لاس ونيوي او

ورته ویویل: بارک! بارک پریرده یې وايم پریرده دوى د
دوى دا خبری عادت دي،

کله چي بارک د هغو په و هلو سترى سو نو د خپل زخمی
لاس څخه یې پتی و غورخول او هغو څوانانو ته یې وویل: دا
دى دا وینی ددي لپاره را سره تللي وه دی زماژوند وژغوری
زما سره د فحشاء لپاره نه وه تللي،

بارک هغوي بیا څو سوکان او لغتي و وهل هغوي ولاړل او
ویځستل، بارک سترى سو او د استراحت لپاره مكتب ته
ولاړی تر څو شیبو وروسته مكتب ته پولیس را ننوتل هغه د
بارک په لاس وهل سوي څوانان هم ور سره وه پولیسو بارک
ته وویل: دوى پر تا عرض کړیدی چي تا دوى وهلي دي،

بارک وویل: هو وهلي مي دي ایا تا د دوى څخه پوبنتنه
وکړل چي ما پر څه ووهل؟

پولیس وویل: دا خبری درڅه بیا په ماموریت کي وکه،

بارک د پولیسو سره روان سو او ماموریت ته ولاړل د
ماموریت آمر نه وو راغلی څو ساعته وروسته راتلى نو څکه
یې بارک او هغه څوانان تول بندیان کړل، څو شبې وروسته
د بارک پلار خبر سو او په تلوار د پولیسو ماموریت ته
راغلی تولو پولیسو سلامي ورته وکړه د بارک پلار چي کله
بارک په زندان کي ولیدی نو دير په غوشه سو او د پولیسو

قومندان يې تر گريوان ونيوی او ورته ويول: پوهيري تاسو
څوک بندی کريدي دا زما یوازيني زوي دی،

د پوليسو قومندان په رينديلي اواز ورته ويول: صاحبه
ستاسو زوي جنگ کړي وو،

د بارک پلار د پوليسو د قومندان گريوان ايله کي او د بارک
خواته ورغلی او ورته ويول: ستا جنگ ته خه اړتیا وه خو
ماته به دي ويلي واي،

د پوليسو قومندان خپل يو پوليس ته اشاره وکړه چي د زندان
دروازه خلاصه کي کله چي هغه دروازه خلاصه کړل نو
بارک دباندي راوتى او د پلار سره يو خای د ماموريت
څخه ووتی پلار يې ورته ويول: زويه ته اوس هم زما څخه
خپه يې؟

بارک ويول: د زندانه دي راويستم خه احسان دي نه دي
راباندي کړي د خپل نامه د پاره دي راويستم چي هسي نه
څوک ووایي چي د هيواد د غټ تجار ظفر شاه زوي په زندان
کي دي،

پلار يې ويول: زويه ته ولې تل پر ما منفي فکر کوي هیڅ يو
پلار خپل اولاد په ستونزو کي نسي ليدلای،

بارک ويول: دا خبری دي هغه وخت چيري وي چي ما او
مور مي ديره اړتیا درته درلوده هغه وخت خو د هغه بلې

میرمنی سره وی چي کله دی هغه په تکر کي د لاسه ورکره
بیا دی مورن پیاد سوو،

د بارک پلار وویل: داسي مه وايه زويه تاسو تل زما په زره
کي واست او اوس هم یاست خو ستا مور سر زوري کول او
زه به یي خان او تاته نيردي نه پريښوولم زه مجبوره سوم
چي داسي وکم ما وبخنه زويه،

بارک هیڅ ونه ویل او روان سو، فاطمي ته یي شاګرداوو
وویل چي بارک استاذ پوليسو بوتلی، فاطمه ديره پريشانه وه
خو کله چي یي مابسام پلار راغلی نو فاطمي ته یي دير په
غوسه کتل چي کله ورته را نيردي سو نو تینګه چپلاخه
(څپيره) یي ووهل، د فاطمي انا پر راوځستل او ورته
ویویل: خه خبره ده چي زما لورکی دی ووهل بي عقله؟

د فاطمي پلار وویل: ددي خه پوبنتنه وکه چي د پردي هلك
سره چيري تللي وه؟

د فاطمي انا فاطمي ته وویل: پلار دی خه وايي لورکي ايا دا
ربنتیا دی؟

فاطمي چي تر سترگو یي اوښکي بهيدلي وویل: انا هغه زموږ
د مكتب د هغه بارک د استاذ د لاس مروند پري سوی وو
دیره وينه خني تللي وه هغه بي سده وو نو خکه ما روغتون
ته ورسوی،

د فاطمي انا د فاطمي پلار ته وویل: نو دا خويي بنه کار
کريدي،

د فاطمي پلار وویل: بنه کار؟ ته ورسه وگوره چي په تول
کلي کي خه اوازه ده چي خلک خه بد و رد وايي،

د فاطمي انا وویل: زويه هغه متل دي نه دي اوريدي چي
وايي د بسار دروازي ترل کيداي سى خود خلکو خولي نه
ترل کيري او بل بارک خوزه پېژنم هغه دير بنه هلک دي
هغه هيچکله غلط کار نسي کولاي،

د فاطمي پلار خپل اطاق ته په غوسه ننوتى د فاطمي انا
فاطمي ته وویل: ورسه لوري بیده سه خپه کيري مه پلار دي
دير غوسه وو،

فاطمه تر سهاره د بارک په فکر کي وه چي ايا بارک به د
پوليسو د ماموريته راوتلى وي او که نه ايا د هغه لاس به
جور سوي وي او که نه تر سهاره په همدي فکرو کي وه چي
کله سهار سو نو د مكتب پر خواروانه سول تر خه وخت
انتظار وروسته بارک راغلى، فاطمه د هغه په ليدو ديره
خوشحاله سوه کله چي بارک صنف ته ولاړي نو فاطمي د
يو شاګردي په لاس خط وركي او هغي بارک ته وروبرى
او ورته يي وویل چي دا فاطمي استاذي راکي، کله چي بارک
خط خلاص کي نو فاطمي تر سلام وروسته ورته ليکلې وه:
ستاسو صيحت اوس څنګه دي او تاسو تيره ورڅ تر خه وخته
پوري د پوليسو سره واست؟

بارک يې په جواب کي خطور واسټوی ورته ليکلې يې وه:
 اوس بنه يم دا خو هیڅ زخم نه دی هغه زخم ته چې زړه ته
 مې رسیدلی دی او د یو څو شیبو لپاره د پولیسو ماموریت
 کي وم بیا خپل کور ته ولاړم، فاطمه د بارک د بنه صیحت
 په اوريدو بېره خوشحاله سوه،

کله چې د مكتب ساعتونه نیمايې ته ورسیدل نو یو دم د مكتب
 دباندي د خلکو غالمغال شروع سو بارک حیران سو چې دا
 څه کيسه ده فاطمي هم ژر د مكتب دروازې ته ځان را
 ورسوی چې ووینې څه خبره ده خو کله چې بارک ور ووتی
 نو ويلىدل چې د یو سري د نورو څو خلکو سره جنجال دی
 او هغو ته وايې: د رزيل زامنو زمالور فاحشه نه ده او نه هم
 هغه هیڅکله کوم غلط کار کوي،

فاطمه پوه سوه چې ددې پلار دی نو ځکه تر دروازې ور
 ووټل، بارک هم پوه سو چې دا د فاطمي پلار دی نو ځکه
 ورغلۍ او ورته وویل: کاكا څه خبره ده؟

د فاطمي پلار په غوسمه وو او بارک ته يې وویل: بي غيرته
 ته خو بوغ مه لره دا ټول ستاد لاسمه نه به زمالور ته
 روغتون ته بیولای او نه به دي احمقانو داسي بد و رد ويلاي،
 بارک د فاطمي پلار ته وویل: ته ارام اوسمه کاكا،

بيا بارک هغو خلکو ته وویل: تاسو بل کار نه لري چې د
 نورو په تهمت لګولو پسي مو لستونې رانځښتې دی که مې

اوں یو تلیفون وکی نو تول به زندان ته د کلو کلو لپاره
واستوم تاسو نه پوهیزی چي زه څوک یم؟

هغو وویل: مورن خو یوازی دا خبری نه کوو خو تول کلی یې
کوي،

په دې خبره سره د فاطمي پلار دیر پريشانه سو او بارک تر
څو شیبو فکر وروسته د فاطمي پلار ته وویل: کاكا ستالور
ماته په نکاح راکوي؟

په دې سره فاطمه د هغې پلار او دا نور خلک دیر حیران
سول، بیا د فاطمي پلار په غوسمه وویل: دا ته څه وايی بي
عقله ته څوک یې د کم خای یې څه کاره یې چي زه خپله لور
درکم،

بارک وویل: زما سره راځه کاكا،

بارک د فاطمي پلار او فاطمه په تیکسي موټر کي کښینول او
روان سول بارک پر لاره موټروان ته لار وربنیوول تر څه
وخت وروسته یو دیر لوی مارکیت را ورسیدی بارک
موټروان ته وویل چي همدلته یې ودروه،

بارک د فاطمي پلار ته وویل: راځه کاكا،

کله چي د فاطمي پلار او فاطمه د موټر څخه کښته سول نو د
فاطمي پلار دیر حیران سو او بارک ته یې وویل: تا مور زما
کار خای ته ولی راوستوو؟

بارک وویل: تاسو دلته کار کوی کاکا؟

د فاطمی پلار وویل: هو زه دلته کمپیوټر کاره یم،

بارک وویل: زما سره راخه کاکا،

کله چې دوی مارکیت ته ننوتل نو د هغه څای کارکونکی تول
دیر حیران سول، بارک د معلوماتو د خانګي د مسؤول څخه
وپوبنتل: بابا چیري دی؟

هغه ورتہ وویل: لوره په غونډه کي دی،

بارک د فاطمی پلار او فاطمی ته وویل: راخی،

هغوي هم ور سره روان سول کله چې لوره ختل نو مرستیال
ولیدل او دیر حیران سو او په بیړه د غوندو تالار ته ورغلی
چې هلتہ د بارک پلار په غونډه کي خپلو مشتریانو ته
معلومات ورکول، مرستیال په غور کي ورتہ وویل: صاحبه
بارک ستا دفتر ته را روان دی،

په دی سره د بارک پلار دیر خوشحاله سو او تولو مشتریانو
ته یې وویل: بخښنه غواړم غونډه لغوه سوه بیا به بله ورڅ
خبری کوو اوس تلای سی،

تول ولاړل خو شیبی وروسته بارک را ورسیدی پلار یې په
لیدو دیر خوشحاله سو او د ورتلو یې وویل، کله چې بارک
پلار ته نیزدی سو نو تر سلام وروسته یې د فاطمی پلار ته
اشاره وکړه او خپل پلار ته یې وویل: دا سړی ته پېژني؟

د فاطمي پلار سلام ورته وکي او ورته ويويل: صاحبه زه
ستاسو په کمپني کي کار کوم کمپيوتر کار يم،
د بارک پلار وویل: هوولي خيريت دی؟

بارک بیا فاطمي ته اشاره وکره او ورته ويويل: دا د ده لور
ده چي په هغه ورخ يې زما ژوند وژغوري،
د بارک پلار وویل: هو هو ومي پیژندي،

بارک ورته وویل: بابا دا ستا د مبرور په حيث قبوله ده؟

کله چي بارک خپل پلار ته په بابا وویل نو پلار يې د ديري
خوشحاليه د خایه ولاړ سو او ويويل: تا څه وویل؟

بارک وویل: بابا دا ستا د مبرور په حيث قبوله ده؟

د بارک د پلار د خوشحاليه تر سترګو اوښکي راغلي په
ژرغوني اواز يې وویل: زويه تا ماته په بابا وویل؟

بارک وویل: هو بابا،

د بارک پلار بارک په غير کي ونیوی او ويويل: هو زما
زويه قبوله مي ده،

بارک دير خوشحاله سو او بیا يې د فاطمي پلار ته وویل:
کاكا اوس دي دا دوستي قبوله ده؟

د فاطمي پلار وویل: زويه په کمه کمپني کي چي زه وظيفه د
خان لپاره ستر ويار گنیم نو د هغې کمپني د مشر د زوي سره
دوستي به خنګه ويار ونه گنیم زما دا دوستي قبوله ده،

بارک وویل: منه کاكا،

د بارک پلار د فاطمي پلار ته وویل: اوس د کوزدي لپاره
تیاري ونیسه زه غواړم چي د خپل زوي کوزده په شاندارو
مراسيمو ور وکم،

د فاطمي پلار وویل: سمده صاحبه ولی نه،

وروسته د بارک پلار خپل مرستیال ته وویل: دوى تر خپله
کوره ورسوه بارک زوي مي زما سره پاته کيرني،

فاطمه او پلار يې ولاړل د بارک پلار وویل: زويه که ته نه
خپه کيرني يو پوبنته وکم؟

بارک وویل: مهربانی بابا وواي،

د بارک پلار وویل: زويه زموږ حیثیت د دوى تر حیثیت لور
دی ما ته دیرو لوړو چارواکو ستا لپاره د خپلو لوښو وراندیز
کريدي تا دا ولی د واده لپاره انتخاب کړل؟

بارک وویل: بابا زه چي چيري بنوونکي وم هله به پر زور
موټرسیکل تلم تول خبر وه چي زه يو غریب خوان يم هغه
وخت زه ددي انجلی لپاره هر څه وم تر داسي حده چي دي د
خپل عزت خیال هم ونه ساتی او زه يې تر روغتونه پوري

ورسولم د کلی خلک بی په دی کار ورباندی د فاحشی فکر
کوي او پیغورونه ورکوي که ما ددي سره واده ونه کي نو دا
نوم به پر دی تر مرگه پروت وي او خوک به واده نه ور
سره کوي او ددي کار مسؤله به بی زه يم،

د بارک پلار وویل: زویه خو زه به یو بل بنه هلک ور پیدا
کم او په بنه ډول به بی واده ور سره ور وکم،

بارک وویل: بابا ما اوس فيصله کريده او ته خو پوهيري چي
زه یو وار فيصله وکم نو بیا هیڅکله نه ځني اورم،

پلار بی موسکی سو او د بارک پر مخ بی لاس تير کی او
وویل: پوهيرم زویه بس چي ستا خوبنې وي زما هم خوبنې ده
خو مور به دی څنګه راضي کوي؟

بارک وویل: هغه ماته پرېرده بابا مور هیڅکله زما د فيصلې
مخالفت نه دی کړی،

د بارک او پلار خبرو بی تر څه وخت جريان درلودی
وروسته بارک د پلار څخه روان سو او د مور سره بی د
څپل پلار او فاطمي په اړه خبری وکړي او مور بی په څه
خبرو راضي کړل مور بی هم خبری ومنلي، فاطمه او پلار
کور ته را ورسيدل د فاطمي پلار ډير خوشحاله وو کله چي
کور ته ننوتی نو په خوشحالی بی مور ته وویل: مور! مور
مبارک دي سه فاطمه لور مي بارک ته په نکاح ورکوم،

مور بی په حیراني وویل: دا څه وايی زویه؟

د فاطمي پلار وويل: هو مور او مور ته پوهيني چي بارک
څوک دی؟

مور يې وويل: د فاطمي سره په مكتب کي بنوونکي دی،
د فاطمي پلار وويل: يا مور هغه يو عادي بنوونکي نه دی
هغه زموږ د مشر ظفر شاه یوازینی زوی دی ته پوهيني
مور ظفر شاه ددي هيوا د تولو سترا تجار دی په تول هيوا د
کي کمپنۍ او مارکېتونه لري هغه دير غټ سرى دی،

مور يې ديره حیرانه سول او بیا يې وويل: نو تا فاطمه لور
څنګه بارک ته ورکړل مور خو يو غریبه کورنی يو؟

د فاطمي پلار خپل مور يعني د فاطمي انا ته توله کيسه
وکړل، فاطمه ديره خوشحاله وه او د پلار په خبرو ديره
موسکي کيدل کله چي مابنام خپل پر کت پريوتل نو د بارک
خبرې يې په ذهن کي راګرځيدلي چي ددي پلار ته يې وويل
چي لور دي ماته په نکاح راکوي دا خبرې به يې ذهن کي
راوستلي او موسکي کيدل به او د بارک سره يې د واده
خوبونه ليدل،

سما ته فاطمه وختي د خوبه راکښيښتل او د کور تر کارو
وروسته د مكتب په نیت روانه سول په مكتب کي د بارک په
انتظار وه خو د بارک راتلو ته دير وخت پاته وو، خو شبيبي
وروسته د بارک د موټرسیکل برغ سو فاطمي ژر د ګلکينه
ورته وکتل او د بارک په ليدو ديره خوشحاله سوه، کله چي

بارک موټرسیکل ودروی نو یو شاگردي ته یي خط ورکي او
ورته ويول: دا فاطمي استاذي ته ورکه،

شاگردي خط فاطمي ته ور وری کله چي فاطمي خط خلاص
کي نو بارک تر سلام وروسته ورته ليکلي وه: فاطمي تيره
ورخ مي ستا لاس ستا د پلاره څخه وغوبنتي او هغه زما او
ستا دوستي قبوله کره خو زما څخه دا هير سوي وه چي ستا
څخه مي هم باید پوبننته کري واي چي ايا ستا دا دوستي قبوله
ده که نه خو اوس هم وخت سته زما او ستا کوزده تر اوسيه
نه ده سوي که ستا دا دوستي نه وي قبوله يا ستا په ژوند کي
بل څوک وي زه به دا دوستي بيرته لغوه کم ستا د جواب په
هيله،

فاطمي د بارک د خط په جواب کي ورته ولیکل: زه ديره
بختوريه یم چي ستاسو پخير شخصيت مي نصيب کيري زه
ديره خوشحاله یم خو بس د یوې خبری اندیښنه کوم هغه دا
چي که ته په دي خاطر مجبوره سوي یي چي زما سره واده
کوي چي زما سره به د کلي د خلکو د بدبو خبرو لکبله بل
څوک واده ونه کي او ته غواړي چي د خپل حیثیت سره د
برابري انجلۍ سره واده وکي خو زما لکبله یي نسي کولاي
نو په داسي حالت کي زه ستا دا دوستي نسم قبلو لای نه غواړم
چي په ژوند کي دي خند سم،

بارک د فاطمي د خط په جواب کي ورته ولیکل: څوک چي
زما د ژوند لپاره تر خپل عزت هم تيره سوه تر داسي

وفاداري او بني انجلي زه بله نسم پيدا کولاي او پاته سوه د
حیثیت خبره ماته ستا حیثیت نه بلکي ته مهمه يي او اوس دا
راته ووايه چي ايا دا دوستي دي قبوله ده که نه؟

فاطمه د بارک ددي خط په ويлю موسکي سوه او ورته
ويلىکل: هو زما قبوله ده،

خه وخت وروسته د عاليي واده وو کله چي بارک مكتب ته
راتلى نو ويلىدل چي د عاليي د بيوولو لپاره د واده موتيزان
ولار دي، بارک په غوسه مكتب ته ننوتى کله چي يي
موتيزسيكل دروى نو فاطمي په بارک پسي کتل چي ايا بارک
د عاليي په واده پريشانه دى که نه، بارک پوهيدى چي فاطمه
ورته گوري نو خكه په ورين تندى او عادي حالت کي خپل
صنف ته ولاري، فاطمه ديره خوشحاله سوه چي بارک يي په
عادي حالت کي وليدى خو کله چي مابسام بارک خپل کور ته
ولاري د شپي پر بام پر کت پروت وو او آسمان ته يي کتل
او د عاليي خاطري ور پياديدلي د بارک تر سترگو اوښکي
رواني سوي خو شيبى وروسته يي مور تر خنگ کښينستل،
بارک ژر خپلي اوښکي پاكى کري او د مور پر خنگانه يي
سر کښينسو او بиде سو ..... تر خو ساعتونو وروسته
پيلوت وویل: د استراحت لپاره ناسته کوو هيله ده قمربندونه
مو وترى او خان تيار کي، کله چي د عاليي کيسه د طياري د
ناستي په سبب ودريدل نو د بارک زامن دير پريشانه سول
کله چي طياره کښينستل نو زبيز د طياري خدمتگاري ته

وویل: دا څومره ډیری ناستي او استراحتونه دي تاسو بي
ناستو او استراحتو بل کار لري؟

د طياري خدمتگاره موسکي سوه او ویویل: وبخښي صاحبه
خو طياره او مسافرين استراحت ته اړتيا لري تاسو لکه چي د
څو ساعتو سفر څخه هیڅ نه یاست خسته سوي؟

زبیر وویل: یا نه یو خسته سوي خو دا ستاسو د ډیرو
استراحتو څخه خسته سوو،

د طياري خدمتگاراني د زبیر په توکي خبرو موسکي سوي،
فاطمي زبیر د لاس پر بازو ووھلي او ویویل: بي ادبه څوك
د بنځو سره داسي خبري کوي؟

زبیر وویل: وبخښه مور خو دوى دومره ډیري ناستي کوي،
تول مسافرين د استراحت لپاره د طياري څخه کښته سول، د
څو ساعتو استراحت وروسته پرواز پیل سو او د بارک زامن
بيا د عاليې تر څنګ کښينسل او امجد وویل: خاله تر واده
وروسته ستا ژوند ولی خراب سو د خپل خاوند سره؟

عاليې وویل: (..... کله چي زما د واده شپه وه نو په هغه شپه
زه پوه سوم چي زما خاوند یو نشه یې او عیاش انسان دي
چي د خپل پلار څخه ورپاټه سوي پیسي یې تولي پر عیاشی
او نشو مصروفلي هغه پر ما ډير ظلمونه وکړل ما او زما و
کورني ته به یې د مرګ اخطارونه راکول زما پر بدن داسي
څای نه وو پاټه چي دده د ظلم زخم به یې نه وو ليدلى ما او

زما کورنی به ویله چي دا د هغه مظلوم بارک ازار موب
 ووهلو دا د هغه سره د جفاء سزا وه چي موب لیدل ما د کور
 څخه د ژر آزادېدلو او زما کورنی د ماهر د زیاتو پیسو لپاره
 بارک پریښوی او د ماهر سره می واده وکی تر خو کلونو
 وروسته خدای پاک یو داسی ورڅ راوستل چي زه یې د ماهر
 د ظلمونو څخه آزاده کرم هغه د نشي په حالت کي موټر
 چلوی چي د بل موټر سره یې تکر وکی او په هغه تکر کي
 مر سو ما هغه خای او کور پریښوی او بیرته د خپل مور
 کورته را غلم داسی ورڅ نه وه چي ما به د بارک په اړه فکر
 نه کوي او په هغه پسي دي مي ونه کتل ما په بارک پسي دير
 وکتل خو پیدا مي نکي زه ديره ستري سوم د هغه په پیدا کولو
 خو یو ورڅ زما هغه ورور چي زه یې د بارک سره د خطو
 لکبله د مکتبه راګرڅولي وم ناست وو او اخبار یې کتی چي
 په دي وخت کي یې ماته په حیرت را ناره کړل چي عاليي
 هله دلته راسه، کله چي زه ورغلم نو اخبار یې را کي او
 ويويل: عاليي دا وګوره!

کله چي ما اخبار خني واخیستي نو د بارک پر عکس مي
 ستريکي ولگيدي چي د یو مشر لخوا جايزه ورکول کیده، د
 بارک په ليدو زما تر ستريکو اوښکي راغلي بیا مي ورور
 راته ويويل: عاليي د عکس لاندي متن ووايده!

کله چي ما د بارک تر عکس لاندي د هغه په اړه متن ووايده
 نو ليکلې وه: د هيوا د ستريکو تجارت ډفريشاډ يوازيني زوي

بارک نن يو خل بیا د غوره او پرمختالی تجار جایزه تر لاسه
کرل د هغه د پلار په وینا چي د خو کلونو وروسته چي کله د
هغه زوى د هغه تجارت ته راغلى دى نو تجارت يي دير
پرمختالی دى ....، په اخبار کي د بارک دير صفتونه سوي
وه زما ورور ماته په حیرانی وویل: بارک د ظفرشاه زوى
وو؟

عالیي وویل: نه پوهیرم خو دلته دا دى همداسي وايي خو يو
وخت يي راته ويلی وه چي زما پلار مر سویدى خو بیا ماته
مدیر صاحب وویل چي نه د بارک پلار مر نه دى بلکي دى
او مور يي د هغه څخه جلا دي خو په دي نه وم خبره چي
دى به د دومره غټه سري زوى وي،

د عاليي ورور د غم اف وکي او وویل: کاش چي بارک مو
سم درک کړي واي او سم مو پېژندلی واي خومره غټه غلطې
مو وکړه،

د عاليي مور وویل: لوري هغه خو ستاسره ديره مينه کول
وربه سو او بخښنه به ځني وغواړو او که يي وبخښلو نو ستا
سره د واده غوبښته به ځني وکو،

د عاليي تر سترګو اوښکي روانۍ وي بیا يي وویل: يا مور
زه د هغه سره نسم مخ کيدلای مور چي د هغه سره څه وکړه
د بخښلو ور نه يو مور موقع د لاسه ورکړیده،

د عالی ورور وویل: عالی مور پوهیزو چی مور غلطي
کریده خو بارک دیر بنه خوان وو هغه به حتماً مور وبخنسی
کوبنبن خو به یی وکو،

ما می د کورنی سره ومنل او د بارک د دفتر په تلاش کي
سوم چي بلاخره می د بارک د دفتر پته پیدا کرہ ما می
کورنی ته وویل چي اول به زه ورسم که یی وبخسلم بیابه
تاسو هم راسی، کورنی می دا خبره را سره خوبنہ کرہ بارک
ته د ورتلو مخکی می خان داسی جور کی لکه خنگه چي به
زه مكتب ته تلم تر خو بیا د بارک پخوانی مینه را تازه کم او
ماته به بخنسه وکی تر خان تیارولو وروسته په موئر کی
کښینستم او موئروان ته می د بارک د کمپنی پته ورکرہ چي
دا خای ته می بوخه کله چي ورسیدو نو موئروان راته وویل:
وبخنسی اغلی تاسو دلته کار کوی؟

ما ورته وویل: نه ددی کمپنی مالک زمور د خپلوانو څخه
دی،

موئروان حیران سو او ویویل: بنه بنه تاسو د بارک خپلوان
یاست؟

ما ورته وویل چي هو،
ما غوبنټل موئروان ته کرايه ورکم خو هغه راته وویل: اغلی
تاسو د بارک خپلوان یاست نو ستاسو څخه خنگه کرايه
اخیستای سم،

ما ورته وویل چي ولی یې نه اخلي؟

موټروان راته وویل: اغلې دا موټر زماد او سیدلو کور او زما
د کوچنیانو د درسو مصارف تول بارک راکوي نو د هغه د
خپلوانو خخه زه خنگه کرايې اخیستای سم؟

زه چي کله د موټره کښته سوم نو د بارک دفتر ته ور غلم هلته
دیره چوبتیا وه بیا می د معلوماتو د خانگي خخه و پونسل چي
د بارک دفتر چیري دی؟

هغه راته وویل: لوړه دی خو بارک نن دفتر ته نه دی راغلی،
ما پونسله تري وکړه چي چیري به یې پیدا کم؟

د معلوماتو د خانگي مدیر وویل: نن د بارک په کور کي د
هغه د زوی د پیدائیست په مناسبت میلمستیا ده هلته به وي،

عالیي چي د بارک د زوی خبره واوريدل نو تکان یې
و خوری او دیره خوابدي سوه چي بارک واده کړیدی نو خکه
د بارک د کمپنی خخه د اوښکو ډکي سترګي راووټل، خه
وخت یې هلته ژرل او بیا یې فکر وکی چي باید بارک یو وار
ووینم نو خکه یې هغه موټروان ته چي مخکي ور سره
راغلی وه وویل: د بارک کور ته درخه!

عالیي ته د بارک کور نه وو ور معلوم نو خکه یې موټروان
ته داسي وویل چي هغه نسو پوه چي دي ته د بارک کور نه
دی ور معلوم، موټروان عاليه د بارک کور ته راوستل، کله

چي عاليه د بارک کور ته وکتل نو د هغو پير غت کور وو
 چي عاليه يي حيرانه کره، بيا عاليه موتروان ته وویل چي ته
 نور ولاړ سه، موتروان هم ولاړۍ او عاليه د بارک کور ته
 ننوتل ميلستيا دنه په کور کي جوره وه عاليه حجاب کړي
 وو او کرار کرار د ميلستيا و خواته ور روانه وه کله چي د
 کور ودانۍ ته نېړدي سوه نو په دروازه کي يي ودرېدل او
 ميلستيا ته يي کتل، عاليه په بارک او ميرمني پسي يي کتل
 خو هغوي تر او سه ميلستيا ته نه وه راغلي، عاليه ورته
 انتظار وه، خو شيبې وروسته بنخو ناري کري چي هلى
 بارک او ميرمن يي راغل، کله چي عاليه ورته وکتل نو
 بارک او تر خنګ يي فاطمه وليدل، عاليه په دي سره نوره
 هم حيرانه او غمگينه سول د هغو په يو خاى ليدو يي پير
 وزړل او د بارک ترڅنګ يي د فاطمي پر خاى خپل خان
 ولیدي خو شيبې هلته ولاړه وه، بارک د پيري ميلستيا خخه
 خه خسته سو نو فاطمي ته يي په غور کي وویل چي زه
 دباندي وحـم، کله چي عاليه وليدل چي بارک دباندي راوخي
 نو دي هم حجاب سره سم کي او غوبنـتل يي چي د کوره
 ووـخـي د وـتـلو پـه وـختـ کـي د عـالـيـي خـخـه خـپـل دـسـتمـال لـانـدي
 ولوـيدـي چـي د عـالـيـي وـرـتـه فـكـرـ نـسـوـ اوـ وـلاـرـل دـ بـارـک دـ کـورـ
 تـرـڅـنـګـ وـدـرـېـدلـ اوـ دـ بـارـکـ رـاـوـتـلوـ تـهـ يـيـ کـتلـ،ـ کـلهـ چـيـ بـارـکـ
 دـ بـانـديـ رـاوـوـتـيـ نـوـ غـوبـنـتلـ يـيـ چـيـ يـوـ خـاـيـ کـبـنـيـنـيـ چـيـ پـهـ دـيـ
 وـختـ کـيـ يـيـ دـ عـالـيـيـ پـرـ دـسـتمـالـ سـترـګـيـ وـلـګـيـدـيـ،ـ بـارـکـ فـكـرـ
 وـکـيـ چـيـ زـورـ دـسـتمـالـ دـيـ نـوـ خـکـهـ يـيـ وـغـوبـنـتلـ چـيـ پـهـ کـچـرهـ

دانی کي يي وغورخوي خو کله چي يي هغه راپورته کي نو
 پير حيران سو او ژر يي هغه دستمال پزي ته نيزدي کي، کله
 چي عاليي وليدل چي ددي دستمال بارک راپورته کي نو پيره
 حيرانه سول چي خنگه ورڅه لويدلى دى، بارک چي کله د
 عاليي دستمال پزي ته نيزدي کي نو پوه سو چي دا د عاليي
 دستمال دى نو ځكه يي د ليونيانو پخير شاوخوا وکتل دنه
 کور کي چي وکتل هلته خوک نه معلوميدل بيا دباندي راوتى
 او غوبنسل يي چي د کور دباندي وگوري نو ځكه د دروازى
 پر طرف روان سو، عاليي چي ولیدى چي بارک په دي پسي
 دباندي راوخې نو ژر روانه سول او ليري د یوي درختي
 شاته ودريدل، کله چي بارک راوتى نو بيا يي د ليونيانو
 پخير شاوخوا وکتل خو خوک يي نه وليدل د بارک تر سترګو
 اوښکي راغلي او د عاليي دستمال يي مچ (بنګل) کي په دي
 سره د عاليي تر سترګو هم اوښکي راغلي او پير يي وژرل
 .....) د عاليي کيسه چي تر دي ځایه را ورسيدل نو په ژرا
 يي وویل: په هغه ورڅ ما او بارک پير سره وژرل خو دومره
 جرات مي نسواي کولاي چي د هغه ومخته ورسم هغه زما او
 زه د هغه اوښکي ور پاکي کم،

عادل وویل: نو خاله تهولي د بارک يعني زما د پلار څخه
 پته سوي ایاتا دا فکر کوي چي بارک به ما په بی عزتی سره
 د کوره وباسي که خنگه؟

عالیي وویل: نه نه زویه په قسم چي که زه د دومره زیاتو
غمو سره سره هم چي ما بارک ته ورکري وه زه د بارک
ومخته ورغلی واي نو یو خل بیا به هغه و ماته په خپل زره
کي خای راکري واي او زما لپاره به يي هر خه پري ايندي
واي خو زه خكه د هغه سره مخ نسوم خكه چي ما نه غوبنتل
ستاسو د مور او بارک تر منچ راسم او ستاسو د مور ژوند
ور تريخ کم،

امجد وویل: خاله بیا زما پلار په تاسو پسي نه درغلی؟

عالیي وویل: (.....موبن پر هغه خای خو شبی سره وژرل بیا
زه ولارم خكه چي ما د بارک په سترگو کي اوښکي نسواي
زغملاي او په سرو سترگو کورته ولارم زه پوهيدم چي په
نن او سبا کي به حتما بارک په ما پسي راخي نو خكه مي
کورني ته قسم ورکي چي بارک ته به نه وايسن چي زه دلته
يم هغه ته به وايسن چي زه د خپل خاوند سره يم او د بارک
سره به په تونده او سخته لهجه خبری کوي، کله چي مابسام
سو او د بارک د کور ميلمسـتـيا ختمه سول نو بارک د
استراحت لپاره د کور پارک ته ووتی، فاطمي خپل زوي بیده
کي او دا هم دباندي په بارک پسي راوتل، فاطمي وليدل چي
بارک دير په فکرو کي غرق ناست وو نو ترڅنګ يي
کېـنـيـسـتـل او ورته ويـوـیـل: خـهـ خـبـرـهـ دـهـ دـاـسـيـ پـرـیـشـانـهـ
مـعـلـومـيـرـيـ؟

بارک تر خو شیبو وروسته ورته وویل: هغه نن دلته راغلي
وه؟

فاطمي وویل: خوك راغلي وه؟

بارک وویل: عاليه،

فاطمه ديره حيرانه سول بيا يي وویل: ته خنگه پوه سوي چي
هغه دلته راغلي وه ايا تا د هغي سره وليدل؟

بارک د جيپ خخه د عاليي دستمال راوکښي او ويویل: د
هغي دستمال نن دلته ما پيدا کي،

فاطمه پوه سول چي داسي دستمال عاليي استعمالوي خو بيا
يي هم د بارک خخه وپونتل: ته خنگه پوه سوي چي دا
دستمال د عاليي دي؟

بارک وویل: اول دا چي داسي دستمال عاليي استعمالوي او
بل ددي دستمال د عاليي د بدن د خوشبو بوی خي او زه د
هغي د بدن خوشبو تر او سه پيژندلای سم،

سبا چي کله بارک خپل دفتر ته ولاړي نو هلتہ هم دير
پريشانه ناست وو تر خه فکر وروسته د دفتر خخه ووتی او
د عاليي د کور پر طرف ور روان سو کله چي د هغو کور ته
ور ورسيدی نو دروازه يي ور وتكول، تر خو شیبو وروسته
دروازې ته د عاليي ورور راغلي، د دروازې د خلاصې دو
مخکي يي د دروازې تر يو سورې يي دباندي وکتل چي

وگوري خوک دی، کله چي وکتل نو ویلیدل چي بارک دی نو
ژر کورته بیرته ولاړی او عالیې ته یې په حیرانی او په کښته
بنغ وویل: عالیې! عالیې بارک راغلی دی،
عالیې وویل: چیري؟

ورور یې وویل: زموږ د کور و مخته ولاړ دی،
عالیې ورته وویل: کورته یې راوله خو لکه خنګه چي ما
درته ویلی دی هم هغسي ورته ووايده!

ورور یې وویل: عالیې ته یو څل بیا فکر وکه موقع تاته ستا
د کور مخته راغلی ده،

عالیې وویل: لالا چي خنګه ما درته ویلی دی هم هغسي وکه،
د عالیې ورور په مات زړه د دروازې و خواته ورغلی او
دروازه یې بارک ته ور خلاصه کړه تر رو غبر وروسته د
عالیې ورور بارک ته د دنه ور تلو بلنه ور کړه، بارک هم
دنه ور سره ولاړی عالیې د دباندي څخه د بارک او د ورور
خبرو ته یې غور نیولی وو تر خو شیبو چوپتیا وروسته
بارک د عالیې ورور ته وویل: تاسو دا فکر مکوی چي زه
دلته په غلط فکر راغلی یم،

د عالیې ورور یې خبره و نیول او ورته ویویل: څه خبره ده؟
بارک وویل: عالیه چیري ده؟
د عالیې ورور په غوشه وویل: څه یې کوي؟

بارک چي کله د عاليي د ورور توند مزاجي وليدل نو ورته
ويويل: ما اول هم درته چي زه دلته په غلط فكر نه يم راغلي،
د عاليي ورور ووويل: د خپل خاوند سره ده،
بارک ووويل: ته درواغ وايي،

د عاليي ورور ووويل: درواغ بهولي وايم زه ربستيا وايم هغه
د خپل خاوند سره ده،

بارک د جيپ څخه د عاليي دستمال راوکښي او ويويل: که
هغه د خپل خاوند سره ده او د هغه سره خوشحاله ده نو بيا د
هغي دستمال زموږ په کور کي څه کول هغهولي زما ليدو ته
ragali وه؟

د عاليي ورور دير حيران سو چي اوس څه ووايم خو بيا يي
ووويل: داسي دستمالان یوازي کمپني د عاليي لپاره نه جوروسي
بلکي دا یو عام شی دی هر څوک یي استعمالولای سی،

بارک ووويل: خو هر دستمال د عاليي د خوشبو پخیر بوی
نکوي،

عاليي د بارک او خپل ورور خبرو ته غور نیولی وو کله چي
بارک د عاليي ورور ته ووويل چي هر دستمال د عاليي د
خوشبو بوی نلري نو د عاليي تر سترګو اوښکي روانی
سوی، د بارک او د عاليي د ورور تر منځ تر خوشبو پوري
خبری روانی وي وروسته بارک په مات زړه د عاليي د

ورور څخه رخصت واخیستی او ولاړی کله چې بارک د د
عالیي د کور څخه ووتی نو عالیي د بام د سره څخه بارک ته
وکتل بارک چې کله موټر ته ختی نو تر سترګو رواني
اوښکي یې په لاس پاکي کړي او ولاړی په دی سره د عالیي
غم نور هم زیات سو او بي اخذیاره یې تر خولی د غم او
فریاد چغی وتلي ورور یې ترڅنګ کښینستی او ورته ویویل:
هغه چې موټر ته ختی ژرل یې او ته دلاته ژاري ته ولی نه
ور سره مخ کېږي زه پوهېرم د بارک زړه دېر نرم او ساده
دی هغه به دی حتماً وبخښي،

عالیي وویل: يا لالا که زه بیا د هغه سره مخ سوم نو د یو بل
چاژوند به خراب سی او بل زه اوس پر بارک هیڅ حق نلرم
هغه د بل چا سویدی،

وختونه تیریدل عاليه به هره ورڅ د بارک د لیدو لپاره د هغه
کور ته ورتلل کله چې به یې هغه د لیري ولیدی نو زړه به
یې ارام سو خو کله چې به کور ته راغلل نو دېر به نا ارامه
وه او ژرل به یې هره شپه چې به بیدیدل نو د خوب گولی به
یې خورلې د عالیي ژوند دېر تغیر وکی او وار په وار یې
ناروځی او روحي تشوشات زیاتیدل چې یو ورڅ یې روحي
تشوشات دېر زیات سول او د خوب تولي گولی یې په یو وار
و خورلې تر څو شیبو وروسته چې یې کورنۍ په خبره سول
نو ژر یې روغتون ته ورسول، کورنۍ یې د عالیي د صیحت
په خاطر پریکړه وکړل چې عاليه باید د بارک څخه لیري

ولاره سی که نه نو د هغه په ليدو به تل همداسي تر روحی او ذهنی فشار لاندی وي نو ځکه يې د عاليې د خور سره چي په امريكا کي اوسيدل خبری وکړي هغې د عاليې د امريكا ويژه ور واخیستل او عاليه خو ورځي وروسته د تل لپاره د بارک څخه ليږي امريكا ته ولاړل.) عاليه او د بارک کورنۍ راوسيدل عاليه چي کله د طيارې څخه راکښته سول نو د خپل هيواد په ليدو يې دير د ارامى احساس وکى او په فکر کي يې د مكتب د وخت د بارک برغونه راتلل چي ددي سره به يې خبری کولي او دي ته به يې ناري ور وهلي، کله چي د بارک کورنۍ او عاليه په موټر کي د کور پر خوا روان سول په لاره کي عادل عاليې ته وویل: خاله تاسو دا کاروبار څنګه شروع کي او ستا خور او اخښي او س چيري دي؟

عاليې وویل: کله چي زه امريكا ته ولاړم تر خو کلونو وروسته زما د خور خاوند د موټر تکر وکى او په هغه تکر کي زما خور د هغې خاوند او زوي مړه سول زما د خور خاوند همدا ستور دوکان درلودی چي د هغه تر مرگ وروسته ماته راپاته سو او ما ادامه ورکړه، په لاره کي تر څه خبرو وروسته کور را ورسيدی تول د موټرانو راکښته سول او کور ته دننه سول تر خو ورڅو استراحت وروسته تولو نيت وکى چي د بارک قبر ته ولار سی نو تول اماده سول او د بارک د قبر پر خوا روان سول تر خو شیبیو وروسته د بارک قبر ته ور ورسيدل د بارک د قبر په ليدو د عاليې بدن په رېزدیدو او رېيدو سو او تر سترګو يې اوښکي روانې سوي

او د بارک د قبر تر څنګ کښیںستل، د فاطمې تر سترګو هم اوښکي بهيدلي کله چي ټولو دعا وکړل نو فاطمې خپلو زامنو ته وویل: خاله مو د څو شیبو لپاره یوازې پریزدی،

په دی سره فاطمه او زامن یې ټول د هدیرو څخه ووټل او د هدیري ومخته عاليې ته انتظار سول، عاليه د بارک تر څنګ ناسته وه او لاسونه یې د بارک پر قبر ایښې وه بیا یې وویل: ماته دی سزا رانه کره او ولاړي تا باید ما ته سزا راکري واى بارکه! ما ستا زړه دیر در ازار کړۍ وو دیر غمونه می در کړې وه خو د دومره زیاتو غمو او تکلیفو باوجود هم تا زه غوبنستلم بارکه؟ ولی ولی دی دومره مینه زما سره کول؟ پوهیزې چي تر ټولو زیات می خه زوروی بارکه؟ ستا ربستینولي او بي حده زیاته مینه، ستا سره د بي وفایي راهیسي ما هیڅکله په هنداره کي ځانته نه دي کتلې او ځانته دیر بد و رد وايم، بارک! تا ماته دیر خه راکریدي خونن یو اخيري غوبنستنه در څخه کوم او یو خه در څخه غواړم هیله کوم اخيري غوبنستنه می ومنه بارکه..... د عاليې خبرې بارک ته جريان درلودي او د هدیري دباندي فاطمه او د هغې زامن عاليې ته انتظار وه خو ساعتونه تير سوه او دیر ناوخته سو، فاطمه دیره ستري سوه یو دیوال ته کښیںستل او عادل ته یې وویل: زويه ته ورسه عاليې خاله ته ووايې چي دیر ناوخته سو اوس راخه سباته به بیا راسو !

عادل وویل: سمدہ مور،

کله چي عادل هديري ته ننوتي نو خو شيببي وروسته يي لويه او حيرانه ناره وکره، فاطمه او هغه نور زامن يي ژر هديري ته ننوتل کله چي د بارک د قبر خواته ورغلل نو ويليدل چي عاليي د بارک د قبر تر خنگ خپل روح حق ته سپارلي وه او وفات سوي وه، د فاطمي بدن په ريزديدو سو تر ستريگو يي او بشكى روانى سوي او د عاليي تر خنگ کښينسل د هغي سر يي خپل په غيرن کي کښينسوی او ويويل: عاليي ته ديره بي وفا يي وکوره اول هم بارک ستا وو او په اخирه کي هم ستا سو زما سره دي چم وکى،
وروسته يي د عاليي قبر د بارک د قبر تر خنگ جور کى او بغلته يي ور سره بنخه کرل.

پاي

د ليکوال په اره

ليکوال صاحب نیک محمد بارک د محمد عیسی زوی او د موسی جان لمسی دی چې د نن خخه ۲۲ کاله مخکي يې د کندھار په ولايت کي دی دنيا ته سترگي رونی کړي، بارک صاحب دیني زده کړي د ۵ کلنی خخه د خپل کلي په يو دیني مدرسه کي راپيل کړي چې د قرانکريم په قاريتوپ کي يې په لنډ وخت کي لنګوته وټرل او تر خنګ يې په علم حدیث او علم فقه کي خه ناخه زده کړي وکړي او عصری لومړنی زده کړي يې په ملالی عالي ليسه کي شروع او په ميرويں نیکه عالي ليسه کي يې پای ته ورسولي او د کانکور په امتحان کي د کندھار عمومي دولتي پوهنتون د انجینئري پوهنځی ته کامياب سو چې تر خه وخت وروسته يې د يو لړ مشکلاتو په سبب نوموري پوهنځی پريښول او په يو شخصي انسټيتوت کي يې د نرسينګ په څانګه کي زده کړي راپيل کړي چې د نوموري رشتني خخه په ۲۰۲۱ کال د سپتمبر په مياشت کي فارغه سو، بارک صاحب اوس مهال ۲۲ کلن او مجرد دی د خوبنۍ وړ ميوه يې کيله د خوبنۍ خواره يې وريجي د خوبنۍ وړ لو به يې خپله وظيفه او کار ترڅنګ يې د

موټر او موټرسیکل مسابقه، مینه یې د خپلی مور او
وطن سره عادتونه یې ژر غوشه کیدونکی او بيرته ژر
پخلا کیدونکی دی د بارک صاحب د لا بریاوو په هيله.

په درښت

عبدالله احمدزی/کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library